LEE CHILD

NIMIC NU E UŞOR

Singuratic de felul său, obişnuit să călătorească fără bagaj, Jack Reacher e gata întotdeauna să dea o mână de ajutor – şi o lovitură de pumn – ca să se asigure că s-a făcut dreptate. Când este angajat de enigmaticul domn Lane pentru a-l afla pe răpitorul soției şi fiicei acestuia, înțelege repede că nu va ajunge nicăieri bazându-se pe stilul lui obişnuit de a lucra cu indiciile. Acesta e un caz pe care Reacher va trebui să-l ia tot mereu de la capăt...

LEE CHILD

NIMIC NU E UŞOR

Singuratic de felul său, obişnuit să călătorească fără bagaj, Jack Reacher e gata întotdeauna să dea o mână de ajutor – şi o lovitură de pumn – ca să se asigure că s-a făcut dreptate. Când este angajat de enigmaticul domn Lane pentru a-l afla pe răpitorul soţiei şi fiicei acestuia, înţelege repede că nu va ajunge nicăieri bazându-se pe stilul lui obişnuit de a lucra cu indiciile. Acesta e un caz pe care Reacher va trebui să-l ia tot mereu de la capăt...

Capitolul 1

Jack Reacher comandă un espresso dublu, în pahar de plastic şi, înainte ca acesta să sosească, văzu cum viaţa cuiva se schimbă din temelii. Nu că s-ar fi mişcat chelnerul prea încet. Dimpotrivă, mişcarea fusese atât de rapidă... Atât de rapidă că Reacher nici măcar nu-şi dădu seama la ce se uită. Era o simplă scenă urbană, repetată de un milion de ori pe zi: un tip descuie o maşină, se urcă în ea şi pleacă. Atâta tot. Dar a fost de ajuns.

Espresso-ul fusese aproape perfect, aşa că Reacher se întoarse la aceeaşi cafenea peste exact douăzeci şi patru de ore. Două seri petrecute în acelaşi loc era un lucru neobişnuit pentru Reacher, dar îşi spuse că o cafea excelentă merita o abatere de la obiceiuri. Cafeneaua era pe partea de vest a Sixth Avenue din New York, la mijlocul cvartalului dintre Bleecker şi Houston. Se afla la parterul unei clădiri banale, cu patru niveluri. Cafeneaua slab luminată era mobilată cu o maşină de cafea cromată, lungă şi fierbinte ca o locomotivă, şi cu o tejghea. Afară, pe trotuar, se întindea un singur şir de măsuţe de metal, sub o copertină joasă de pânză. Reacher alese aceeaşi masă de la capătul rândului unde stătuse şi în seara dinainte, şi acelaşi scaun. Se aşează confortabil. Stătea cu spatele la peretele exterior al cafenelei, privind spre est, pe deasupra trotuarului, peste bulevard. Îi plăcea să stea afară vara, în New York. Mai ales seara. Îi plăceau întunericul electric şi aerul fierbinte, murdar, şi exploziile de sunet, şi traficul, şi aglomeraţia. Toate îl ajutau pe bărbatul solitar să se simtă conectat şi, în acelaşi timp, izolat.

Fu servit de acelaşi chelner din seara dinainte şi comandă acelaşi lucru: un espresso dublu în pahar de plastic. Îl plăti imediat şi lăsă restul pe masă. În felul ăsta

putea să plece exact atunci când voia, fără să-l insulte pe chelner. Reacher aranja întotdeauna cele mai mici detalii ale vieţii sale astfel încât să se poată pune în mişcare în orice clipă. Nu datora nimănui nimic şi nu purta nimic cu el. Din punct de vedere fizic, era un bărbat masiv, dar făcea puţină umbră şi nu lăsa nicio urmă.

Îşi bău cafeaua încet. Privi taxiurile scurgându-se către nord. Văzu grupuri de tineri îndreptându-se spre cluburile de noapte. Văzu o maşină germană albastră, parcând în apropiere. Urmări un bărbat solid, în costum cenuşiu, coborând din ea. Îl privi croindu-şi drum printre două mese de pe trotuar, intrând în cafenea şi îndreptându-se către tejgheaua din spate, unde era adunat personalul. Îl urmări punând întrebări.

Individul era de înălţime medie, prea solid ca să poată fi numit suplu şi prea subţire ca să poată fi numit masiv. Părul, tuns scurt şi îngrijit, îi albise la tâmple. Avea mersul uşor, mai mult pe vârfuri decât pe călcâie. Vorbea fără să-şi mişte buzele prea mult. Ochii însă îi fugeau fără osteneală, când spre stânga, când spre dreapta. Tipul trebuie să fi avut cam patruzeci de ani, ghici Reacher, şi mai ghici şi că ajunsese la patruzeci de ani pentru că luase aminte neîncetat la tot ce se întâmplase în jurul lui. Mai văzuse asemenea priviri la veteranii din elita infanteriei, care supravieţuiseră mai multor misiuni în junglă.

Apoi chelnerul care-l servise pe Reacher se întoarse şi arătă către el. Individul solid în costum cenuşiu îl privi lung. Reacher îi întoarse privirea peste umăr, prin fereastră. Bărbatul în costum cenuşiu îi mulţumi chelnerului. Ieşi pe uşă şi-şi croi drum către masa lui Reacher. Acesta îl lăsă să aştepte în picioare până se hotărî. Apoi îi spuse „Da”, ca un răspuns, nu ca o întrebare.

— Da, ce? replică individul.

— Da, orice, spuse Reacher. Da, e o seară plăcută, da, poţi să mi te alături, da, poţi să mă întrebi ce ai de întrebat.

Tipul se aşează.

— De fapt, chiar am o întrebare, îndrăzni el.

— Ştiu, spuse Reacher. Despre seara de ieri.

— De unde ştii?

Vocea individului era joasă, iar accentul părea britanic.

— Chelnerul a arătat către mine. Şi singurul lucru care mă deosebeşte de ceilalţi clienţi este faptul că eu am fost aici şi ieri-seară, iar ei nu.

— Ai văzut o maşină aseară? îl întrebă individul.

— Am văzut o mulţime de maşini aseară.

— Un Mercedes-Benz. Parcat acolo.

Tipul arătă către o porţiune de trotuar neocupată, din faţa unui hidrant de pe cealaltă parte a străzii.

Reacher spuse:

— Argintie, un sedan cu patru uşi, S420, cu număr preferenţial de New York care începea cu „OSC”. Murdară, cauciucuri uzate, ambele bare de protecţie zgâriate.

— Ai văzut-o plecând?

Reacher încuviinţă din cap.

— Un tip s-a urcat în ea şi a plecat, chiar înainte de unsprezece şi patruzeci şi cinci de minute.

— Trebuie să fi fost mai degrabă spre miezul nopţii...

— Se poate, admise Reacher. Cum zici tu.

— L-ai văzut pe şofer?

— Ţi-am spus, l-am văzut urcând în maşină şi plecând.

Individul se ridică:

— Trebuie să vii cu mine!

— Unde?

— Să vorbeşti cu şeful meu.

— Cine e şeful tău?

— Un tip pe nume Lane.

— Nu eşti poliţist, spuse Reacher. Părerea mea. Nu eşti american. Eşti britanic. New York Police Department n-a ajuns chiar în halul ăsta...

— Cei mai mulţi dintre noi sunt americani, replică englezul. Dar ai dreptate, nu suntem poliţişti. Suntem particulari.

— Cum adică?

— Nişte particulari care pot să-ţi demonstreze că merită să le faci o descriere a individului care a plecat de aici cu maşina aia.

— Şi în ce fel o să merite?

— Financiar, spuse tipul. Mai există alte feluri?

— Multe alte feluri, i-o întoarse Reacher. Cred că o să rămân exact unde mă aflu.

— E o treabă foarte serioasă.

— Cum aşa?

Individul se aşează din nou.

— Asta nu pot să-ţi spun. Domnul Lane a decis că este esenţial pentru operaţiune ca nimeni să nu ştie. Din motive foarte serioase.

— Cum te numeşti? întrebă Reacher.

Tipul băgă un deget în buzunarul de la piept al sacoului şi scoase o carte de vizită. I-o întinse lui Reacher peste masă. În partea de sus scria: *Operational Security Consultants.*

— OSC, citi Reacher. Ca pe plăcuţa de înmatriculare. Sunteţi consultanţi pe probleme de securitate şi vi s-a furat maşina, zâmbi el.

Individul răspunse:

— Nu pentru maşină ne facem griji.

Mai jos, pe cartea de vizită, era un nume: *John Gregory.* Sub nume scria: *Armata Britanică. În retragere.* Apoi funcţia: *Vicepreşedinte executiv.*

— De cât timp te-ai retras? întrebă Reacher.

— Din Armata Britanică? spuse Gregory. De şapte ani.

— Unitatea?

— SAS.

— Încă mai arăţi ca ei.

— Şi tu la fel, spuse Gregory. De cât timp ai plecat?

— De şapte ani, răspunse Reacher.

— Unitatea?

— Divizia de Cercetări Penale, Armata Americană, în cea mai mare parte.

Gregory ridică privirea, interesat:

— Investigator?

— În cea mai mare parte.

— Gradul?

— Maior, spuse Reacher. Până acolo am reuşit să ajung.

— Probleme în carieră?

— Am avut şi eu porţia mea.

— Cum te numeşti?

— Reacher.

— Ai nevoie de o slujbă?

— Nu, spuse Reacher. Nicidecum.

— Eu am fost sergent, mărturisi Gregory.

Reacher încuviinţă din cap.

— Mi-am dat seama. Tipii din SAS asta sunt de obicei.

— Aşadar, vrei să vii cu mine ca să vorbeşti cu domnul Lane?

— Pare cam mare agitaţia pentru o maşină furată...

— Nu e vorba despre maşină.

— Atunci despre ce?

— Viaţă şi moarte, şopti englezul. În clipa asta, mai mult despre moarte decât despre viaţă.

Reacher se uită la pahar. Rămăsese mai puţin de un deget de lichid gros şi vâscos, doar zaţul noroios. Lăsă din mână paharul.

— OK, hotărî el. Hai să mergem!

Sedanul albastru se dovedi a fi într-adevăr un BMW Serie 7, nou, cu numere preferenţiale „OSC”. Gregory descuie maşina cu telecomanda şi Reacher se aşează pe locul din dreapta. Gregory scoase din buzunar un telefon mobil argintiu.

— Mă întorc cu un martor, rosti el sec, în pur stil britanic.

Gregory porni spre nord, pe Sixth Avenue, prin Midtown, până pe 57th Street, apoi două cvartale spre vest. Viră spre

nord, tăie Columbus Circle, o luă pe Central Park West şi intră pe 72nd Street. Se opri în faţa clădirii Dakota.

— Frumos locşor, spuse Reacher.

Coborâră împreună din maşină şi un alt bărbat solid în costum cenuşiu ieşi din umbră, se urcă la volan şi demară. Gregory îl conduse pe Reacher în clădire. Urcară în lift. Coridoarele erau la fel de întunecate şi de impozante ca şi exteriorul.

— O vezi vreodată pe Yoko? întrebă Reacher.

— Nu, spuse Gregory.

Coborâră din lift la etajul cinci şi o uşă de apartament se deschise. Portarul sunase probabil să anunţe. Uşa era de stejar solid, de culoarea mierii, la fel ca şi lumina ce se revărsa dinăuntru. Un holişor pătrat se deschidea către un living spaţios, şi el pătrat. Livingul avea pereţi galbeni, veioze joase pe mese, scaune şi sofale confortabile. În cameră se aflau şase bărbaţi, niciunul aşezat. Toţi erau tăcuţi. Trei purtau costume cenuşii, asemănătoare cu al lui Gregory, ceilalţi, jeanşi şi sacouri negre. Reacher îşi dădu imediat seama că fuseseră militari. Cu toţii aveau aspect de militari. Până şi apartamentul căpătase aerul tăcut şi disperat al unui buncăr de comandă aflat la mare distanţă de locul unde bătălia lua o întorsătură nedorită.

Bărbaţii se întoarseră şi se uitară la Reacher. Apoi, fiindcă cinci dintre ei priviră către al şaselea, Reacher îl identifică drept domnul Lane.

Şeful. Era cam cu o jumătate de generaţie mai în vârstă decât oamenii săi. Purta un costum cenuşiu. Avea părul cărunt, tuns foarte scurt. Puţin mai înalt decât media şi suplu, arăta palid, chipul fiindu-i marcat de îngrijorare. Stătea perfect drept, încordat, cu vârfurile degetelor atingând tăblia unei mese pe care se aflau un telefon şi o fotografie înrămată.

— El e martorul, spuse Gregory. L-a văzut pe şofer.

Bărbatul de la masă se apropie de Reacher, evaluându-l. Se opri la o lungime de braţ şi-i întinse mâna.

— Edward Lane, începu el. Mă bucur să te cunosc, domnule.

Avea accent american. Reacher îşi rosti numele şi-i strânse mâna lui Lane.

— Spune-mi ce-ai văzut, îi ceru acesta.

— Am văzut un tip urcându-se într-o maşină. Şi plecând la volanul ei.

— Am nevoie de detalii, insistă Lane.

— Reacher a fost investigator la CID, interveni Gregory. A descris Benz-ul la perfecţie.

— Unde erai? întrebă Lane.

— Într-o cafenea. Maşina se afla puţin spre nord-est, pe cealaltă parte a Sixth Avenue. Poate la un unghi de douăzeci de grade, la vreo treizeci de metri distanţă.

— De ce te uitai la ea?

— Era prost parcată. Mi-am zis că trebuie să fi încălecat vreun hidrant.

— Corect, spuse Lane. Şi după aia?

— Un tip a traversat strada către maşină. Prin trafic, oblic. Aşa că nu i-am văzut decât spatele.

— Şi apoi?

— A băgat cheia în broască şi s-a suit în maşină. Apoi a plecat.

— Spre nord, evident, fiind pe Sixth Avenue. A dat colţul?

— Nu l-am văzut cotind.

— Poţi să-l descrii?

— Jeanşi, cămaşă albastră, şapcă de baseball albastră, tenişi albi. Hainele erau vechi şi păreau comode. Tipul era de înălţime medie, greutate medie.

— Vârsta?

— Nu i-am văzut faţa. Dar nu mergea ca un puştan. Avea cel puţin treizeci de ani. Poate patruzeci.

— Cum se mişca, mai precis?

— Era concentrat. Iar după poziţia umărului, aş zice că avea cheia în mână şi o ţinea orizontal. Concentrat şi oarecum grăbit.

— De unde venea?

— Din spatele meu, mai mult sau mai puţin...

— L-ai recunoaşte dacă l-ai vedea din nou?

— Numai după haine, mers şi ţinută.

— Dacă a traversat prin trafic, trebuie să fi privit spre sud, să se asigure că nu vine nimic spre el. Deci ar fi trebuit să-i vezi profilul, dinspre dreapta. Apoi, când a urcat la volan, ar fi trebuit să-i vezi obrazul stâng.

— Era alb, precizează Reacher. Nu avea barbă sau mustăţi.

— Nu e de-ajuns, spuse Lane.

— Nu aveai asigurare?

— Dar nu e vorba de maşină.

— Era goală.

— Ba nu, nu era goală.

— Atunci ce era în ea?

— Mulţumesc, domnule Reacher, i-o reteză Lane. Mi-ai fost de ajutor.

Se întoarse şi porni către masa pe care se aflau telefonul şi fotografia. Rămase alături, cu degetele răsfirate, atingând uşor lemnul lustruit lângă telefon, ca şi când ar fi putut detecta apelul înaintea ţârâitului soneriei.

— Ai nevoie de ajutor, opină Reacher. Nu-i aşa?

— Am destui tovarăşi, spuse Lane, făcând un gest amplu spre cameră. Trupe SEAL ale Marinei, Delta Force, puşcaşi marini din detaşamentele de recunoaştere, Berete Verzi, SAS. Cei mai buni din lume!

— Ai nevoie de un alt fel de ajutor. Oamenii ăştia pot să pornească un război împotriva tipului care ţi-a luat maşina, fără doar şi poate. Dar mai întâi trebuie să-l găseşti.

Niciun răspuns.

— Ce era în maşină? întrebă Reacher.

— Vorbeşte-mi despre cariera ta, i-o întoarse Lane.

— S-a încheiat de multă vreme. Asta e principala ei calitate.

— Gradul final?

— Maior. CID în armată.

— Investigator?
— Da.
— Bun?
— Destul de bun.
— Unitatea specială 110?
— O perioadă. Dar tu?
— Ranger şi Delta. Am început în Vietnam, am terminat în Golf, după prima rundă. Am ieşit colonel plin.
— Ce era în maşină?
Lane îşi feri privirea. Apoi se uită din nou la Reacher, ca şi cum ar fi luat o decizie.
— Trebuie să-mi dai cuvântul tău într-o privinţă, spuse el.
— Care ar fi aia?
— Fără poliţie.
Reacher ridică din umeri.
— OK, răspunse el.
— Să te aud spunând-o!
— Fără poliţie.
— Fără FBI, fără nimeni, preciză Lane. Ne ocupăm noi. Ai înţeles? Dacă-ţi încalci cuvântul, îţi scot ochii.
— Cuvântul meu e de-ajuns, făgădui Reacher.
— Spune-mi că ai înţeles ce-ţi fac dacă nu ţi-l respecţi.
Reacher privi de jur împrejurul camerei. Înregistră totul. Atmosfera de disperare şi şase veterani ai Forţelor Speciale, toţi duri ca oţelul, toţi uitându-se la el, toţi plini de loialitate faţă de echipa lor şi de suspiciune ostilă faţă de intrus.
— Îmi scoţi ochii, spuse Reacher.
Lane luă în mână fotografia înrămată. O lipi pe piept, astfel că Reacher avu impresia că două persoane se uită la el în acelaşi timp. În partea de sus, trăsăturile vădind îngrijorare ale lui Lane. Mai jos, în ramă, o femeie de o uluitoare frumuseţe clasică. Păr întunecat, ochi verzi, pometi înalţi şi o gură ca un boboc, completate de talentul maestrului fotograf.
— E soţia mea, rosti Lane.

Reacher dădu din cap. Nu spuse o vorbă.

— Numele ei e Kate, reluă Lane. Kate a dispărut ieri-dimineaţă. Iar în cursul după-amiezii am primit un telefon. De la răpitori. Voiau bani. Asta era în maşină. Individul pe care l-ai văzut era unul dintre răpitori ridicând răscumpărarea.

Tăcere.

— Au promis că-i dau drumul, adăugă Lane. Şi au trecut douăzeci şi patru de ore. N-au mai sunat.

Edward Lane întinse fotografia ca pe o ofrandă, iar Reacher făcu un pas înainte şi o luă. O înclină spre lumină. Kate Lane era frumoasă. Era hipnotizantă. Mai tânără decât soţul ei cu vreo douăzeci de ani, aşadar în jur de treizeci. În fotografie, se uita la ceva din afara cadrului. Ochii îi străluceau de dragoste. Gura părea gata să se arcuiască într-un zâmbet.

— Mona Lisa mea, murmură Lane. Asta cred eu despre fotografie.

Reacher i-o dădu înapoi.

— E recentă?

Lane o aşeză la loc pe masă.

— Mai puţin de un an.

— Dar de ce fără poliţie? De obicei, băieţii se descurcă bine.

— Fără poliţie, repetă Lane. Poţi face tu treaba asta.

— Nu pot, spuse Reacher. Nu am resursele lor.

— Poţi măcar să încerci.

— Câţi bani au cerut? întrebă Reacher.

— Un milion de dolari, bani lichizi.

— Şi erau în maşină? Un milion de dolari?

— În portbagaj. Într-o geantă de piele.

— OK, spuse Reacher. Or să sune din nou. Hai să ne aşezăm cu toţii. Să începem cu începutul. Explică-mi ce s-a întâmplat ieri.

Lane luă loc şi începu să povestească despre ziua precedentă. Reacher se aşeză la un capăt al sofalei. Gregory, alături de el. Ceilalţi cinci se împrăştiară prin cameră.

— Kate a plecat la zece dimineaţa, începu Lane. Cred că se ducea la Bloomingdale...

— Crezi?

— Îi las o oarecare libertate de mişcare. Nu-mi comunica în detaliu ce itinerar avea. Nu în fiecare zi.

— Era singură?

— O însoţea fiica ei.

— Fiica *ei?*

— Are o fată de opt ani, din prima căsătorie. Jade.

— Locuieşte aici, cu voi?

Lane încuviinţă din cap.

— Şi unde e Jade acum?

— Dispărută, evident, spuse Lane.

— Deci e o *dublă* răpire? se miră Reacher.

Lane dădu iarăşi din cap.

— Triplă. Nici şoferul lor nu s-a mai întors.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte să-mi spui asta mai devreme?

— E vreo diferenţă? O persoană sau trei?

— Cine-i şoferul?

— Un tip pe nume Taylor. Englez, fost ofiţer SAS. Un om de valoare.

— Dar cu maşina ce s-a întâmplat?

— A dispărut.

— Kate se ducea des la Bloomingdale?

Lane scutură din cap.

— Nu avea un program anume. Nu facem nimic cu regularitate sau previzibil. Îi schimb şoferii, îi alternez traseele.

— De ce? Ai mulţi duşmani?

— Destui. Ocupaţia mea nu-ţi aduce prieteni.

— Va trebui să-mi explici în ce constă munca ta. Va trebui să-mi spui cine-ţi sunt duşmanii.

— De ce eşti aşa de sigur că or să sune iarăşi?

— Ajung şi la asta, spuse Reacher. Vorbeşte-mi despre prima conversaţie. Cuvânt cu cuvânt.

— Au sunat la ora patru după-amiază. A decurs aşa cum îţi poţi închipui. Ştii, soţia ta e la noi, fiica ta e la noi.

— Vocea?

— Distorsionată. Una dintre chestiile alea electronice. Metalică, de robot din filme. Am întrebat ce vor. Au spus că un milion de dolari. Am cerut să mi-o dea pe Kate la telefon. Mi-au dat-o, după câteva momente.

Lane închise ochii.

— Ajută-mă – m-a rugat ea. Apoi tipul cu vocea aia ciudată a intrat din nou pe fir şi am fost de acord să-i dau banii. Fără ezitare. Tipul mi-a spus că mă sună într-o oră, pentru instrucţiuni.

— Şi te-a sunat?

Lane încuviinţă din cap.

— La ora cinci. Mi-a spus să aştept şase ore, apoi să pun banii în portbagajul Mercedes-ului pe care l-ai văzut, să cer cuiva să-l ducă în Village, şi să-l parcheze în locul ăla, la unsprezece şi patruzeci de minute fix. Şoferul trebuia să încuie maşina şi să arunce cheile într-o cutie poştală de la intrarea unei anumite clădiri de la intersecţia Spring Street cu West Broadway. După care trebuia să pornească spre sud, pe West Broadway. Cineva avea să vină mai apoi să ia cheile. Dacă şoferul se oprea sau se uita măcar înapoi, Kate avea să moară. La fel şi dacă puneam un dispozitiv de urmărire în maşină.

— Cine a condus până acolo? se interesă Reacher.

— Gregory, spuse Lane.

— Am urmat instrucţiunile, interveni Gregory. Pas cu pas.

— Cât a trebuit să mergi pe jos? îl întrebă Reacher.

— Şase cvartale.

— Cum era clădirea în faţa căreia se afla cutia poştală?

— Abandonată, răspunse Gregory. Goală, în orice caz.

— Cât de bun era Taylor? Îl cunoşteai din Anglia?

Gregory aprobă din cap:

— Taylor era chiar foarte bun.

— OK, spuse Reacher. Se impun câteva concluzii evidente. Prima: Taylor e deja mort. De bună seamă că indivizii ăştia te cunoşteau într-o oarecare măsură, aşa că trebuie să fi ştiut cine e Taylor. Nu l-ar fi lăsat în viaţă. Prea periculos.

Lane întrebă:

— De ce crezi că mă cunosc?

— Au cerut o anumită maşină, explică Reacher. Şi au bănuit că ai prin casă un milion de dolari. Au cerut banii după ce băncile se închiseseră şi ţi-au cerut să-i livrezi înainte de deschiderea lor. Nu mulţi oameni, chiar dintre cei foarte bogaţi, pot să îndeplinească asemenea condiţii.

Nimeni nu vorbi.

— Sunt trei, adăugă Reacher. Unul care le păzeşte pe Kate şi pe Jade. Unul care-l urmăreşte pe Gregory cât merge pe jos spre sud, pe West Broadway, şi-l sună la celular pe un al treilea, care aşteaptă semnalul ca să ridice cheile.

Din nou tăcere.

— Şi au baza de operaţiuni la cel puţin trei sute de kilometri spre nord, continuă Reacher. Hai să spunem că prima mişcare s-a produs pe la ora unsprezece, ieri-dimineaţă. Dar nu te-au sunat decât peste mai bine de cinci ore. Pentru că erau în mişcare. Apoi ţi-au dat instrucţiuni la ora cinci, pentru o răscumpărare care să fie livrată şase ore mai târziu. Fiindcă doi dintre ei trebuiau să facă tot drumul înapoi cu maşina. Cinci-şase ore, asta înseamnă vreo trei sute de kilometri.

— De ce spre nord? întrebă Lane. Ar putea fi oriunde.

— Nu la sud sau la vest, explică Reacher. Pentru că atunci ar fi cerut ca maşina cu răscumpărarea să fie la sud de Canal Street, ca să poată s-o ia direct spre Holland

Tunnel. Nici la est, pe Long Island, pentru că atunci ar fi vrut ca maşina să staţioneze în apropiere de Midtown Tunnel. Nu, au vrut-o la nord de Sixth. Asta înseamnă George Washington Bridge, sau Henry Hudson şi Saw Mill, sau Triborough şi Major Deegan. În cele din urmă, probabil că au intrat pe Thruway. Ar putea fi în Catskills. La o fermă, de ce nu? Categoric, într-un loc cu un garaj mare sau cu un hambar.

— De ce?

— Tocmai au moştenit Mercedes-ul tău. Imediat după ce au deturnat maşina pe care o conducea Taylor ieri. Au nevoie de un loc unde să ascundă toate maşinile astea.

— Taylor conducea un Jaguar.

— Poftim! Locul unde se ascund trebuie să arate deja ca un showroom de maşini de lux!

— De ce eşti aşa de sigur că or să sune din nou?

— E-n firea omenească. În clipa asta îşi trag şuturi între ei. Au cerut un milion de dolari în bani gheaţă şi tu i-ai livrat fără să eziţi o clipă. Ar fi trebuit să rişti şi să tergiversezi. Iar acum îşi spun: „Fir-ar să fie, trebuia să-i cerem mai mult!” Aşa că or să te stoarcă de încă o tranşă.

Nimeni nu vorbi.

— Cinci milioane, spuse Reacher. Atât or să ceară data viitoare.

— Kate e în siguranţă? întrebă Lane.

— În clipa asta, e în siguranţă. Ea este lozul lor câştigător. Şi ai făcut bine că ai cerut să-i auzi vocea la telefon prima oară. Asta a creat un precedent favorabil. Problema o să apară după ce primesc ultima rată.

— Isteţe concluzii, spuse Lane, ca pentru sine. Trei tipi, departe. În nordul statului. La o fermă.

Capitolul 2

Telefonul sună exact la ora unu noaptea. Lane îl smulse din furcă:

— Alo?

Reacher auzi din receptor o voce stinsă, distorsionată. Lane spuse:

— Dă-mi-o pe Kate!

Urmă o altă pauză, apoi o voce de femeie, panicată, abia suflând. Spuse numai un cuvânt, după care explodă într-un ţipăt. Bărbatul închise ochii şi strânse din pleoape, iar vocea electronică lătră şase silabe scurte. Lane spuse „OK”, iar Reacher auzi legătura întrerupându-se.

Edward Lane rămase tăcut, cu respiraţia întretăiată.

— Cinci milioane de dolari, spuse. De unde ai ştiut?

— Era pasul următor cel mai firesc, răspunse Reacher. Unu, cinci, zece, douăzeci. Aşa gândesc oamenii.

— Parcă vezi totul în globul de cristal. Te angajez. Douăzeci şi cinci de bătrâne pe lună, la fel ca toţi oamenii mei de aici.

— Dar povestea asta n-o să dureze o lună, observă Reacher. Nu are cum.

— Am fost de acord cu suma cerută, spuse Lane. Nu puteam să trag de timp. Îi făceau rău lui Kate.

Gregory întrebă:

— Instrucţiunile, mai târziu?

— Într-o oră, confirmă Lane.

De jur împrejurul camerei, bărbaţii păreau că se mai relaxaseră. Lane privea în gol.

— Trebuie să stăm de vorbă, reluă Reacher, calm. Ar trebui să încercăm să ne dăm seama cine sunt indivizii ăştia.

— Ok, acceptă Lane. Să mergem în birou.

Îl conduse pe Reacher afară din living, prin bucătărie, până la o cameră de serviciu, în partea din spate a apartamentului. Fusese amenajată ca birou. Masă, computer, fax, telefoane, fişete, rafturi.

— Vorbeşte-mi despre Operational Security Consultants, îi ceru Reacher.

Lane se aşează pe scaunul de la birou.

— Nu e mare lucru de spus. Suntem doar un grup de foşti militari care încearcă să-şi facă de lucru. Ca bodyguarzi, mai ales. Securitate corporatistă. Lucruri dintr-astea...

Pe birou se aflau două fotografii înrămate. Una era varianta la scară mai mică a fotografiei uluitoare a lui Kate, din living. Cealaltă înfăţişa o altă femeie, cam de aceeaşi vârstă, blondă, nu brunetă precum era Kate, şi cu ochii albaştri, nu verzi. Dar la fel de frumoasă.

— Nu m-ai convins, domnule Lane. Bodyguarzii nu câştigă douăzeci şi cinci de mii pe lună.

— Afacerile mele sunt confidenţiale, spuse Lane.

— Nu şi dacă-ţi vrei soţia şi fiica înapoi.

Tăcere.

— Un Jaguar, un Mercedes şi un BMW, reluă Reacher. Plus un apartament în clădirea Dakota. Plus o grămadă de bani gheaţă la îndemână. Plus jumătate de duzină de tipi plătiţi împărăteşte. Una peste alta, o căruţă de bani.

— Toţi, perfect legali.

— Numai că nu vrei să fie implicată poliţia.

Lane ţinti la fotografia femeii blonde.

— Nu ăsta e motivul.

Reacher urmări privirea interlocutorului său.

— Ea cine e?

— Anne. A fost prima mea soţie.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Vezi tu, am mai trecut prin asta, mărturisi Lane. Acum cinci ani. Anne mi-a fost furată. Exact în acelaşi fel. Dar

atunci am procedat ca la carte şi am chemat poliţia. Poliţia a chemat FBI-ul.

— Şi mai departe?

— FBI-ul a dat-o în bară, într-un fel sau altul, spuse Lane. I-au găsit cadavrul o lună mai târziu, în New Jersey.

Reacher nu rosti o vorbă.

— De asta nu mai vreau poliţie, încheie Lane.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi vreme îndelungată. Apoi Reacher zise:

— Cincizeci şi cinci de minute. Ar trebui să te pregăteşti pentru următorul telefon.

— Nu porţi ceas, remarcă Lane.

— Întotdeauna ştiu cât e ora.

Reacher îl urmă înapoi în living. Se gândea că Lane vrea să răspundă la telefon simţindu-şi oamenii în jur. Poate că avea nevoie de îmbărbătare. Sau de sprijin.

Telefonul sună exact la ora două dimineaţa. Lane ridică receptorul. Reacher auzi chiţăielile robotului. Lane spuse:

— Dă-mi-o pe Kate la telefon.

Probabil că cererea îi fusese refuzată, pentru că imediat adăugă:

— Vă rog, nu-i faceţi rău.

Ascultă un minut, apoi răspunse:

— OK.

După care închise.

— Ora şapte dimineaţa. Acelaşi loc, aceeaşi procedură. BMW-ul albastru. O singură persoană.

— Mă duc eu, spuse Gregory.

— Ar trebui să mergem cu toţii acolo, propuse un alt bărbat.

Era american, scund, negricios, cu ochii la fel de inexpresivi ca ai unui rechin-ciocan.

— În zece minute am afla unde e Kate, adăugă el. Îţi promit.

— Se pare că ne ştiu, spuse Lane. Ne-ar recunoaşte.

— Aş putea merge eu, se oferi Reacher. Pe mine n-au de unde să mă cunoască.

— Vă comunic decizia într-o oră, mormăi Lane, pornind spre dormitorul principal.

S-a dus să numere banii, gândi Reacher. Se întrebă cum or fi arătat cinci milioane de dolari.

— Câţi bani are? se interesă el.

— Mulţi, răspunse Gregory.

— A pierdut şase milioane în două zile.

Tipul cu ochi lipsiţi de expresie zâmbi:

— O să-i luăm înapoi. Poţi fii sigur de asta. O să le pară rău că s-au născut.

Reacher privi în ochii goi ai individului şi crezu fiecare cuvânt. Apoi tipul întinse mâna subit şi zise:

— Eu sunt Carter Groom.

Ceilalţi patru bărbaţi se prezentară şi ei, cu o cascadă de nume şi strângeri de mâini. Reacher încerca să lege numele de figura fiecăruia. Pe Gregory îl ştia deja. Tipul cu o cicatrice mare lângă un ochi se numea Addison. Cel mai scund dintre toţi era un hispanic, Perez. Pe cel mai înalt îl chema Kowalski. Mai era şi un negru, pe nume Burke.

— Am înţeles de la domnul Lane că vă ocupaţi cu paza persoanelor şi securitatea corporatistă, spuse Reacher.

Tăcere bruscă. Niciun răspuns.

— Eu aş zice că aţi fost cu toţii ofiţeri operativi. Aşadar, combatanţi. Drept pentru care am impresia că Lane al vostru se ocupă de cu totul altceva.

— De exemplu? întrebă Gregory.

— „Peşte” de mercenari, răspunse Reacher.

Groom clătină din cap.

— O expresie nefericită, amice, spuse el. Suntem o corporaţie militară particulară şi suntem perfect legali. Lucrăm pentru Pentagon, cum am făcut întotdeauna, şi cum ai făcut şi tu pe vremuri.

— Câţi oameni aveţi? întrebă Reacher. Şi ce e aici, de fapt?

Groom ridică din umeri.

— Noi suntem echipa A. Şi mai e o agendă plină cu numele membrilor echipei B. În Irak am trimis o sută de oameni.

— Acolo aţi fost? În Irak?

— Şi în Columbia, şi în Panama, şi în Afghanistan. Mergem oriunde are nevoie de noi Unchiul Sam.

— Eu ştiam că Pentagonul plăteşte cu cecuri, spuse Reacher. Dar aici par să se găsească o mulţime de bani gheaţă. Africa?

Niciun răspuns.

— Mă rog, cedă Reacher. Nu e treaba mea. Tot ce aş vrea să ştiu e unde a fost doamna Lane, în ultimele două săptămâni.

— Ce importanţă are? întrebă Kowalski.

— A fost urmărită, spuse Reacher. Nu crezi? Bănuiesc că băieţii răi nu pierdeau vremea în faţă la Bloomingdale aşa, că poate-poate o apărea.

— Doamna Lane a fost la Hamptons, interveni Gregory. Cea mai mare parte a verii, împreună cu Jade. S-au întors acum trei zile.

— S-a întâmplat ceva cât au stat la Hamptons? Ceva ieşit din comun?

— Într-o zi a apărut la uşă o femeie, spuse Gregory.

— Ce fel de femeie?

— O femeie ca toate femeile. Grasă. Sau mai degrabă solidă. La vreo patruzeci de ani. Păr lung, cărare pe mijloc. Doamna Lane a dus-o la plimbare pe plajă. Apoi femeia a plecat. Am bănuit că e vreo prietenă venită în vizită.

— O mai văzuseşi vreodată?

Gregory clătină din cap.

— Ce au făcut doamna Lane şi Jade după ce s-au întors în oraş?

— Nu cred că au făcut mare lucru...

— Ba da, ea a ieşit o dată, spuse Groom. Doamna Lane, vreau să zic. Singură. Am condus-o eu cu maşina. S-a dus la

Staples.

— Magazinul de papetărie? Ce a cumpărat?

— Nimic. Am aşteptat-o douăzeci de minute lângă bordură şi n-a ieşit cu nimic de acolo.

— Ciudat loc pentru căscat gura la vitrine. A intrat cu ceva înăuntru? întrebă Gregory. Poate că returna vreo târguială.

— Avea poşeta cu ea, îşi aminti Groom. E posibil.

Apoi ridică privirea, uitându-se peste umărul lui Reacher. Edward Lane se lupta cu o geantă mare de piele. *Cinci milioane de dolari,* îşi spuse Reacher. *Deci aşa arată.* Lane trânti geanta pe podea.

— Aş vrea să văd o poză a lui Jade, îi ceru Reacher.

— În dormitor, răspunse Lane.

Aşa că Reacher îl urmă în dormitor. Zugrăvit într-un alb-murdar, părea senin ca o mănăstire şi tăcut ca un mormânt. Patul dublu era din lemn de cireş. Noptiere asortate de ambele părţi. Un dulap din aceeaşi esenţă. Lângă birou, un scaun, iar pe birou, o fotografie înrămată. În partea dreaptă a cadrului apărea Kate Lane. Era o poză identică celei din living, atât că acolo fusese decupată în aşa fel încât să excludă obiectul afecţiunii ei: micuţa Jade. Se uitau una la cealaltă, cu ochii plini de dragoste, cu buzele schiţând un început de zâmbet. În fotografie, Jade părea cam de şapte ani. Avea părul lung, închis la culoare, uşor ondulat, fin ca mătasea. Ochii verzi şi pielea ca de porţelan.

— Pot să mă uit? întrebă Reacher.

Lane încuviinţă din cap. Reacher luă fotografia în mână şi o privi de aproape. Artistul surprinsese în mod desăvârşit legătura tainică dintre mamă şi copil. Era o poză excelentă, deşi calitatea hârtiei nu părea la fel de bună ca a celei din living. Poate că bugetul lui Lane nu permitea o fotografie de primă calitate atunci când era vorba de fiica lui vitregă.

— Foarte frumos, spuse Reacher, punând fotografia la loc. Te deranjează dacă mă uit puţin prin birou?

Lane ridică din umeri şi Reacher începu cu sertarele de jos. În cel mare din stânga erau topuri cu hârtie de scris. În cel din dreapta se aflau nişte dosare, al căror conţinut se referea exclusiv la educaţia lui Jade. Era înscrisă la o şcoală particulară. Toate cecurile emise indicau sume extrase din contul personal al lui Kate Lane. În sertarele de sus se înghesuiau creioane şi pixuri, plicuri, timbre, un carnet de cecuri. Şi chitanţe de plăţi. Dar nimic semnificativ. Nimic recent. Nimic de la Staples, de exemplu.

În sertarul din mijloc nu găsi decât două paşapoarte americane, unul al lui Kate şi celălalt al lui Jade.

— Cine e tatăl lui Jade? întrebă Reacher.

— Nu mai trăieşte, răspunse Lane. A murit de cancer la stomac când Jade avea trei ani.

— Cine era?

— Avea un magazin de bijuterii. Kate l-a administrat încă un an după moartea lui. Înainte fusese fotomodel. Acolo am cunoscut-o. În magazin. Cumpăram un ceas.

— Alte rude?

— N-am cunoscut niciuna.

Reacher închise sertarul din mijloc.

— Ce purta când a ieşit? întrebă.

— Nu sunt sigur, spuse Lane. Toţi plecaserăm înaintea ei. Cu excepţia lui Taylor.

— Pot să văd camera lui Jade? întrebă Reacher.

Camera fetiţei era în culori pastelate, plină cu lucruri de copil. Urşi pufoşi, păpuşi de porţelan, jucării, jocuri. Un pătuţ. Un birou în miniatură, acoperit cu desene făcute în creioane cerate, pe hârtie ieftină. Un scaun mic.

Niciun obiect care să aibă vreo semnificaţie pentru un poliţist militar.

— Am terminat, spuse Reacher. Îmi cer scuze pentru deranj.

Îl urmă pe Lane în living. Îi găsiră pe Gregory şi pe ceilalţi cinci soldaţi la locurile lor.

— A sosit timpul să luăm o hotărâre, anunţă Lane. E cazul să presupunem că Reacher a fost observat intrând în clădire în seara asta, sau nu?

— N-am văzut pe nimeni, spuse Gregory. Şi cred că e foarte puţin probabil. O supraveghere permanentă ar cere prea mulţi oameni.

— Sunt de acord, admise Lane. Prin urmare, eu cred că Reacher ar fi cel mai potrivit pentru misiunea de la ora şapte. Iar noi ar trebui să organizăm propria operaţiune de supraveghere.

Reacher încuviinţă cu o mişcare a capului.

— O să urmăresc ce se întâmplă în faţa clădirii de pe Spring Street, anunţă. Aşa o să-l văd măcar pe unul dintre ei.

— Numai supraveghere. Absolut nicio intervenţie.

— Nu-ţi face griji.

— Or să ajungă acolo mai devreme, opină Lane.

— Nu-ţi face griji, repetă Reacher. Plec chiar acum.

— Dar ştii ce clădire ar trebui să supraveghezi?

— Nu-i nevoie, spuse Reacher. O să-l văd pe Gregory lăsând cheile.

Apoi ieşi din apartament, coborî cu liftul şi ieşi în stradă. Porni spre staţia de metrou de la intersecţia 72nd Street cu Broadway.

Femeia care ţinea sub observaţie clădirea îl văzu plecând. Îl remarcase şi mai devreme, când sosise cu Gregory. Se uită la ceas şi notă ora.

Reacher merse cu metroul zece staţii către sud, până la Houston Street. Apoi o luă tot spre sud, pe Varick. Era trecut de trei dimineaţa, cu trei ore şi patruzeci de minute înainte de ora stabilită. Merse câteva cvartale, cu pasul cuiva care, deşi are o ţintă, nu se grăbeşte să ajungă acolo. Trecând de Spring Street, privi colţul dinspre sud-vest. Era o clădire îngustă, cu o uşă roşie, decolorată, la care duceau trei trepte. Ferestrele murdare ale etajelor superioare

fuseseră dublate pe dinăuntru cu un material textil închis la culoare. La parter era o singură fereastră, acoperită cu permise de construcţie decolorate, lipite unul peste altul. Uşa avea o fantă pentru introducerea corespondenţei.

Asta e, îşi spuse Reacher. *Trebuie să fie!*

Făcu o tură în jurul cvartalului. Porni din nou spre sud, pe West Broadway, şi se opri în dreptul unei uşi de pe trotuarul de vizavi. Se întinse pe spate, cu capul într-o parte, ca un vagabond răpus de prea multă băutură, dar cu ochii pe jumătate deschişi, aţintiţi asupra uşii roşii aflate la douăzeci de metri distanţă.

Ceasul din capul lui Reacher ticăi până la ora şase dimineaţa. În canioanele de cărămidă şi oţel din Soho era încă întuneric, dar deasupra, cerul începea să se lumineze. Noaptea fusese caldă şi Reacher nu avusese neplăceri. Până acum, niciun fel de activitate în jurul uşii roşii. Dar cei matinali mişunau deja pe străzi. Nimeni nu se uita la el. Era numai un beţiv zăcând pe un prag.

Îşi spuse că răpitorii, oricine ar fi fost ei, aveau să fie în curând pe poziţii. Cu siguranţă că nu erau proşti. Aveau să verifice acoperişurile, ferestrele şi maşinile parcate, să se asigure că nu se află prin preajmă niciun poliţist. Reacher nu fusese luat niciodată drept poliţist. Întotdeauna e ceva fals într-un poliţist care se deghizează. Însă Reacher era natural.

Nu avea ceas, dar când îl văzu pe Gregory îşi zise că trebuie să fi trecut opt sau nouă minute de ora şapte. Opt sau nouă minute ar fi trebuit să dureze drumul de la hidrantul de pe Sixth Street. Aşa că Gregory ajunsese la timp. Se opri în faţa uşii roşii şi urcă cele trei trepte. Apoi Reacher îl văzu ridicând capacul fantei pentru scrisori şi îndesând cheile înăuntru. Îl văzu îndepărtându-se. Îl văzu luând curba la dreapta, pe West Broadway. Nu se uitase în urmă, nu făcuse decât să-şi joace rolul, în încercarea de a o ţine în viaţă pe Kate Lane.

Reacher îşi aţintise privirile pe uşa roşie. Aştepta. *Au trecut trei minute,* gândi. Cinci milioane de dolari însemnau o grămadă de bani. Imediat ce unul dintre tipi confirma că Gregory s-a îndepărtat suficient, celălalt avea să sosească la uşă.

Un minut. Două minute. Trei minute.

Nu se întâmplă nimic.

Reacher ţinea ochii pe jumătate închişi, dar se uita atât de fix la uşă, încât detaliile acesteia i se întipăriră în minte.

Şase minute. Opt. Nouă. Tot nimic!

Reacher se întrebă: M-au văzut? Îşi răspunse: *Sigur că da.* Nişte indivizi suficient de buni ca să scoată din circulaţie un veteran SAS trebuie să fi verificat atent strada. Dar se îngrijoraseră? Îşi răspunse tot el. Nu, nu se îngrijoraseră. Oamenii care dormeau pe praguri erau ca tomberoanele sau cutiile de scrisori. Şi mai era şi singur. Poliţia sau FBI-ul venea întotdeauna în grup.

Atunci, ce dracu' se întâmpla?

Nouăsprezece minute.

Reacher renunţă, după douăzeci. Se grăbi spre nord, de-a lungul a şase cvartale, până la trotuarul cu hidrantul. Era gol. Nici urmă de BMW.

Reacher se întoarse pe Spring Street. Îl găsi pe Gregory pe trotuar, în faţa uşii roşii.

— Ei? întrebă Gregory.

— Nimic, oftă Reacher. N-a venit nimeni. Iar maşina a dispărut.

— Cum aşa?

— Probabil că există o uşă în spate, spuse Reacher.

— Ar trebui să verificăm. Domnul Lane va vrea să ştie întreaga poveste.

Găsiră intrarea într-o alee, două clădiri mai la vest. Străjuită de o poartă închisă cu lanţ. Deasupra porţii era un panou din plasă de sârmă, înalt de şase metri.

Nicio posibilitate de intrare.

Reacher se dădu un pas înapoi şi privi în jur. În partea dreaptă a clădirii-ţintă era o cofetărie. În spatele ei se vedea o lumină. Făcându-şi palmele căuş, Reacher îşi lipi faţa de geam. Văzu umbra unei siluete mişcându-se. Bătu în uşă. Silueta se întoarse. Era o femeie. Scundă, brunetă, tânără, părând obosită. Deschise uşa asigurată cu un lanţ gros de oţel.

— Departamentul Sănătăţii, spuse Reacher.

— Nu ai faţă, replică femeia.

Şi avea dreptate. Reacher arătase convingător ca vagabond pe un prag de uşă. Ca birocrat, nu putea păcăli pe nimeni. Aşa că făcu semn din cap către Gregory, îmbrăcat în costumul lui cenuşiu.

— Domnul e de la primărie, spuse. Eu îl însoţesc.

— Tocmai a trecut controlul, ripostă femeia.

— E vorba despre clădirea de alături, precizează Reacher.

— Ce-i cu ea?

— Şobolani. Sunt de la deratizare. Am primit plângeri.

Femeia tăcu.

— Aveţi o cheie de la poarta aleii? o întrebă Gregory.

Femeia negă din cap, apoi adăugă:

— Dar puteţi să intraţi pe uşa mea de serviciu.

Îi conduse prin aerul încărcat de arome. Partea de la stradă era amenajată ca magazin, iar în spate se afla o bucătărie funcţională. Cuptoare care abia se încingeau. Vane cu ciocolată care se topea. O uşă în spate, la capătul unui hol scurt, placat cu gresie. Reacher şi Gregory se treziră într-o alee pietruită. Aceasta era orientată est-vest, tăind cvartalul, cu o poartă de ieşire în Thompson Street, iar în celălalt capăt cotind în unghi drept către poarta pe care o văzuseră din Spring Street.

O fereastră la parter. Şi o uşă de serviciu. Cu un lacăt mare, solid.

Reacher se întoarse în bucătărie.

— Aţi văzut pe cineva alături? întrebă.

— Nu, răspunse cofetăreasa. E o clădire părăsită.

— Sunteţi aici în fiecare zi?

— De la şapte şi jumătate dimineaţa. Primul lucru e să aprind cuptoarele, pe care le sting la zece seara. Plec de aici la unsprezece şi jumătate. Sunt exactă ca un cronometru.

— Şapte zile pe săptămână?

— Afacere mică. Nu ne odihnim niciodată.

Reacher aprobă din cap.

— Cine e proprietarul clădirii de alături?

— Habar n-am, spuse femeia. Uitaţi-vă la permisele lipite pe fereastra din faţă.

— Mulţumim, zise Reacher.

— Vreţi o ciocolată?

— Nu în timpul serviciului, răspunse el.

Împreună cu Gregory inspectă fereastra din faţă a clădirii. Pe geam erau lipite cam o duzină de permise. Toate expiraseră de mult. Dar se mai vedeau câteva numere de telefon, scrise cu o carioca neagră. Gregory scoase din buzunar celularul argintiu şi făcu o poză cu el.

Cei doi intrară în holul clădirii Dakota fix la opt şi jumătate.

Femeia care privea îşi notă ora.

Veştile proaste îl lăsară pe Lane înmărmurit. Reacher îl privi luptându-se să-şi recapete autocontrolul.

— Concluzii?

Întrebarea sună ca o poruncă. Ca un drept ce i se cuvenea.

— Îmi revizuiesc concluziile, spuse Reacher. Poate că nu sunt trei indivizi. Poate sunt numai doi. Unul stă cu Kate şi Jade, celălalt vine singur în oraş. Nu are nevoie să-l urmărească pe Gregory îndepărtându-se pe West Broadway, pentru că oricum intenţionează să folosească uşa din dos.

— Riscant. E mai bine să fii pe stradă, în spaţiu deschis.

Reacher clătină din cap.

— Şi-au făcut bine temele. Vecina se află în clădire de la şapte şi jumătate dimineaţa şi până la unsprezece şi jumătate noaptea. Ceea ce explică orele pe care le-au ales. La şapte dimineaţa, înainte să ajungă femeia. La unsprezece patruzeci în prima seară, după ce ea plecase. Orarul e bizar de precis. Trebuie să existe vreun motiv pentru asta.

Edward Lane nu spuse o vorbă.

Reacher continuă:

— Sau poate că e un singur individ. De capul lui. De ce nu? Dacă pe Kate şi Jade le-a ascuns în siguranţă undeva în nordul statului... Şi poate că nu se afla nicidecum pe alee. Ci în interiorul clădirii.

Lane se plimba încolo şi încoace. O făcea de parcă ar fi fost măcinat de o altă idee. Reacher se aşteptase la asta. *Acum o va spune*, gândi el.

— Sau poate că sunt *patru* indivizi, rosti Lane. Şi poate că tu eşti al patrulea. De aceea erai în cafenea în prima seară. Îi ţineai spatele amicului tău.

Reacher tăcu.

— Tu te-ai oferit să supraveghezi clădirea în dimineaţa asta, continuă Lane. Deoarece ştiai că acolo n-o să se petreacă nimic. Ar fi trebuit să ţii sub observaţie maşina. Şi ai ştiut că or să mai ceară cinci milioane. Eşti unul dintre ei, nu?

— Două întrebări, spuse Reacher. De ce m-aş fi întors la cafenea în a doua seară? În seara aia nu s-a întâmplat nimic. Şi, dacă aş fi fost unul dintre răpitori, de ce i-aş fi mărturisit lui Gregory că am văzut nişte chestii?

— Pentru că voiai să-ţi faci intrarea aici, ca să ne îndrumi în direcţia greşită.

Reacher îşi coborî privirea spre fotografia lui Kate.

— Ce păcat, murmură el. Soţia ta e o femeie frumoasă, domnule Lane. Iar fetiţa ei, un copil adorabil. Şi, dacă vrei să le capeţi înapoi, eu sunt tot ce ai la dispoziţie. Pentru că,

aşa cum am mai spus, tipii ăştia de aici pot să pornească un război, dar nu o investigaţie.

Nimeni nu vorbi.

— Ştii unde locuiesc? întrebă Reacher.

— Aş putea afla, răspunse Lane.

— N-ai putea. Fiindcă, de fapt, nu locuiesc nicăieri. Aşa că, dacă aş hotărî să plec de aici în momentul ăsta, nu m-ai mai revedea niciodată.

Lane nu răspunse.

— Şi, prin urmare, nici pe Kate. Nici pe ea n-ai mai revedea-o.

Linişte deplină.

— Nu mă aflu aici ca să vă pun pe o pistă falsă, reluă Reacher. Dacă aş fi vrut să vă îndrept într-o direcţie greşită, azi-dimineaţă v-aş fi descris doi indivizi inventaţi. Dar n-am făcut-o. M-am întors aici şi v-am spus că îmi pare rău, pentru faptul că deocamdată nu vă pot indica o anume direcţie. V-am spus că îmi pare rău. Îmi pare rău cu adevărat.

Nimeni nu rosti un cuvânt. Apoi Lane răsuflă uşurat.

— Îmi cer scuze. Te rog să mă ierţi. E din cauza stresului.

Reacher răspunse:

— Nu e nevoie de scuze.

Lane continuă:

— Un milion de dolari ca s-o găseşti pe soţia mea.

— Pentru mine? întrebă Reacher. Asta da mărire de salariu. Acum câteva ore era vorba de douăzeci şi cinci de mii.

— Accepţi? întrebă Lane.

— Vorbim despre preţ după aceea, spuse Reacher. Dacă izbutesc.

— Dacă?...

— Am un handicap considerabil. Succesul depinde de cât de mult reuşim să prelungim povestea asta.

— Or să mai sune?

— Da, cred că da.

Lane se duse în birou, iar cinci dintre oamenii lui ieşiră să ia micul dejun. Reacher rămase în living. Gregory îi ţinu companie.

— Poţi s-o aduci înapoi? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse Reacher. De obicei, genul ăsta de poveste nu are final fericit. Răpirile sunt afaceri brutale.

— Chiar crezi că se aflau în clădire când am lăsat cheile?

— E posibil.

— OK spuse Gregory. Atunci ce zici de ideea asta: acolo e baza lor de operaţiuni. Acolo stau ei. Nu undeva în nordul statului.

— Ar fi cea mai a dracului cacealma! făcu Reacher. Bine, sună la numerele alea. Dacă se poate, încearcă să aranjezi să ne întâlnim cu cineva care are o cheie. Dar la colţul cu Thompson Street. Ca să nu fim văzuţi. Ca să fim mai siguri.

Reacher îl lăsă pe Gregory să dea telefoane şi se întoarse, prin bucătărie, până în biroul lui Lane. Bărbatul era aşezat la masă, privind fotografiile din faţa lui. Cele două soţii ale sale. Pierdute, poate, amândouă.

— FBI-ul i-a prins pe răpitori? întrebă Reacher. Atunci, când cu Anne?

Lane scutură din cap.

— Dar ai aflat tu, mai târziu.

— Ajunsesem la limită, spuse Lane. Cine ar putea face aşa ceva? La început nu mi-am putut imagina pe nimeni care s-o facă. Dar era clar că cineva fusese în stare, aşa că am coborât ştacheta posibilităţilor. Dar atunci mi s-a părut că oricine de pe lumea asta ar putea fi vinovatul. Era dincolo de capacitatea mea de înţelegere.

— Mă surprinzi. Te mişti într-o lume în care luările de ostatici şi răpirile nu sunt ceva nemaiauzit.

— Dar de data asta era o chestiune personală, spuse Lane. Era aici, în New York. Şi era vorba de nevasta mea, nu de vreunul din oameni.

— Dar i-ai găsit pe indivizi.

— Aşa crezi?

Reacher dădu din cap, apoi explică:

— Nu mă întrebi dacă nu s-ar putea să fie aceiaşi tipi. E ca şi cum ai şti cu certitudine că sunt alţii.

Lane nu comentă.

— Cum i-ai găsit? întrebă Reacher.

— Cineva, care cunoştea pe altcineva, a auzit ceva. Traficanţi de arme.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei?

— Nu-ţi pot spune decât atât: sunt sigur că, de data asta, nu sunt aceiaşi indivizi.

— Ai mai auzit ceva zvonuri? întrebă Reacher.

— Niciun cuvânt.

— Vreun rival în afaceri?

— În afacerile astea nu am rivali. Şi, chiar dacă aş avea, nu ar face aşa ceva. Ar fi echivalent cu sinuciderea.

Reacher tăcu.

— Or să mai sune? întrebă Lane.

— Cred că da.

— Cât or să-mi ceară?

— Zece. Ăsta ar fi următorul pas.

— Asta înseamnă două genţi, zise Lane.

Reacher îşi spuse: *Bătrânul a ajuns la un total de şaptesprezece milioane de dolari şi nici n-a clipit!*

— Când or să sune? întrebă Lane.

— Timpul cât se deplasează cu maşina, plus timpul cât discută. Sfârşitul după-amiezii, începutul serii. Nu mai devreme.

Se auzi un ciocănit uşor în uşă şi Gregory se ivi în prag.

— Am găsit ce ne trebuia, spuse el, adresându-se nu lui Lane, ci lui Reacher. Clădirea de pe Spring Street. Proprietarul e falit. Unul dintre avocaţii lui ne aşteaptă acolo peste o oră. I-am dat de-nţeles că ne-ar interesa să cumpărăm imobilul.

— Bine lucrat, spuse Reacher.

Capitolul 3

Individul de la biroul de avocatură care-l reprezenta pe proprietarul falit era un asistent suplu, la vreo treizeci de ani. Gregory îi înmânã o carte de vizitã cu OSC şi îl prezentã pe Reacher drept un contractor a cãrui opinie o preţuia.

— Clãdirea e locuibilã? întrebã Gregory.

— Nu e nimeni înãuntru acum, spuse tipul. Apa a fost opritã, la fel electricitatea, gazele, canalizarea. În plus, mai e un lucru care face foarte puţin probabilã locuirea.

Descuie poarta aleii dinspre Thompson Street. Cei trei intrarã şi se îndreptarã cãtre uşa din spate a clãdirii.

— Aşteaptã-ne, spuse Gregory, apoi coborî vocea. Dacã sunt înãuntru, asta ar putea însemna moartea pentru amândouã, pe loc, îi şopti lui Reacher.

Acesta încuviinţã din cap şi ridicã privirile spre ferestre. Erau negre de jeg, iar în spatele lor se zãreau nişte perdele negre, prãfuite. Zgomotul strãzii era asurzitor. Prin urmare, apropierea lor trecuse probabil neobservatã.

— Cum poţi fi atât de sigur cã nu e nimeni înãuntru? îl întrebã Reacher pe avocat.

— O sã vã arãt.

Tipul bãgã cheia în broascã şi deschise uşa. Apoi ridicã braţul, ca sã-i împiedice pe Reacher şi pe Gregory, aflaţi în spatele lui, sã se apropie prea mult. Motivul care fãcea puţin probabil ca imobilul sã fie locuit era inexistenţa podelelor. Uşa din spate se deschidea pe buza unei gropi de trei metri adâncime.

— Vedeţi? întrebã avocatul. Casa nu e tocmai locuibilã, corect?

Lângã uşa din spate, în interior, era sprijinitã o scarã. O persoanã agilã ar fi putut sã se ţinã de tocul uşii, sã se balanseze în lateral ca sã ajungã la ea şi sã coboare în groapã. Apoi ar fi putut sã îşi croiascã drum spre partea din

faţă a clădirii ca să ia ceea ce căzuse, de la aproape patru metri înălţime, din fanta pentru corespondenţă.

Persoana agilă ar fi putut de asemenea să aştepte acolo, ca să prindă orice ar fi căzut prin fantă.

— Cine mai are cheile? întrebă Reacher.

— Toată lumea de pe lume, probabil, răspunse avocatul. Clădirea e abandonată de aproape douăzeci de ani. Primul lucru pe care trebuie să-l faceţi e să schimbaţi încuietorile.

— Nu ne interesează, declară Gregory. Vrem ceva locuibil imediat.

— Suntem dispuşi să lăsăm din preţ, anunţă avocatul.

— Oferim un dolar, spuse Gregory. Atât aş fi dispus să plătesc pentru o văgăună ca asta.

— Mă faceţi să pierd vremea, bombăni tânărul.

Închise uşa. Apoi o încuie la loc şi porni spre capătul aleii, fără niciun alt cuvânt. Reacher şi Gregory îl urmară către ieşirea din Thompson Street. Avocatul încuie poarta şi o luă din loc.

— Nu aici e baza lor de operaţiuni, aşadar, conchise Gregory. E numai o cutie poştală oarbă pentru cheile de la maşini. Data viitoare trebuie să supraveghem aleea.

— Cred că ai dreptate.

Peste treizeci şi şase de minute, cei doi erau înapoi în clădirea Dakota, iar femeia care ţinea sub observaţie intrarea mai făcu o notaţie în registru.

Reacher aţipi o vreme pe sofa şi, când se trezi, în living nu mai rămăsese decât Carter Groom. Tipul cu ochi de rechin. Era aşezat pe un fotoliu şi nu făcea nimic.

— Ai tras lozul necâştigător aşa că ai rămas să mă păzeşti? întrebă Reacher.

— Nu eşti chiar prizonier, spuse Groom. Ai de câştigat un milion de dolari.

— O duceai des cu maşina pe Kate?

— Am avut şi eu parte de asta.

— Când era şi Jade cu ea, cum se aşezau în maşină?

— Doamna Lane şedea întotdeauna în faţă. Puştoaica în spate.

— Dar pe vremuri cu ce te ocupai?

— Puşcaş marin, echipa de recunoaştere, spuse Groom. Sergent-major.

— Cum ai fi făcut tu răpirea de la Bloomingdale?

— E o sigură cale s-o faci curat, începu Groom. Totul tre' să se petreacă în maşină, înainte să coboare careva. Bloomie e pe trotuarul dinspre est al Lexington Avenue. Lex duce spre centru. Aşa că Taylor ar fi tras pe stânga, vizavi de intrarea principală. Ar fi oprit lângă şirul de maşini deja parcate. Atunci, individul nostru ar fi deschis portiera din spate şi s-ar fi strecurat alături de copil. Puştoaica stătea în spatele maică-sii, cu centura de siguranţă legată. Tipul i-ar fi pus copilului pistolul la tâmplă. Stop joc, exact acolo! Nimeni de pe stradă nu se prinde. Şi de aici încolo, Taylor face ce i se spune. Oricum, ce ar fi putut să mai facă?

— Şi după asta?

— După asta, tipul nostru îi cere lui Taylor să conducă spre un loc liniştit. Îl împuşcă în şira spinării, prin scaunul maşinii. O pune pe doamna Lane să-l zvârle într-un şanţ. Apoi o obligă pe ea să conducă restul drumului. El are tot interesul să rămână pe bancheta din spate, cu puştoaica.

Reacher încuviinţă din cap.

— Aşa văd şi eu lucrurile.

— Păcat de Taylor, spuse Groom. Încă nu i-au găsit cadavrul.

— Ai speranţe?

Groom clătină din cap:

— Nu înseamnă decât că l-au aruncat într-o zonă nepopulată.

— Cum era Taylor, ca om?

— În afara serviciului era blând. Şi drăguţ cu puştoaica. Doamna Lane părea să-l placă. Taylor făcea parte din cercul intimilor. Era bun. Eu sunt din cercul exterior. La mine se gândesc numai când e vorba de afaceri. În plan social, eu

sunt cam handicapat, recunosc. Când nu sunt în acţiune, nu fac doi bani. Unii dintre băieţi ştiu să se poarte în ambele situaţii.

— Unde erai acum cinci ani?

— Când cu Anne? A, păi eu am venit după aia!

Pe la cinci fără un sfert după-amiaza, la vreo cincizeci şi cinci de ore de la răpire, Lane se întoarse în cameră, urmat de oamenii lui. Cincizeci şi cinci de ore însemna un interval incredibil de lung pentru o răpire. Cele mai multe se încheiau într-un fel sau altul, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Reluară veghea în preajma telefonului. Lane stătea în picioare lângă masă. Ceilalţi se grupară prin cameră, privind cu toţii în aceeaşi direcţie.

În apartamentul ei de vizavi, femeia care spiona clădirea puse mâna pe telefon şi formă un număr.

Femeia de peste drum se numea Patricia Joseph – Patti, pentru puţinii prieteni – şi formă numărul unui detectiv de la NYPD pe nume Brewer.

— A apărut un personaj nou, spuse ea.

Brewer nu întrebă cine era la telefon. Ştia.

— Cine?

— Încă nu i-am aflat numele.

— Descriere?

— Foarte înalt, solid, genul de scandalagiu. În jur de patruzeci de ani. Păr blond, tuns scurt, ochi albaştri. Cămaşă verde, pantaloni bej. A apărut aseară, târziu.

— Unul dintre ei? întrebă Brewer.

— Se îmbracă altfel. Şi e mult mai masiv decât ceilalţi. Dar se poartă ca ei. Aproape sigur că fost militar.

— OK, spuse Brewer. Bine lucrat. Altceva?

— Un singur lucru, adăugă Patti Joseph. De vreo două zile nu le-am mai văzut pe soţie şi fiică.

În livingul din clădirea Dakota telefonul sună la o oră pe care Reacher o estimă ca fiind cinci. Lane smulse receptorul din furcă.

— Dă-mi-o pe Kate, spuse el.

Urmă o lungă pauză, apoi o voce de femeie, limpede şi sonoră. Dar nu calmă. Lane închise ochii. Apoi se auzi din nou scheunatul electronic. Lane ascultă, cu trăsăturile schimonosindu-i-se. După care convorbirea se încheie.

Lane puse receptorul în furcă. Figura lui reflecta pe jumătate speranţă, pe jumătate disperare.

— Vor şi mai mulţi bani, spuse el. Instrucţiunile vor sosi într-o oră.

— Poate ar trebui să mă duc acolo de pe-acum, opină Reacher. În caz că modifică intervalul de timp.

Dar Lane scutura deja din cap.

— Au spus că schimbă întreaga procedură.

— Doamna Lane e bine? întrebă Gregory.

Lane răspunse:

— I se simţea teama în voce.

— Dar vocea tipului? întrebă Reacher. Cuvintele, topica frazei, cadenţa. E american sau străin?

— American, spuse Lane. Aşa cred.

Închise ochii şi se concentră:

— Da, american. Niciun cuvânt ciudat sau neobişnuit. Absolut normal.

— Câţi bani? întrebă Reacher. Zece?

— Patru şi jumătate, spuse Lane. Asta-i tot ce vor. Într-o geantă.

Reacher îşi petrecu următoarele cincizeci şi cinci de minute gândindu-se la ultimele pretenţii financiare. Era o sumă bizară. O progresie bizară. Unu, cinci, patru şi jumătate. În total zece milioane şi jumătate. Nu avea nicio logică.

Telefonul sună exact la şase seara. Lane răspunse şi ascultă. Nu vorbi. Apelul pentru instrucţiuni dură mai puţin

de două minute.

— E ultima rată, anunţă Lane. După asta, s-a terminat. Mi-au promis că o primesc înapoi.

Prea devreme, îşi spuse Reacher. *N-o să fie chiar aşa.*

— Într-o oră din momentul ăsta, precizează Lane. Un singur om pleacă de aici cu banii, în BMW, şi se plimbă. O să aibă cu el telefonul meu mobil şi o să i se comunice destinaţia. Trebuie să ţină linia liberă mai apoi, ca ei să ştie că nu ia legătura cu nimeni altcineva. Conduce până la destinaţie. O să găsească Jaguar-ul parcat undeva. Maşina cu care a dus-o Taylor pe Kate. Trebuie să pună banii pe bancheta din spate şi să plece de-acolo. Orice mişcare dubioasă – şi Kate moare.

— Au numărul tău de mobil? întrebă Reacher.

— Trebuie să-l fi luat de la Kate.

— Mă duc eu, propuse Gregory. Dacă eşti de acord.

— Nu, spuse Lane. Te vreau aici.

— Mă duc eu, se oferi Burke, negrul.

Lane încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

— Şi după aia? întrebă Reacher. Cum o recuperăm pe Kate?

Lane răspunse:

— După ce numără banii, ne mai sună o dată. Aici. Banii vor fi deja legaţi în calupuri etichetate. Dar nu au încredere. Or să rupă etichetele şi or să numere hârtiile una câte una. Le va lua ceva timp.

Reacher dădu din cap. Dacă bancnotele erau de câte o sută, asta însemna patruzeci şi cinci de mii de bancnote. Dacă le lua şaizeci de secunde să numere până la o sută, însemna patru sute cincizeci de minute, adică şapte ore şi jumătate. Plus timpul de mers cu maşina. Avea să urmeze o noapte lungă, îşi spuse.

— Haideţi la mine, ordonă Lane. Burke şi Reacher.

În birou, Lane scoase un Samsung argintiu din încărcătorul pentru celulare şi i-l întinse lui Burke. Apoi

dispăru, probabil în dormitor.

— S-a dus să aducă banii, şopti Burke.

Reacher aprobă din cap. Privi portretele de pe birou. Anne Lane avea părul lung şi blond, drept, pieptănat cu cărare pe mijloc, ca un fotomodel sau o actriţă. Ochii limpezi, nevinovaţi, şi un zâmbet inocent.

— Cu Anne n-a avut copii, nu? întrebă Reacher.

— Nu, răspunse Burke. Slavă Domnului!

Lane se întoarse opintindu-se, cu o geantă de piele burduşită. O trânti pe podea şi se aşează la birou.

— Cât mai e? întrebă el.

— Patruzeci de minute, răspunse Reacher.

— Aşteptaţi dincolo, le ceru Lane. Lăsaţi-mă singur.

Burke ridică geanta, o duse în hol şi o lăsă lângă uşă. Reacher se aşează pe un scaun şi începu să numere minutele. Burke se plimba de colo-colo. Carter Groom bătea darabana pe braţul fotoliului. Alături de el, Gregory stătea liniştit, într-o atitudine tipic britanică. Mai încolo era Perez, hispanicul. Lângă acesta, Addison, cel cu faţa marcată de cicatrice. Apoi Kowalski, lunganul.

Reacher aruncă o privire către portretul lui Kate Lane, de lângă telefon, şi îl luă cu frig. Femeia se afla mai aproape de moarte acum decât oricând în ultimele trei zile, iar el ştia asta. Se gândi că o ştiau cu toţii.

— E timpul, anunţă Burke. Am plecat.

— Îţi duc eu geanta, spuse Reacher.

Coborâră cu liftul în tăcere. Un BMW aştepta jos. De data asta negru. Burke deschise portiera din spate.

— Pune geanta pe banchetă, zise el.

— Vin cu tine, propuse Reacher. Ştii la fel de bine ca mine că povestea asta n-o să se termine cu o scenă frumoasă, ca reîntâlnirea de la Checkpoint Charlie. Kate n-o să se apropie de noi prin ceaţa deasă, zâmbind curajoasă, ţinând-o pe Jade de mână. Aşa că trebuie să anticipăm.

— Ce ai de gând să faci?

— După ce laşi geanta, mă dau jos la primul colţ. Mă întorc, să văd ce se întâmplă.

— Lane o să mă omoare.

— Nu trebuie să afle. O să-i spun că am fost la o plimbare.

— O să te omoare pe tine dacă o dai în bară.

— Riscul meu.

— Riscul lui Kate...

— Tot mai speri în scenariul revederii în ceaţă?

Burke tăcu. Zece secunde. Cincisprezece.

— Urcă! spuse el.

Burke puse telefonul mobil al lui Lane în încărcător, pe bordul BMW-ului, iar Reacher se strecură în patru labe între cele două rânduri de scaune.

— Ocoleşte gropile, îl rugă pe Burke.

— Nu trebuie să vorbim, îl atenţionă. Vezi astea?

Reacher îl urmări pe Burke arătând către un dispozitiv micuţ de lângă oglinda retrovizoare.

— Microfon, explică el. Pentru celular. Foarte sensibil.

— O să pot să-i aud? Într-un difuzor?

— În zece difuzoare, răspunse Burke.

— Unde suntem acum? întrebă Reacher.

— Pe 57th Street. Traficul e criminal. O să intru pe West Side şi o s-o iau spre sud. Bănuiesc că vor să ajung undeva în centru. Imposibil să parchezi Jaguar-ul pe stradă altundeva.

— Ce făceai pe vremuri? întrebă Reacher.

— Delta, răspunse Burke.

— Tu cum ai fi plănuit răpirea, în faţă la Bloomingdale?

— Rapid, în interiorul maşinii. Imediat ce Taylor oprea.

— Aşa a spus şi Groom.

— Groom e chiar prea deştept pentru un puşcaş marin. Nu crezi?

— Ba da. Dar de ce te-ai fi aflat la Bloomingdale?

— E magazinul preferat al doamnei Lane. Cumpără totul de acolo.

— Dar cine ar fi putut s-o ştie?

Burke rămase tăcut.

— Asta e o întrebare foarte bună, murmură el.

Sună telefonul.

— Acum taci, spuse Burke, apăsând un buton de pe celular.

— Bună seara, rosti o voce.

Vocea era atât de alterată, că n-ar fi existat nicio şansă să o recunoască fără ajutorul unor dispozitive electronice.

— Cu cine vorbesc? întrebă. Vreau să-ţi cunosc numele.

— Mă numesc Burke.

Vocea se auzi din nou:

— Cine mai e acolo în maşină, cu tine?

— Nu e nimeni cu mine în maşină, răspunse Burke.

Reacher îşi spuse că la celălalt capăt al liniei era cuplat probabil un detector de minciuni. Dar soldaţii din trupele Delta erau antrenaţi să depăşească teste mai serioase decât cele pentru novici. După o secundă, vocea întrebă, calmă:

— Unde te afli, domnule Burke?

— Pe 57th Street, răspunse acesta. Mă îndrept spre vest.

— Intră pe West Side, pe autostradă. Mergi spre sud.

— Lasă-mi suficient timp, ceru Burke. Traficul e infernal.

— Rămâi pe fir.

Maşina se umplu de sunetul distorsionat al unei răsuflări. Era adâncă şi lentă. *Fără griji,* îşi spuse Reacher.

— Acum sunt pe 42nd Street, spuse Burke.

— Mergi înainte, i se ceru.

American, gândi Reacher. *Un tip nu prea masiv.* După lejeritatea vocii.

— Am ajuns la intersecţia cu 24th Street, anunţă Burke.

Reacher îşi spuse: *Ne întoarcem în Greenwich Village.* Vocea întrebă:

— Unde eşti acum?

— Perry, răspunse Burke.

— Mergi mai departe. Dar rămâi în atenţie de acum.

Reacher gândi: *„Rămâi în atenţie”? E o expresie militară.*

— Morton Street, comunică Burke.

— Fă stânga după trei cvartale, ceru vocea. Pe Houston.

Cunoaşte oraşul, îşi spuse Reacher. *Ştie că Houston e la trei cvartale sud de Morton, şi mai ştie că se pronunţă „Hauston”, nu ca oraşul din Texas.*

Reacher simţi cum maşina încetineşte.

— Am cotit-o pe Houston, spre est, anunţă Burke.

— Mergi mai departe, i se comandă.

— Urmează Sixth Avenue, spuse Burke.

Vocea îi ceru:

— Coteşte pe ea.

Burke făcu la stânga.

— Acum treci pe prima bandă. O să-ţi vezi ţinta pe partea dreaptă. Jaguar-ul verde. Pe la jumătatea cvartalului.

Reacher îşi spuse: *Exact în acelaşi loc, lângă acelaşi nenorocit de hidrant...*

Vocea porunci:

— Opreşte şi fă transferul.

Reacher simţi transmisia trecând în poziţia „parcat” şi auzi ţăcănitul lămpilor de semnalizare. Portiera de pe partea lui Burke se deschise. Peste zece secunde se deschise şi portiera de lângă capul lui Reacher. Burke se aplecă, luă geanta cu bani şi închise uşa. Reacher auzi portiera Jaguarului deschizându-se. Apoi închizându-se la loc. Auzi un bufnet înfundat, produs de un mecanism hidraulic, de undeva din afară. Peste alte zece secunde, Burke era înapoi pe scaunul şoferului.

— Transferul s-a făcut, anunţă el. Banii sunt în Jaguar.

Vocea spuse:

— La revedere.

Telefonul se închise.

— Porneşte imediat, şopti Reacher. Fă dreapta pe Bleecker.

Burke demară, acceleră pe vreo douăzeci de metri, apoi frână. Reacher găsi clanţa, se strecură afară şi se precipită înapoi către intersecţie.

Reacher coti la stânga pe Sixth Avenue ca un funcţionar care se îndreaptă spre casă. Se amestecă în mulţime, lucru la care se pricepea surprinzător de bine, cu toate că era cu un cap mai înalt decât restul lumii. Privea drept înainte, păstrând Jaguar-ul verde în câmpul vizual periferic. Se uită în stânga. Nimic. Se uită în dreapta.

Şi văzu un individ la doi metri de portiera dinspre şofer.

Era acelaşi tip pe care-l văzuse în prima seară. Aceeaşi statură, aceleaşi mişcări, aceleaşi haine. Alb, puţin bronzat, suplu, musculos, bărbierit cu grijă, cu fălcile încleştate, fără urmă de zâmbet, la vreo patruzeci de ani. Calm, concentrat, atent. Individul deschise portiera şi se strecură pe scaunul şoferului. Porni motorul şi privi lung peste umăr în trafic. Apoi scoase maşina elegant din locul de parcare şi se îndreptă spre nord. Trecu pe lângă Reacher, dispărând din raza lui vizuală. Şase secunde, de la început până la sfârşit. Chiar mai puţin de-atât.

Reacher privi în jur. Nu se vedea niciun taxi. Porni pe jos. Trebuia să se mişte ca să-şi consume frustrarea. Se avântă spre nord, pe Sixth Avenue, rapid şi furios, în vreme ce trecătorii se fereau din calea lui de parcă ar fi fost radioactiv.

Peste douăzeci de minute şi douăzeci de cvartale, zări un magazin Staples pe celălalt trotuar. Vitrine pline cu rechizite la preţuri mici, adevărate chilipiruri. Traversă. Nu ştia la ce filială o dusese Carter Groom pe Kate, dar îşi imagina că lanţurile de magazine aveau aceleaşi mărfuri peste tot. Intrând, trecu pe lângă un ţarc unde erau adunate cărucioarele. Dincolo de el, pe stânga, se aflau casele de marcat. Pe dreapta era un centru de copiere, plin cu xeroxuri de mare viteză. În faţa lui se desfăşurau douăzeci de rânduri de rafturi înalte până în tavan, pline-

ochi cu o cantitate impresionantă de mărfuri. Traversă în zigzag, până în capătul ultimului rând.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce căutase Kate Lane într-un asemenea magazin.

Rămase pe loc, privind fascinat un copiator de dimensiunile unui uscător de rufe, care scuipa duplicate ale unui document. Apoi ieşi din nou în stradă.

Peste alte douăzeci de minute se găsea în Bryant Park, mâncând un hotdog luat de la o tonetă de pe stradă. După care porni mai departe. Treizeci şi două de cvartale mai la nord, lângă Central Park, exact peste drum de clădirea Dakota, se opri ca împietrit, faţă în faţă cu Anne, prima soţie a lui Edward Lane.

Primul lucru pe care-l făcu Anne Lane fu să-i spună lui Reacher că se înşela.

— Anne era sora mea, îi explică femeia. Semănăm foarte bine.

— Scuză-mă că m-am holbat aşa, se bâlbâi Reacher. Şi condoleanţe.

— Mulţumesc, îi răspunse. Sunt cu şase ani mai tânără. Ceea ce înseamnă că am exact vârsta pe care o avea Anne acolo, în fotografia lui Lane.

— Arăţi exact ca ea.

— Mă străduiesc, spuse femeia. Mi se pare că o ţin în viaţă. Pentru că, atunci când ar fi trebuit, nu am fost în stare.

— Cum ai fi putut s-o ţii în viaţă?

— Hai să stăm puţin de vorbă. Mă numesc Patti Joseph.

— Jack Reacher.

— Vino cu mine, propuse ea. Trebuie să ne întoarcem. Nu putem să ne apropiem prea mult de clădirea Dakota.

Îl conduse spre sud, prin parc, spre ieşirea în 66th Street. Apoi din nou spre nord. Intrară în holul imobilului de la numărul 115, Central Park West.

— Bun venit la Majestic! spuse Patti Joseph.

Apartamentul era la etajul al şaptelea. De la fereastra livingului se vedea intrarea clădirii Dakota. În faţa pervazului se găsea un scaun, iar pe pervaz, un carneţel şi un stilou. Plus un aparat de fotografiat Nikon cu teleobiectiv şi un binoclu Leica 10x42.

— Lucrezi pentru Lane? întrebă Patti.

— Nu.

— L-ai cunoscut pe Lane când era ofiţer activ în armată?

— Nu.

Patti Joseph zâmbi:

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Altfel nu te-ai fi aflat acolo. I-am spus lui Brewer că nu eşti unul dintre ei. Eşti prea masiv ca să fi fost în Forţele Speciale.

— Am lucrat în poliţia militară. Cine e Brewer?

— NYPD. Pentru el fac asta, preciză ea, arătând către blocnotes.

— Îi urmăreşti pe Lane şi pe oamenii lui? Pentru poliţie?

— Pentru mine însămi, mai mult. Dar anunţ şi poliţia.

— De ce?

— Fiindcă speranţa moare ultima.

— Speranţa în ce?

— În faptul că o să facă o greşeală şi o să obţin o dovadă împotriva lui.

Reacher aruncă o privire în carnet. Ultima notaţie era: *Ora 20.14. Burke se întoarce singur, fără geantă, în BMW-ul negru OSC 23; intră în TDA.*

— TDA? întrebă Reacher.

— The Dakota Apartments. Asta e numele oficial al clădirii.

— Ai văzut-o vreodată pe Yoko?

— O văd tot timpul.

— Dar pe Burke îl ştii bine?

— E acolo de pe vremea lui Anne.

— De ce îmi arăţi toate astea? întrebă Reacher.

— Am hotărât să fiu atentă la tipii noi care apar şi să-i avertizez, spuse ea.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu Lane, cine e el cu adevărat. În legătură cu ce a făcut.

— Ce a făcut?

— Stai să pun de o cafea.

Patti dispăru în bucătăria micuţă şi începu să-şi facă de lucru cu o cafetieră. Curând, Reacher simţi aroma fierbinte. Îşi spuse că nu e nicio tragedie dacă rămâne să bea o ceaşcă.

Patti strigă:

— Fără lapte, fără zahăr, aşa-i?

— De unde ştii?

— Am încredere în intuiţia mea, răspunse femeia.

Şi eu în a mea, gândi Reacher, deşi nu era sigur pe de-a-ntregul ce îi spunea intuiţia în momentul acela.

— Te rog, treci la subiect, îi ceru lui Patti.

— OK, răspunse ea. Anne n-a fost răpită acum cinci ani. Aia a fost doar o acoperire. Lane a ucis-o.

Îi aduse lui Reacher o cafea şi se aşează pe scaunul de la fereastră.

— Sora mea, Anne, nu era foarte ascultătoare, continuă Patti. Edward Lane îşi conducea căsnicia ca pe o operaţiune militară, iar ea nu suporta asta. Cu cât se răzvrătea mai tare, cu atât Lane devenea mai restrictiv în privinţa disciplinei. Cred că e în pragul unei boli psihice. Paranoic.

— Cu ce se ocupa Anne?

— Era fotomodel. Exact ca şi cea de-a doua soţie.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a ales praful de căsnicie. Ea voia să divorţeze. Eu eram de acord cu asta, ar fi fost cel mai bine pentru ea. Dar a vrut să meargă până la capăt. Pensie alimentară, partajul bunurilor... Am sfătuit-o să plece dracului de-acolo şi atât. Dar ea adusese nişte bani în relaţia lor. Lane îi folosise când începuse afacerea, iar acum Anne îşi voia partea înapoi. Pentru Lane ar fi însemnat o umilinţă publică, plus că ar fi

trebuit să-şi caute alt investitor. Aşa că a înscenat o răpire şi a ucis-o.

— A fost implicată poliţia, spuse Reacher. Şi FBI-ul.

Patti zâmbi trist.

— A făcut ca totul să pară foarte real.

— Cine bănuieşti că a dus planul la îndeplinire? o întrebă Reacher.

Patti răspunse:

— Nimeni care să mai fie în echipa A. Şi nu cred că ar fi folosit pe vreunul din echipa B.

— Atunci cine?

— Tipi din echipa A care nu mai sunt prin preajmă. Erau doi. Pe unul îl chema Hobart, pe altul Knight. La puţin timp după moartea Annei a avut loc o operaţiune în străinătate. Doi oameni nu s-au mai întors. Exact cei doi.

— Asta da coincidenţă! exclamă Reacher.

— Cred că Lane s-a asigurat că n-or să se mai întoarcă.

Reacher tăcu.

— Ştiu, spuse Patti. Surioara mai mică e nebună, aşa-i?

Reacher o privi. Nu părea nebună. Avea părul lung şi blond, drept, exact ca Anne, în fotografie. Ochi albaştri, mari, un nas cârn, pistrui micuţi, tenul alb.

— Cum crezi că s-au petrecut lucrurile? o întrebă.

— În ziua aia, pe Anne a dus-o cu maşina Knight, povesti Patti. A dus-o la cumpărături. A aşteptat-o. Dar ea n-a mai ieşit din magazin. Următorul lucru care s-a întâmplat a fost un telefon, peste vreo patru ore. Stilul clasic. Fără poliţie, o cerere de răscumpărare.

— Pentru ce sumă?

— O sută de mii.

— Dar Lane a chemat poliţia.

Patti încuviinţă din cap.

— Numai ca acoperire. FBI-ul a ascultat telefoanele şi a supravegheat locul unde trebuiau lăsaţi banii. Lane susţine că agenţii au fost văzuţi. Dar toată povestea era un circ. Agenţii FBI au aşteptat, n-a venit nimeni, pentru că nu avea

cine să vină. Aşa că au adus banii înapoi acasă. Totul a fost numai de faţadă. Lane şi-a jucat rolul, apoi s-a întors şi a anunţat că poliţia a înghiţit momeala, că FBI-ul e convins, după care Anne a fost ucisă.

— Unde era celălalt tip, Hobart, când se întâmplau toate astea?

— Îşi luase liber, chipurile pentru a merge la Philadelphia. Dar evident că era în magazin, aşteptând să apară Anne.

— Te-ai dus la poliţie să le spui, atunci, imediat?

— M-au ignorat, oftă Patti. Era la puţin timp după dezastrul de la Twin Towers. Toată lumea era isterizată.

— Şi poliţistul ăsta de acum, Brewer?

— Mă suportă. Dar nu cred că mişcă un deget în privinţa cazului.

— Ai vreo dovadă împotriva lui Lane?

— Nu, răspunse Patti. Absolut nimic. Tot ce am e contextul şi intuiţia.

— Contextul?

— Ştii la ce foloseşte o grupare militară particulară, în fond?

— În fond, scopul ei e de a-i permite Pentagonului să scape de supravegherea Congresului.

— Exact, confirmă Patti. Oamenii din corporaţie nu sunt neapărat luptători mai buni decât militarii obişnuiţi. Ba, de multe ori, chiar mai slabi. Ei sunt acolo numai ca să încalce regulile. E cât se poate de simplu.

— Şi cum crezi că ai fi putut s-o ţii pe Anne în viaţă?

— Ar fi trebuit s-o scot de acolo. Fără un ban, dar vie.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Vreau să pleci de acolo. Pentru binele tău. Nu-ţi murdări mâinile făcându-i treburile lui Lane.

Tăcere.

— În plus, e un individ periculos, adăugă Patti.

— O să fiu atent, promise Reacher. Ca întotdeauna. Dar de plecat, plec când cred eu de cuviinţă.

Patti Joseph nu spuse nimic.

— Aş vrea să mă întâlnesc cu tipul ăsta, Brewer, reluă bărbatul. Pentru că, dacă îşi merită numele de poliţist, a vorbit deja cu detectivii şi cu agenţii FBI care s-au ocupat iniţial de caz. Ar putea avea o imagine mai limpede.

— De obicei vine aici după ce-i transmit un raport telefonic.

— Ai spus că nu face nimic...

— Trece doar pe aici, la sfârşitul turei. În drum spre casă.

— Când iese din tură?

— La miezul nopţii. Nu sunt combinată cu el, nimic de genul ăsta, replică Patti, citind expresia de pe faţa lui Reacher. El e singur. Eu sunt singură. Asta-i tot.

Reacher nu comentă.

— Uită-te la fereastra mea, spuse Patti. Dacă Brewer e aici, lumina o să fie aprinsă. Dacă nu, nu.

Capitolul 4

Reacher ieşi singur din apartament. Dădu un ocol clădirii lui Patti, ca măsură de precauţie. Era zece fără un sfert, seara. O noapte de vară perfectă. Din parc se auzea muzică, iar în Bronx sau în Shea probabil că se juca baseball. Reacher se îndreptă spre clădirea Dakota.

Portarul îl sună pe Lane, apoi îi dădu drumul înăuntru. Luând liftul, urcă şi-l găsi pe Gregory aşteptându-l.

— Am crezut că ai dat bir cu fugiţii, îl întâmpină el.

— Am fost la o plimbare, spuse Reacher. Vreo veste?

— E prea devreme.

Reacher îl urmă în apartament. Edward Lane stătea în fotoliul de lângă telefon. Alături de el, la capătul sofalei, era o adâncitură în perne. Locul ocupat până nu de mult de Gregory, ghici Reacher. Apoi intră Burke. Apoi Addison, Perez şi Kowalski. Groom se rezemase de perete, cu faţa către uşă, atent. *La mine se gândesc numai când e vorba de afaceri,* spusese el.

— Când or să sune? zise Lane.

Bună întrebare, gândi Reacher. *Sau o să-i suni tu pe ei? Ca să le dai verde să apese pe trăgaci?*

Cu voce tare spuse:

— N-or s-o facă înainte de dimineaţă.

Lane se uită la ceas.

— Peste zece ore.

— Da, răspunse Reacher.

— Am făcut tot ce mi-au cerut, murmură Lane ca pentru sine.

Nimeni nu comentă.

Pe la jumătatea celei de-a doua ore, Lane îi aruncă o privire lui Reacher şi-i spuse:

— E de mâncare în bucătărie, dacă vrei.

Reacher nu voia să mănânce. Dar voia să iasă dracului din camera aia. Era ca şi cum ar fi privegheat cu toţii un muribund.

— Mulţumesc, răspunse el.

Se duse la bucătărie. Pe bufet erau farfurii murdare şi cutii de carton desfăcute, cu mâncare chinezească. Neatingându-se de ele, se aşează pe un scaun. Se uită spre dreapta, la uşa deschisă a biroului.

Ascultă. Nu venea nimeni. Intră în birou. *Masă, computer, fax, telefoane, fişete, rafturi.*

Începu cu rafturile.

Cărţi de telefoane, manuale de instructaj pentru arme de foc, o istorie a Argentinei şi un atlas al lumii. Mai era şi un Rolodex plin de carduri cu nume şi numere de telefon, cu diferite coduri MOS. *Military Occupational Specialties.* Reacher căută la litera G, uitându-se după Carter Groom. Nu era acolo. Apoi la B, după Burke. Nici acesta nu era. În mod clar, dăduse peste baza de date pentru echipa B. Unele nume aveau alături notaţii ca MIA – dispărut în misiune sau KIA – ucis în misiune.

Reacher atinse mouse-ul computerului. Fereastra deschisă pe ecranul monitorului ceru parola. Reacher tastă *Kate.* Accesul interzis. Încercă apoi *05LaneE,* de la „colonel Edward Lane”. Accesul interzis. Renunţă.

Continuă cu fişetele.

Erau patru. Câte două sertare la fiecare. Fără etichete. Neîncuiate. Deschise primul sertar. Pe şine duble atârnau şase dosare din carton galben, subţire. Toate şase erau pline cu documente financiare.

Deschise apoi sertarul din stânga jos. Acelaşi tip de dosare galbene. De data asta, pline cu mape mari de plastic, conţinând articole de genul celor care se pun în torpedoul automobilelor noi. Cărţi tehnice, certificate de garanţie, adrese de service-uri, dubluri ale unor chei de maşină şi telecomenzi pentru alarme. Abonamente pentru autostradă. Chitanţe de benzină.

Reacher închise sertarul. Aruncă o privire către uşă. Îl văzu pe Burke stând în picioare, privindu-l tăcut.

Un lung moment, Burke nu scoase o vorbă. Apoi zise:

— Mă duc să fac o plimbare.

— Te însoţesc, se oferi Reacher.

Burke se mulţumi să ridice din umeri. Reacher îl urmă afară din apartament. Coborâră cu liftul, tot în tăcere. Ieşiră în stradă şi cotiră către est, spre Central Park. Reacher ridică discret privirea spre fereastra lui Patti Joseph. Întuneric. Deci era singură.

— În legătură cu întrebarea aia pe care ai pus-o, începu Burke.

— Care întrebare? făcu Reacher.

— Cine ştia că doamna Lane merge adesea la Bloomingdale...

— Ce-i cu ea?

— Cred că e implicat cineva din interior, spuse Burke.

Era negru ca tăciunele, nu prea înalt, cam de statura şi constituţia unui jucător din liga a doua de baseball.

— Ce s-a întâmplat după povestea cu Anne? întrebă Reacher.

— Te referi la tipii care au răpit-o? N-am ce să comentez.

— Au recunoscut?

— Nu.

Parcul se întindea în faţa lor, întunecat şi pustiu. Muzica încetase.

— Încotro mergem? întrebă Reacher.

— Nu contează. Voiam numai să vorbim.

— Despre implicarea cuiva din interior?

— Da.

— Cine crezi că a fost?

— Habar n-am, răspunse Burke, dând colţul spre sud.

— Dar cui i s-a dat informaţia? întrebă Reacher. Nu cine a dat informaţia. Cred că asta ar fi important de ştiut. Şi cred că asta aveai de gând să-mi spui.

Burke continuă să meargă în tăcere.

— Mi s-a părut că vrei să vorbim, bombăni Reacher. Dar văd că nu ai prea multe de spus. Aproape că m-ai târât după tine de pomană. Şi nu pentru că erai îngrijorat că nu fac destulă mişcare.

Burke parcă amuţise.

— Ai de gând să joci „Cine ştie câştigă” cu mine?

— Poate că ar fi cea mai bună metodă, răspunse Burke, în sfârşit.

— Crezi că la mijloc e vorba de bani?

— Nu numai. Cel mult jumătate din ecuaţie.

— Cealaltă jumătate fiind în scop de pedeapsă?

— Te-ai prins.

— Cineva care îi poartă pică lui Lane?

— Da. Şi nu doar o persoană, spuse Burke.

— Două persoane?

— Da.

— Ce fel de pică îi poartă?

— Ai idee care-i cel mai rău lucru pe care i-l poate face un om altuia?

— Depinde cine e omul...

— Exact, spuse Burke. Şi cine suntem noi?

Reacher reflectă.

— Soldaţi din Forţele Speciale, răspunse.

— Corect. Aşadar, ce nu facem noi niciodată?

— Nu lăsaţi cadavre în urmă pe câmpul de luptă.

Burke tăcu din nou.

— Dar Lane a lăsat. A lăsat două cadavre în urmă.

Burke se opri pe trotuarul dinspre nord de la Columbus Circle.

— Ce încerci să-mi spui? întrebă Reacher. Cineva a ieşit la lumină, căutând răzbunare? În numele celor doi morţi?

Burke iarăşi nu răspunse. Reacher îl ţintui cu privirea.

— Aţi lăsat în urmă doi indivizi *în viaţă?*

— Nu eu, replică Burke. Nu noi. Ci Lane.

— Hobart şi Knight, spuse Reacher.

— De unde le cunoşti numele? Nu există nimic despre ei în dosarele din fişetele alea. Şi nici în computer. Au fost şterşi de peste tot. Ca şi când nici n-ar fi existat.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Erau răniţi, din câte susţinea Lane. Noi nu i-am văzut. Erau la posturi de observaţie în avangardă şi am auzit focuri de armă. Lane s-a dus până la ei, apoi când s-a întors, a spus că sunt grav răniţi şi n-au cum să mai ajungă înapoi la bază. A spus că nu-i putem aduce. A spus că am pierde prea mulţi oameni încercând să-i aducem. Practic, ne-a ordonat să ne retragem. I-am abandonat acolo.

— Şi ce crezi că s-a întâmplat cu ei?

— Am presupus că or să fie luaţi prizonieri. Caz în care am estimat că speranţa lor de viaţă ar fi fost de vreun minut jumate.

— Atunci de ce ai mai rămas alături de Lane după aceea? Atâţia ani...

— Eu ascult ordinele. Şi îi las pe ofiţeri să ia deciziile. Aşa a fost întotdeauna şi aşa o să fie mereu. Asta-i regula.

— Ştie că s-au întors? Lane – la el mă refer.

— Nu m-ai ascultat cu atenţie, spuse Burke. Nimeni *nu ştie* dacă s-au întors. Nimeni nu ştie nici măcar dacă mai sunt în viaţă. E doar o presupunere a mea, asta-i tot.

— Cine ar putea să fi vorbit cu ei? Cineva din interior...

— Nu ştiu.

— Ce erau?

— Puşcaşi marini.

— La fel ca Groom?

— Da, la fel ca Groom.

Reacher tăcu.

— Puşcaşii detestă să facă asta, adăugă Burke. Detestă să lase oameni în urmă.

— Atunci *el* de ce rămâne alături de Lane?

— Din acelaşi motiv ca şi mine. Nouă nu ne e permis să punem întrebări.

— Poate în serviciul activ, pufni Reacher. Nu neapărat şi într-o companie privată de tot rahatul.

— Ai grijă cum vorbeşti, amice. Doar te ajut să câştigi un milion de dolari. Dacă îi găseşti pe Hobart şi Knight, le găseşti şi pe Kate şi Jade.

— Nu trebuie să-mi fac griji cum vorbesc, replică Reacher. Dacă respecţi şi acum regula, eu sunt încă ofiţer. Pot să spun orice am chef şi tu nu poţi decât să iei poziţia de drepţi şi să mă saluţi.

Burke se întoarse şi porni spre nord. Reacher îl ajunse din urmă şi merse tăcut alături de el. Zece minute mai târziu intrară pe 72nd Street. Reacher privi în sus. Fereastra lui Patti Joseph era luminată.

Reacher îi spuse:

— Du-te înainte. Eu mă mai plimb puţin.

— De ce? întrebă Burke.

— Mi-ai dat motive să reflectez. Mai am o întrebare, adăugă Reacher. Lane şi Kate se înţelegeau bine?

— Sunt căsătoriţi încă.

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă că se înţelegeau bine.

— La fel de bine cum se înţelegea cu Anne?

Burke încuviinţă din cap.

— Cam la fel.

— Ne vedem mai târziu, încheie Reacher.

Aşteptă până când Burke dispăru în clădire, apoi porni şi el, îndepărtându-se de locuinţa lui Patti Joseph. Manevră de rutină.

Portarul de la Majestic sună în apartament. Trei minute mai târziu, Reacher dădea mâna cu Brewer, poliţaiul. Patti Joseph era în bucătărie, făcea cafele. Se schimbase într-un costum cu jachetă şi pantalon, îngrijit şi asortat. Întorcându-se cu două ceşti, îi dădu fiecăruia câte una, apoi spuse:

— Vă las să staţi de vorbă. Poate e mai bine să nu fiu aici. Mă duc la o plimbare. Doar noaptea pot să merg pe-afară în deplină siguranţă.

Apoi ieşi, privind cu teamă peste umăr, ca şi cum tocmai urma să i se decidă viitorul. Reacher se uită mai bine la Brewer. Era exact aşa cum te-ai fi aşteptat să fie un detectiv din New York, dar ceva mai înalt, mai solid, cu părul mai lung, mai neîngrijit, mai energic. Avea vreo cincizeci de ani şi albise prematur.

— De ce te interesează povestea asta? întrebă el.

— Lane mi-a propus să mă angajeze, explică Reacher. Am ascultat şi versiunea lui Patti. Vreau să ştiu în ce mă bag.

— Cu ce te ocupi?

— Am fost în armată.

— Trăim într-o ţară liberă!

Brewer se tolăni pe sofaua lui Patti ca şi cum ar fi fost proprietatea lui. Reacher se rezemă de perete.

— Şi eu am fost cândva poliţist. Poliţia militară.

Brewer ridică din umeri:

— Presupun că-ţi pot acorda cinci minute.

— Hai să tragem linie şi să adunăm, propuse Reacher, aşezându-se. Ce s-a întâmplat acum cinci ani?

— Nimeni din NYPD n-are cum să ştie asta, spuse Brewer. Dacă a fost răpire, atunci e treaba FBI-ului, fiindcă răpirea e delict federal. Dacă a fost pur şi simplu o crimă, atunci e treaba poliţiei din New Jersey, pentru că au găsit cadavrul de cealaltă parte a podului George Washington. Prin urmare, n-a fost niciodată în parohia noastră.

— Atunci de ce eşti aici?

— Legătura cu membrii comunităţii. Fata pare nefericită şi are nevoie de un umăr pe care să plângă. În plus, e frumuşică şi face cafea bună.

— Departamentul tău trebuie să fi primit copii ale documentelor.

Brewer dădu din cap afirmativ.

— Există un dosar, spuse el. Dar singurul lucru care se ştie cu siguranţă e că Anne Lane a murit acum cinci ani în New Jersey. Cadavrul a fost găsit după o lună, în stare de descompunere avansată. Dar s-a făcut identificarea după dantură. Ea era.

— Cauza morţii?

— Plagă împuşcată în zona cervicală. Pistol de calibru mare, probabil nouă milimetri. Era afară, sub cerul liber. În gaura glonţului intraseră insecte... Dar trebuie să fi fost un pistol de calibru nouă.

— Altceva la locul crimei?

— O carte de joc. Un trei de treflă. Băgată pe la ceafă sub bluza femeii. Criminaliştii aproape că n-au avut date, aşa că nimeni nu ştie ce o fi însemnat.

— Dar tu ce crezi? întrebă Reacher. Răpire sau crimă?

Brewer căscă.

— Dacă auzi zgomot de copite, în primul rând te gândeşti la cai, nu la zebre. Dacă un tip sună să anunţe că i-a fost răpită nevasta, presupui că aşa e. Plus că au existat apeluri telefonice reale, au fost bani reali puşi în geantă...

— Dar?

Brewer rămase tăcut o clipă.

— Patti are talentul să te atragă de partea ei, spuse. Trebuie să recunoşti că şi cealaltă versiune e la fel de plauzibilă.

— Şi intuiţia ta?

— Pur şi simplu nu ştiu, răspunse Brewer. Şi ăsta e un sentiment ciudat pentru mine. Vreau să spun, uneori mă înşel, dar de ştiut *ştiu* întotdeauna.

— Aşadar, ce ai de gând să faci?

— Nimic. E un dosar pe care de mult s-a aşternut praful şi nici nu e în jurisdicţia noastră.

Brewer luă o gură de cafea, apoi întrebă pentru a doua oară:

— Dar pe tine de ce te interesează povestea asta?

— Ţi-am răspuns.

— Rahat! Te roade ceva, exclamă Brewer. Patti mi-a spus un lucru. N-a mai văzut-o pe doamna Lane de câteva zile. Nici pe puştoaică. Şi poate că tu cauţi o paralelă cu cele întâmplate în trecut...

Reacher tăcu, iar Brewer continuă:

— Ai fost poliţist, nu soldat combatant. Aşa că acum mă întreb de ce ar vrea Lane să te angajeze.

Din nou tăcere. O privire lungă şi plină de semnificaţii, ca de la poliţist la poliţist. Apoi Brewer reluă:

— Cum vrei tu. După cum spuneam, trăim într-o ţară liberă.

Reacher îşi termină cafeaua şi se ridică.

— Aşadar, ce faci cu informaţiile pe care ţi le dă Patti la telefon?

— Le transmit mai departe, răspunse Brewer. Cuiva interesat.

— Cine-i persoana?

— Un detectiv particular. O femeie. Tot frumuşică, dar ceva mai în vârstă.

— NYPD lucrează cu detectivi particulari acum?

— S-a retras din FBI. Este agentul care a condus cazul Anne Lane.

— Lui Patti i-ai spus?

Brewer scutură din cap.

— E mai bine să nu ştie.

— Cum o cheamă pe femeia asta?

— Credeam că n-o să mă mai întrebi...

Reacher părăsi apartamentul lui Patti mai bogat cu două cărţi de vizită. Una era a lui Brewer, cealaltă, elegantă, cu numele *Lauren Pauling* gravat în partea de sus şi *Investigator privat* dedesubt. Apoi: *Fost agent special FBI.* În partea de jos erau o adresă poştală din centru, una de e-mail, împreună cu numerele de telefon fix şi mobil. Avea un aspect foarte profesionist.

Reacher aruncă la gunoi cartea de vizită a lui Brewer, iar pe cea a lui Lauren Pauling o băgă în pantof. Era aproape ora unu noaptea. Văzu o maşină de poliţie pe Columbus Avenue. *Gabori,* îşi spuse în gând. Cuvântul i se roti o vreme în minte ca o crenguţă prinsă de vârtej în apele unui râu. Închise ochii şi încercă să pătrundă semnificaţia. Dar îi scăpă şi de data asta. Intră în holul clădirii Dakota. Portarul de noapte sună sus, în apartament. La etajul cinci, Gregory era deja pe coridor.

— Deocamdată nimic. Dar mai avem probabil vreo şapte ore.

Toată lumea se afla încă în living.

— Trebuie să trag un pui de somn, anunţă Reacher. Trei sau patru ore.

— Du-te în camera lui Jade, spuse Lane.

Reacher dădu din cap şi porni într-acolo. Patul se dovedi mult prea mic pentru un bărbat de talia lui.

Luă perna, cearşaful şi plapuma şi-şi încropi un culcuş pe podea. Dădu la o parte tot felul de jucării. Ursuleţii de pluş erau noi, iar păpuşile păreau neatinse. Mută biroul ca să aibă loc şi toate hârtiile se împrăştiară pe jos. Desenele făcute cu creioane cerate pe hârtie ieftină. Copacii, ca nişte acadele verzi pe beţe maronii, şi o clădire mare în spatele lor. Dakota, probabil. Alt desen cu trei siluete, una dintre ele mult mai mică decât celelalte. Familia, probabil. Mama, fiica, tatăl vitreg. Mama şi fiica zâmbeau, dar Lane fusese desenat cu găuri negre în gură, ca şi cum cineva i-ar fi tras un pumn şi i-ar fi scos câţiva dinţi. Mai era un desen înfăţişând un avion. Fuzelajul avea trei ferestre, care încadrau trei feţe. În ultimul desen apărea din nou familia, dar fiecare membru în dublu exemplar. Doi Lane, două Kate, două Jade.

Reacher aşează hârtiile la loc. Puse ceasul din capul său să sune la cinci dimineaţa. Închise ochii, inspiră o dată şi adormi.

Reacher se trezi, aşa cum planificase, la ora cinci, dar tot obosit. Îl găsi pe Carter Groom în bucătărie, lângă o maşină de cafea Krups.

— Mai avem trei ore de aşteptat, îl anunţă acesta.

Apoi intră Burke. Nu spuse o vorbă. Se purta ca şi cum seara precedentă n-ar fi existat. Groom turnă cafea în trei căni. Luă una dintre ele şi ieşi din încăpere. La fel făcu şi Burke. Reacher îşi bău cafeaua aşezat pe bufet.

E timpul să-i dăm deşteptarea fostului agent special Lauren Pauling.

În drum spre ieşire, se opri în living. Lane zăcea în acelaşi fotoliu. Realitate sau prefăcătorie, era oricum o demonstraţie de rezistenţă. Gregory, Perez şi Kowalski dormeau pe sofale. Addison părea treaz, dar nu mişca. Groom şi Burke îşi beau cafelele.

— Ies puţin, spuse Reacher. Micul dejun.

Reacher făcu la dreapta pe 72nd Street, îndreptându-se spre Broadway. Nu-l urmărea nimeni. Găsi un telefon public şi formă numărul telefonului mobil al lui Pauling.

Femeia răspunse la al treilea târâit.

— Alo?

Voce ruginită – nu adormită, ci doar nefolosită încă. Reacher întrebă:

— Ai auzit de curând numele Reacher?

— Ar fi trebuit? contracară Pauling.

— Am economisi o mulţime de timp dacă ai spune pur şi simplu „da”. De la sora Annei Lane, Patti, prin intermediul unui poliţist pe nume Brewer.

— Da, răspunse Pauling. Ieri-seară, târziu.

— Aş vrea să ne vedem cât mai curând, spuse bărbatul.

— Tu eşti Reacher?

— Da, eu sunt. Într-o jumătate de oră, la biroul tău?

— Ştii unde e?

— Brewer mi-a dat cartea ta de vizită.

— Într-o jumătate de oră, consimţi Pauling.

Aşa că, o jumătate de oră mai târziu, Reacher aştepta pe West 4th Street, cu un pahar de cafea într-o mână şi o gogoaşă în cealaltă, privind-o pe Lauren Pauling în timp ce se apropia.

Era o femeie elegantă, de vreo cincizeci de ani. Brewer spusese „e frumuşică” şi avusese dreptate. Destul de înaltă, îmbrăcată într-o fustă dreaptă, neagră. Ciorapi negri, pantofi negri cu toc. O bluză verde-smarald, care ar fi putut fi de mătase. La gât, un şirag de perle, desigur imitaţie. Părul, vopsit în blond-auriu, i se revărsa pe umeri în bucle. Ochii verzi erau zâmbitori.

— Jack Reacher, bănuiesc, începu ea.

Reacher muşcă din gogoaşă, îşi şterse degetele pe pantaloni şi îi strânse mâna. Apoi aşteptă până ce ea descuie uşa de la intrare. O privi dezactivând alarma de la panoul din hol. Era dreptace. Îşi folosi degetul mijlociu, apoi indexul, inelarul şi iar indexul, fără să mişte mâna prea mult. *Probabil 8461,* îşi spuse Reacher. *Ori e proastă, ori neatentă, de m-a lăsat să văd. Neatentă, mai degrabă. Nu poate să fie proastă.*

Reacher o urmă la etaj, unde descuie uşa unui apartament cu două camere. Holul de aşteptare, apoi o încăpere cu biroul ei şi două scaune pentru musafiri. Foarte compact, dar mobilat perfect. Dacă ar fi fost puţin mai mare, ar fi putut să fie birou de avocatură sau cabinetul unui chirurg plastician.

— Am vorbit cu Brewer, spuse ea. L-am sunat acasă, după ce mi-ai telefonat tu. E curios în privinţa motivelor tale.

Vocea lui Lauren Pauling era joasă şi uşor răguşită. Reacher se simţea în stare s-o asculte o zi întreagă.

— Aşa că am devenit şi eu curioasă.

Reacher se aşează. Femeia se strecură pe cealaltă parte a mesei şi se aşează şi ea.

— Nu fac decât să caut informaţii, explică Reacher.

— Dar de ce?

— Hai să vedem dacă ajungem în punctul în care e cazul să-ţi spun.

— Brewer susţine că ai fost poliţist militar.

— Cândva, de mult.

— Atunci ştii că nu ar trebui să vorbeşti cu mine.

— De ce nu?

— Gândeşte-te, se însufleţi ea. Dacă Edward Lane nu şi-a ucis soţia, atunci cine dracu' a făcut-o? Ei bine, *eu* am ucis-o. Din neglijenţa mea s-a întâmplat...

Reacher spuse:

— Nimeni nu reuşeşte în sută la sută din cazuri. Nu în lumea reală, cel puţin.

Pauling clătină din cap.

— Mai e şi soră-sa. Stă acolo sus, în cuibul ăla de vultur, tot timpul. Parcă ar fi conştiinţa mea...

— Am cunoscut-o.

— Îmi stă pe suflet.

— Povesteşte-mi despre treiul de treflă, îi ceru Reacher.

— Am tras concluzia că nu însemna nimic, răspunse ea. Tocmai se lansase o carte sau un film, sau aşa ceva, în care asasinul lăsa în urmă astfel de lucruri. Aşa că pe vremea aia apăreau destul de des. Dar în bazele de date nu am găsit nimic despre vreun trei. Şi nici despre trefle nu era mare lucru. Am pus să se ocupe de asta cei mai dotaţi oameni ai mei. Nimic. Aşa că treiul de treflă a fost pus cu intenţia de a ne trimite pe o pistă falsă. Trebuia să aflăm *cine* voia să ne trimită acolo.

— L-ai luat în considerare şi pe Lane, la vremea aia?

Pauling încuviinţă din cap.

— L-am verificat foarte atent, la fel şi pe oamenii lui. Cine îl cunoştea? Cine ştia că are bani? Cine ştia despre nevastă-sa?

— Şi?

— Nu e un tip prea agreabil, aproape un bolnav mintal. Are o nevoie paranoică de a comanda.

— Patti Joseph susţine acelaşi lucru.

— Are dreptate.

— Ştii ceva? continuă Reacher. Nici oamenii lui nu sunt foarte departe. Au o nevoie paranoică de a li se comanda. Sunt civili, dar se ţin scai de vechile lor reguli militare. Ca de nişte colaci de salvare.

— Pentagonul nu a fost foarte cooperant. Dar am observat două lucruri. Cei mai mulţi dintre ei au făcut stagii repetate în armată, dar au primit mult mai puţine medalii decât te-ai aştepta. Şi majoritatea au fost subiectul unor demobilizări ordinare. Nicidecum nişte demobilizări cu onoruri. Nici măcar Lane.

Reacher clătină din cap.

— Asta ar explica de ce stau pe lângă Lane. Cu dosarele lor, unde altundeva ar mai primi douăzeci şi cinci de mii pe lună?

— Cu atât sunt plătiţi? Atât ţi-a oferit Lane?

Reacher nu răspunse.

— Pentru ce vrea să te angajeze?

— Încă n-am terminat cu informaţiile.

— Anne Lane a murit, acum cinci ani, pe un teren viran de lângă New Jersey Turnpike. Astea sunt toate informaţiile pe care le avem.

— Intuiţia ta?

— Dar a ta?

Reacher ridică din umeri.

— Brewer mi-a spus un lucru. A spus că pur şi simplu nu ştie – şi pentru el asta e ciudat, fiindcă înainte chiar dacă uneori se înşela, întotdeauna *ştia.* Şi eu sunt la fel. Întotdeauna ştiu. Mai puţin de data asta.

— Cred că a fost o răpire adevărată, opină Pauling. Şi eu am dat-o în bară.

— Cum ai dat-o în bară?

— Nu ştiu.

— Atunci se poate să fi fost o înscenare foarte elaborată.

— Ce-ţi trece prin minte, Reacher?

Bărbatul o privi în ochi.

— Indiferent ce a fost, se întâmplă din nou.

Lauren Pauling se aplecă spre el şi-l rugă:

— Povesteşte-mi.

Aşa că Reacher îi povesti totul, de la primul espresso dublu la şoferul anonim care plecase cu Mercedes-ul şi până la livrarea banilor în exact acelaşi loc.

— Dacă e o înscenare, e incredibil de elaborată, întări Pauling.

— Exact aşa gândesc şi eu, mărturisi Reacher. Iar dacă nu e aşa, nu-mi pot imagina cine o face. Ar avea nevoie de oameni de încredere, dar din jurul lui Lane nu lipseşte nimeni.

— Se înţelegeau? Soţul şi soţia?

— Nimeni nu spune altceva.

— Deci e de-adevăratelea.

Reacher dădu din cap.

— Povestea pare coerentă. Începutul trebuie să fi depins de o informaţie din interior, despre locul şi momentul unde aveau să se afle Kate şi Jade. Iar răpitorii ştiau exact ce maşini are Lane.

— Şi mai ce?

— Ceva care-mi stă pe creier. Ceva legat de poliţie. I-am cerut lui Lane să repete exact ce i s-a cerut la primul apel telefonic. Şi a făcut-o. Răpitorii nu au spus niciodată *fără poliţie.* Ceea ce sugerează că ştiau povestea de acum cinci ani. Ştiau că Lane n-ar apela oricum la poliţie.

— Asta sugerează că prima răpire a fost pe bune.

— Nu neapărat. Ar putea numai să reflecte ceea ce Lane a pus în circulaţie pentru urechile celorlalţi. Dar mai e un lucru căruia nu-i găsesc locul în niciun scenariu. Şi anume abordarea iniţială. Singura metodă posibilă ar fi fost o abordare rapidă, în interiorul maşinii, imediat ce se oprea. Toată lumea e de acord cu asta. Problema e că Bloomingdale se întinde pe un cvartal întreg. Cum ar fi putut cineva să prevadă cu precizie locul de pe Lexington

Avenue unde avea să oprească Jaguar-ul lui Taylor? Iar dacă nu puteau şti dinainte cu exactitate, toată afacerea se prăbuşea de la sine.

— Ce vrei să spui?

— Spun că, înscenare sau nu, ceva e în neregulă în toată povestea asta. Spun că nu pot să o apuc de nicăieri. Spun că, pentru prima oară în viaţa mea, pur şi simplu nu ştiu.

— Şi ce ai de gând să faci?

— S-o iau de la capăt.

— Ce înseamnă de la capăt?

— Aşa făceam în poliţie, atunci când n-aveam noroc. Ştii tu, o iei din nou de la momentul zero, reevaluezi totul, întorci pe toate părţile fiecare detaliu.

— Pot să te ajut?

— Am nevoie de amănunte despre doi tipi, Hobart şi Knight.

Pauling clătină din cap.

— Knight conducea maşina în ziua când Anne a fost răpită, iar Hobart era plecat atunci la Philadelphia. Au murit undeva în străinătate.

— Poate că n-au murit în străinătate. Au fost abandonaţi grav răniţi, dar în viaţă. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu ei.

— Crezi că mai sunt în viaţă? Crezi că s-au întors?

— N-am idee. Dar cel puţin unul din oamenii lui Lane n-a dormit bine azi-noapte.

— I-am cunoscut pe Hobart şi Knight, ştii? Acum cinci ani. La vremea investigaţiei.

— Arăta vreunul ca tipul pe care l-am văzut eu?

— De talie mijlocie şi cât se poate de banal? Chiar amândoi! Ce ai de gând să faci acum?

— Mă întorc la Dakota. Poate primim un telefon şi se termină toată povestea. Dar cel mai probabil n-o să-l primim – iar distracţia reîncepe.

— Dă-mi trei ore, spuse Pauling. Apoi sună-mă pe mobil.

Capitolul 5

Când Reacher ajunse la Dakota era ora şapte şi lumina răsăritului făcuse loc dimineţii. Cerul sticlea într-un albastru dur. Nu fu nevoie ca Reacher să întrebe dacă sunase telefonul. Era clar că nu sunase. Tabloul rămăsese neschimbat de ore întregi. Lane şedea în fotoliul lui. Apoi Gregory, Groom, Burke, Perez, Addison, Kowalski, toţi tăcuţi, morocănoşi, înşiraţi pe ici – pe colo, privind în gol, răsuflând arar.

Lane întoarse încet capul, îl privi ţintă pe Reacher şi întrebă:

— Unde dracu' ai fost?

— Să mănânc.

— Te plătesc ca să munceşti.

— Ba nu mă plăteşti deloc. N-am văzut nicio para până acum.

— *Asta* e problema ta? Banii?

Reacher nu răspunse.

— Se rezolvă imediat, decretă Lane.

Şi se ridică în picioare cu greutate, de parcă ar fi fost prima oară după multe ore – probabil că aşa şi era.

— Vino, spuse el.

Reacher îl urmă în dormitorul principal. Lane deschise uşa debaralei, cea mai îngustă dintre cele două. Înăuntru era o altă uşă. În stânga ei, un panou cu butoane, care controla sistemul de securitate. Lane tastă cu mâna stângă. Arătătorul. Inelarul. Mijlociul. Mijlociul... *3785,* îşi spuse Reacher. *Prost sau neatent, dacă m-a lăsat să văd.* Dispozitivul piui, iar Lane deschise uşa. Băgă mâna înăuntru şi trase de un fir. Un bec se aprinse, luminând o încăpere de doi metri pe unu, înţesată cu baloţi de formă cubică, ambalaţi în folie groasă de plastic. Pe folie, marcaje într-o limbă străină.

Mai precis, în franceză: *Banque Centrale.* Bani!

Teancuri legate cu banderole, dolari americani făcuţi baloţi şi împachetaţi. Multe cuburi erau intacte. Unul era desfăcut şi din el se revărsaseră pachete cu bani.

Lane târî balotul desfăcut până în dormitor. Din el căzură două pachete subţiri de bancnote.

— Ia-le, spuse Lane. Sunt banii tăi. Ia-i.

Reacher rămase nemişcat. Lane ridică de jos unul dintre pachete.

— Ia-i.

Reacher răspunse:

— Discutăm despre plată dacă obţin rezultate.

— *Ia-i!* urlă Lane.

Aruncă pachetul spre pieptul lui Reacher. Îl lovi deasupra sternului, surprinzător de puternic. Apucând şi celălalt pachet, Lane repetă mişcarea. Lovi în acelaşi loc.

— *Ia-i!* urlă din nou.

Apoi se aplecă şi, cufundându-şi amândouă mâinile în balotul de plastic, începu să arunce pachet după pachet, la întâmplare. Ele îl loviră pe Reacher în picior, în stomac, în piept, în cap. Salve dezordonate, de câte zece mii de dolari fiecare. O rafală. Apoi pe faţa lui Lane apărură lacrimi şi începu să ţipe necontrolat, gâfâind, suspinând: *Ia-i! Ia-i!* Şi apoi: *Adu-o înapoi! Adu-o înapoi! Adu-o înapoi! Şi,* în fine: *Te rog! Te rog!*

Reacher rămase în picioare, cu sute de mii de dolari împrăştiate în juru-i, gândind: *Nimeni nu poate juca teatru atât de bine. De data asta e adevărat.*

Se întoarse în living, lăsându-l pe Lane să se calmeze. Un minut mai târziu, acesta îl urmă liniştit şi se aşeză calm în fotoliu, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Se aşeză pur şi simplu şi începu să privească telefonul.

Acesta sună puţin înainte de opt fără un sfert. Lane smulse receptorul din furcă:

— Alo?

Apoi faţa i se crispă. *Altcineva.* Ascultă timp de vreo zece secunde şi închise.

— Cine a fost? întrebă Gregory.

— Un prieten. Poliţia a găsit azi-dimineaţă un cadavru plutind pe Hudson. La dana de pe 79th Street. Bărbat, alb, neidentificat, la vreo patruzeci de ani. Ucis cu un singur foc.

— Taylor?

— El trebuie să fie, spuse Lane.

Gregory întrebă:

— Ce avem de făcut?

— Acum? Nimic. Aşteptăm aici. Aşteptăm în continuare telefonul. Cel pe care-l vrem.

Şi care nu mai veni. Până la zece fără un sfert, toată energia se scursese din trupul lui Lane. Se lăsă pe spate în fotoliu, îşi rezemă capul de spătar privind fix în tavan.

— S-a terminat, murmură el. E moartă, nu-i aşa?

Nu primi răspuns.

La ora zece, Lane se ridică şi spuse:

— OK. Acum ne mişcăm. Căutăm şi distrugem. O să se facă dreptate. Dreptatea noastră.

Nimeni nu vorbi.

— Pentru Kate, declamă Lane. Şi pentru Taylor.

Gregory răspunse:

— Contează pe mine.

— Până la capăt, completă Groom, iar ceilalţi încuviinţară din cap.

— Mulţumesc.

Apoi Lane se aplecă înainte, părând a-şi fi recăpătat energiile. Se întoarse către Reacher:

— Primul lucru pe care l-ai spus când ai intrat în camera asta a fost că oamenii mei pot să pornească războiul împotriva lor, dar că mai întâi trebuie să-i găsim.

Reacher încuviinţă din cap.

— Găsiţi-i!

Reacher merse la telefonul public pe care-l mai folosise şi înainte. Scoase cartea de vizită din pantof şi apelă mobilul lui Lauren Pauling. Rosti în receptor:

— De data asta e de-adevăratelea şi nu se mai întorc.

Ea răspunse:

— Poţi să ajungi la Naţiunile Unite într-o jumătate de oră?

Reacher o zări pe Lauren Pauling aşteptându-l pe trotuar. Arăta bine. Era cu zece ani mai în vârstă decât el, dar bărbatului îi plăcea ce vedea.

— Am cerut cuiva un serviciu, spuse ea, pornind spre Reacher. Ne întâlnim cu un ofiţer de legătură pentru unul dintre comitetele ONU.

— Pe ce temă?

— Mercenari. Se presupune că suntem împotriva lor.

— Pentagonul adoră mercenarii.

— Dar are pretenţia ca mercenarii să se ducă acolo unde sunt trimişi. Nu-i place să-şi ocupe timpul cu acţiuni colaterale neautorizate.

— Aşa i-a pierdut Lane pe Hobart şi Knight? Într-o acţiune colaterală?

— Undeva în Africa, confirmă Pauling.

— Tipul cu care ne vedem ştie amănunte?

— O parte. E destul de mare în funcţie, dar mai nou. N-o să-ţi spună cum îl cheamă şi nici eu nu i-am spus numele tău. Asta ne-a fost înţelegerea.

— OK.

Telefonul ei sună. Ascultă şi privi în jur.

— Trebuie să mergem la o cafenea pe 2nd Street, anunţă ea. Tipul vine acolo.

Pauling îl conduse pe Reacher către un separeu din fundul cafenelei şi se aşeză în aşa fel încât să poată vedea uşa. Reacher se strecură lângă ea. Niciodată nu se aşeza decât cu spatele la un perete. Pauling îi făcu semn

chelneriţei, comandă cafea şi ridică trei degete. Întorcându-se, chelneriţa trânti pe masă trei căni mari, grele, maronii.

Reacher luă o gură de cafea. Fierbinte şi tare.

Îl ochi pe tipul de la Pentagon chiar înainte ca acesta să intre pe uşă. Militar, dar nu neapărat combatant. Poate un simplu birocrat. Obişnuit. Nici tânăr, nici bătrân, cu părul blond tuns scurt, în costum bleumarin de stofă, ieftin, şi cămaşă albă, cravată în dungi, pantofi lustruiţi oglindă. Un alt fel de uniformă.

Tipul se opri şi privi în jur. *Nu pe noi ne caută,* îşi spuse Reacher. *Se uită după persoane care-l pot recunoaşte. Dacă vede pe cineva, se preface că a primit un telefon şi pleacă. Până la urmă, nu e deloc prost individul.*

Dar, în mod evident, omul nu văzuse nimic îngrijorător. Se apropie şi se aşeză la masă, în faţa lor. Reacher observă că poartă la rever o insignă neagră, cu două pistoale încrucişate.

— Nu am mare lucru pentru voi, îi anunţă. Americanii angajaţi ai unor firme particulare, care luptă în străinătate, intră în categoria veştilor proaste, mai ales dacă au fost trimişi în Africa. Aşa că toată povestea asta nu poate fi aflată decât cu aprobare specială. Deoarece lucrurile s-au petrecut înainte să vin eu, nu am cum să ştiu prea multe.

— Unde s-a întâmplat? întrebă Reacher.

— Nici măcar de asta nu sunt foarte sigur. Burkina Faso ori Mali. Istoria obişnuită. Război civil. Un guvern îngrozit, o mână de rebeli. O armată pe care nu se poate baza. Aşa că guvernul cumpără protecţie de pe piaţa internaţională, ce găseşte.

— În vreuna din ţările astea se vorbeşte franceza?

— Ca limbă oficială? În amândouă. De ce?

— Am văzut o parte din bani. Ambalaţi în plastic, cu inscripţii în franceză.

— Cât de mulţi?

— Mai mulţi decât am câştiga noi doi, împreună, într-o viaţă.

— Dolari americani?

Reacher încuviinţă din cap.

— O grămadă de bani.

Tipul continuă:

— Povestea care a circulat zice că Edward Lane a luat banii şi a fugit.

— Dar nu toată lumea a scăpat de acolo.

Individul aprobă:

— Aşa se pare. În cele din urmă, am primit un raport în care scria că doi americani au fost capturaţi. Un an mai târziu am primit şi numele lor. Erau Knight şi Hobart.

— Mă mir că au rămas în viaţă.

— Rebelii au învins. Toată lumea care lucrase pentru vechiul regim s-a trezit că are belele mari. Iar doi americani erau adevărate trofee. Aşa că au fost ţinuţi în viaţă. Dar torturaţi fără milă...

— Ştii cum s-a terminat povestea?

— Vag. Unul a murit în captivitate, dar celălalt a scăpat, după cum susţine Crucea Roşie. Un gest umanitar, la insistenţele Crucii Roşii, în cinstea aniversării a cinci ani de la lovitura de stat. Au dat drumul unui grup mai mare. Asta relativ recent. După aceea, biroul de imigrări înregistrează un individ care intră singur în ţară, venind din Africa, cu documente emise de Crucea Roşie. În fine, dacă te duci la Administraţia pentru Veterani, acolo există un raport despre un bărbat proaspăt întors din Africa, care primeşte tratament ambulatoriu pentru ceva ce ar semăna cu o boală tropicală, plus nişte mutilări despre care au raportat Médecins sans Frontières.

Reacher întrebă:

— Care dintre ei a scăpat?

— Nu ştiu.

— Am nevoie de numele lui. Şi de adresă, de la Administraţia pentru Veterani.

— Nu-i uşor, spuse individul. Ar trebui să-mi depăşesc cu mult atribuţiile. Şi mi-ar trebui un motiv al naibii de bun

pentru asta.

Reacher se uită fix la reverul lui şi rosti:

— Zece-şaij-doi.

Nicio reacţie.

Reacher continuă:

— Aşa că, nu fi jigodie. Ieşi pe interval, bine?

Iarăşi, pe faţa tipului nicio expresie.

— O s-o sun pe doamna Pauling pe mobil, consimţi în cele din urmă. Când, nu ştiu. Dar o să obţin ce pot şi cât pot de repede.

Apoi se strecură afară din separeu şi porni direct spre uşă. O deschise, făcu la dreapta şi dispăru.

— Care e treaba cu zece-şaij-doi? întrebă Pauling.

— Purta o insignă de poliţie militară. Cu asta se ocupă, de fapt. În poliţia militară, 10-62 e codul radio pentru *ofiţer în primejdie, solicit ajutor urgent.* Aşa că o să ne ajute.

— Atunci poate că nu va trebui s-o iei de la capăt.

— Poate. Dar mi s-a părut cam timid. Eu unul aş fi dat imediat o spargere la fişetul cuiva.

— Poate că de-asta el a promovat şi tu nu.

— Un individ timid ca el n-o să fie niciodată promovat.

— Poftim? E deja general de brigadă, spuse Pauling.

— Băiatul ăsta? Cam tânăr, nu?

— Nu, tu eşti cam bătrân. Totul e relativ.

Reacher schimbă subiectul:

— În dimineaţa asta, NYPD a găsit plutind pe râu un cadavru neidentificat. Bărbat, alb, la vreo patruzeci de ani. Lane a primit un telefon.

— Taylor?

— Aproape sigur.

— Ce urmează?

— Lucrăm cu ce avem, spuse Reacher. Adoptăm teoria că ori Hobart, ori Knight s-a întors acasă cu sufletul plin de ură.

— Cum procedăm?

— Muncim pe brânci. N-am de gând să aştept până primim ceva de la Pentagon.

— Vrei să vorbim? Am fost cândva investigator. Gândeşte cu voce tare. Ce nu se potriveşte din ce avem?

— Abordarea iniţială. Asta nu se leagă.

— Altceva?

— Totul.

— E prea mult, spuse Pauling. Ia-o pe bucăţele.

— OK, admise Reacher. Am coborât din BMW-ul negru imediat după ce Burke mutase geanta în Jaguar şi am fost uimit cât de repede ajunsese străinul la maşină.

— Şi asta ce înseamnă?

— Că aştepta chiar acolo, pe stradă.

— Dar n-ar fi riscat? Dacă e Hobart sau Knight, Burke l-ar fi recunoscut într-o clipă.

— Poate se ascundea în intrarea vreunei clădiri.

— De trei ori la rând? A folosit acelaşi hidrant în trei situaţii diferite. Ar fi fost greu să găsească o acoperire potrivită de fiecare dată. Am făcut treaba asta de multe ori. Inclusiv într-o noapte foarte specială, acum cinci ani...

Reacher o întrerupse:

— Nu te mai învinovăţi.

Dar în sinea lui îşi spuse: *Acoperire potrivită.* Şi mai-nainte gândise: *Tot acolo, la acelaşi nenorocit de hidrant?*

Lăsă jos cana de cafea, încet, atent, apoi cuprinse mâna stângă a femeii. Ridicând-o, i-o sărută cu gingăşie. Degetele ei erau răcoroase, subţiri şi parfumate.

— Mulţumesc, spuse. Mulţumesc foarte mult.

— Pentru ce?

— A folosit de trei ori la rând un hidrant. De ce? Pentru că un hidrant garantează aproape întotdeauna o porţiune de trotuar liberă. Dar a folosit *acelaşi* hidrant de fiecare dată. De ce? Pentru că îi plăcea hidrantul ăla. Dar ce face ca un hidrant să fie mai „plăcut” decât altul?

— Ce?

— Nimic, spuse Reacher. Ce avea tipul în acel loc era o *poziţie avantajoasă.* Îi trebuia o acoperire discretă, pe care să se poată baza şi noaptea târziu, şi dimineaţa devreme, şi la orele de vârf. Dacă mergem pe Sixth Avenue, o să ne dăm seama care era acoperirea. Poate că cineva l-a văzut.

Reacher şi Pauling luară un taxi, care îi duse spre sud, până la Houston Street, şi apoi spre vest, până pe Sixth. Coborâră în colţul dinspre sud-est şi priviră cerul gol, acolo unde fuseseră cândva Twin Towers. Se întoarseră spre nord, iar în faţă îi lovi briza caldă, plină de praf şi murdărie.

— Arată-mi faimosul hidrant, spuse Pauling.

Merseră pe jos până ajunseră în dreptul lui, exact la mijlocul cvartalului. Gros, scund, pătrăţos. Pauling rămase în picioare lângă el.

— Unde s-ar gândi mintea unui militar să se ascundă? întrebă femeia.

Reacher recită:

— Soldatul ştie că un punct de observaţie satisfăcător oferă o perspectivă frontală neîntreruptă şi securitate adecvată în flancuri şi în spate. Ştie că trebuie să-i ofere protecţie faţă de fenomenele naturale şi să-l ascundă de privitori. Ştie că trebuie să existe o probabilitate mulţumitoare de a-l ocupa fără a fi deranjat pe întreaga durată a operaţiunii.

— Şi care ar fi durata operaţiunii?

— Să zicem o oră, maximum, de fiecare dată.

— Cum s-au întâmplat lucrurile prima şi a doua oară?

— Străinul l-a urmărit pe Gregory parcând maşina, apoi l-a urmat pe jos, până pe Spring Street.

— Deci nu aştepta în interiorul clădirii abandonate?

— Nu, dacă lucra singur.

— Cu toate astea, a folosit uşa din spate.

— Cel puţin a doua oară, da.

— Am stabilit fără urmă de îndoială că lucra singur?

— Numai unul dintre ei s-a întors viu.

— Deci unde îşi avea punctul de observaţie?

— La vest de aici, spuse Reacher. În locul lui, eu mi-aş fi dorit să pot vedea în linie dreaptă. Nu pieziş. La o distanţă, să zicem, de până la treizeci de metri.

— Peste drum?

Reacher încuviinţă din cap.

— Pe la jumătatea cvartalului, în cel mai rău caz puţin mai la nord sau puţin mai la sud.

— Atunci stabileşte nişte limite.

— Un arc de cel mult patruzeci şi cinci de grade. Asta înseamnă douăzeci şi ceva de grade spre nord şi douăzeci şi ceva de grade spre sud. Rază maximă, treizeci de metri.

Pauling se întoarse spre bordură. Întinse braţele în faţă, la patruzeci şi cinci de grade, cu palmele ridicate. Examină ceea ce se vedea în spaţiul dintre braţe. În total, cinci stabilimente. Cele trei din mijloc puteau fi luate în calcul, pe când cel dinspre nord şi cel dinspre sud erau marginale. Mâna ei stângă arăta către o florărie. Lângă ea, cafeneaua preferată a lui Reacher. Apoi un atelier de înrămat tablouri. Apoi un magazin de vinuri. Mâna ei dreaptă arăta către o farmacie.

— O florărie nu i-ar fi de folos, spuse femeia. N-ar fi deschisă la unsprezece patruzeci seara.

Reacher nu comentă.

— Magazinul de vinuri era probabil deschis atunci, adăugă ea. Dar nu şi la şapte dimineaţa.

Reacher conchise:

— Nu poţi să pierzi vremea într-o florărie sau într-un magazin de vinuri câte o oră de fiecare dată. Până şi la cafenea ar fi fost destul de riscant. De trei ori, pe perioade destul de lungi... Cineva şi-ar fi amintit de el.

— Se poate să fi stat pur şi simplu pe stradă?

— Nu ar fi fost apărat de intemperii şi nu s-ar fi putut ascunde. Cu atât mai puţin de trei ori la rând. În partea asta de oraş, ar fi riscat să fie arestat ca dealer de droguri. Sau ca terorist.

— Atunci unde a stat?

— Suficient de sus. Un puşcaş marin din trupele de recunoaştere caută să aibă o perspectivă neîntreruptă. Şi asta nu se poate garanta la nivelul străzii. Oricând se poate întâmpla să-i parcheze în faţă un camion de aprovizionare.

Încă o dată Lauren Pauling se întoarse cu faţa spre bordură şi-şi desfăcu braţele, de data aceasta ridicate. Delimitau etajele superioare ale aceloraşi cinci clădiri.

— De unde a venit prima oară? întrebă ea.

— De la sud de mine, spuse Reacher. Dinspre dreapta. Eu stăteam cu faţa spre nord-est, la ultima masă, acolo. Dar atunci se întorcea din Spring Street. Nu am cum să ştiu de unde pornise.

— Dar ultima dată, după ce Burke a lăsat geanta, trebuie să fi venit direct de la punctul lui de observaţie, nu?

— Era deja aproape de maşină când l-am văzut.

— Din ce direcţie?

— De fapt, cam din aceeaşi ca şi prima oară.

Pauling îşi mută mâna dreaptă mai la sud şi tăie aerul puţin mai la stânga de masa dinspre capătul cafenelei. Astfel, vederea se restrângea la jumătate din clădirea cu florăria şi cea mai mare parte a clădirii în care se afla cafeneaua. Deasupra florăriei, pe trei etaje, ferestrele aveau jaluzele verticale, iar pe pervazuri se zăreau imprimante şi teancuri de hârtii.

— Clădire de birouri, spuse Pauling.

Deasupra cafenelei, alte trei rânduri de ferestre, acoperite care cu ţesături indiene, care cu perdele din dantelă, care cu bucăţele de sticlă colorată atârnate pe sfori. Una dintre ferestre nu era acoperită. Alta era camuflată cu ziare.

— Apartamente de locuit, spuse Pauling.

Între florărie şi cafenea era o uşă albastră, ceva mai retrasă în interior. La stânga ei – un interfon argintiu, cu butoane şi etichete cu nume. Reacher gândi cu voce tare:

— Cineva care iese pe uşa aia şi se îndreaptă către hidrant ar trebui să traverseze drumul pe direcţia nord-est,

nu?

Pauling exclamă:

— L-am găsit!

Interfonul argintiu de lângă uşa albastră avea şase butoane negre, aliniate vertical. Primul nume era *Kublinski,* scris foarte îngrijit, cu cerneală decolorată. Butonul cel mai de jos corespundea, evident, soneriei din locuinţa superintendentului, şi pe el era mâzgălit *Super,* cu carioca neagră. Cele patru butoane din mijloc nu erau etichetate.

— Chirii mici, spuse Pauling. Închirieri pe termen scurt. Persoane în trecere. Cu excepţia doamnei sau domnului Kublinski.

— Care probabil că s-a mutat în Florida acum cincizeci de ani, opină Reacher. Să încercăm la administrator?

Pauling aprobă din cap şi apăsă cu unghia elegantă butonul pe care scria *Super.* Îi răspunse o izbucnire de zgomote distorsionate.

— Agenţi federali, strigă Pauling.

Ceea ce era oarecum adevărat.

Urmară alte zgomote în difuzor şi, câteva momente mai târziu, uşa se deschise, scoţând la iveală un bărbat înalt şi slab, având pe cap o căciuliţă neagră tricotată.

— Da, ce doriţi? spuse el, cu un pronunţat accent rusesc.

Pauling îi flutură cartea de vizită pe sub ochi.

— Vorbeşte-ne despre cel mai recent chiriaş al tău, îi ceru ea.

— Numărul 5, spuse omul. Acum o săptămână. A venit în urma unui anunţ în *Village Voice.*

— Vrem să vedem apartamentul.

— Nu sunt sigur că trebuie să vă las, îngăimă individul. În America există nişte reguli...

— Securitatea naţională, se răsti Reacher. Alte reguli nu mai simt în America.

Omul ridică din umeri. Se îndreptă spre scări. Reacher şi Pauling îl urmară. Se simţea mirosul de cafea intrând prin

pereţi, de la cafenea. Nu existau apartamente cu numărul 1 sau 2. Prima uşă la care ajunseră purta numărul 4, în spatele clădirii, la baza scării. Pe acelaşi etaj era şi numărul 3, la capătul unui coridor ce ducea spre partea din faţă. Numărul 5 se afla exact deasupra, la etajul al doilea, cu vedere spre est, peste stradă. Pauling îi aruncă o privire lui Reacher, iar acesta încuviinţă din cap.

— Apartamentul care nu are nimic la fereastră, îi şopti el.

Ajunşi la etajul al doilea, trecură pe lângă apartamentul cu numărul 6 şi se îndreptară către numărul 5. Aroma de cafea se estompase, fiind înlocuită de mirosul universal al holurilor de bloc, de legume fierte.

— E acasă? întrebă Reacher.

Administratorul clătină din cap.

— Nu l-am văzut decât de două ori. Mai mult ca sigur acum e plecat. Am trecut adineauri prin toată clădirea, am reparat niscai ţevi.

Alese o cheie de pe inelul de la centură. Descuie uşa, o împinse ca să se deschidă şi se trase un pas înapoi.

Apartamentul era complet gol.

Cu excepţia unui singur scaun. Genul de obiect care se găsea de vânzare pe trotuarele din Bowery, unde dealerii desfăceau bunurile confiscate din restaurantele falimentare. Scaunul era aşezat în faţa ferestrei, întors spre nord-est.

Reacher se apropie şi se aşeză. Hidrantul de pe trotuar se afla exact în faţa lui. Se ridică şi se întoarse în loc. Văzu o uşă care se încuia. Văzu trei pereţi masivi. *Soldatul ştie că un punct de observaţie satisfăcător oferă o perspectivă frontală neîntreruptă şi securitate adecvată în flancuri şi în spate. Ştie că trebuie să-i ofere protecţie faţă de fenomenele naturale şi să-l ascundă de privitori. Ştie că trebuie să existe o probabilitate mulţumitoare de a-l ocupa fără a fi deranjat pe întreaga durată a operaţiunii.*

Reacher i se adresă administratorului:

— Povesteşte-ne despre chiriaşul ăsta.

— Nu poate să vorbească, spuse omul.

— Cum adică, e mut?

— Nu din naştere. În urma unei traume.

— Adică a amuţit dintr-un şoc?

— Nu emoţional, preciză administratorul. Fizic. Nu comunica decât scriind într-un carnet. A scris că a fost rănit în serviciul militar. Dar nu avea nicio cicatrice vizibilă. Apoi, şi-a ţinut gura închisă tot timpul. De parcă s-ar fi jenat să văd eu ceva anume. Atunci mi-am amintit de o întâmplare petrecută în urmă cu mai bine de douăzeci de ani.

— Anume?

— Eu sunt rus. Am fost blestemat să servesc Armata Roşie în Afghanistan. O dată, un trib ne-a trimis înapoi un prizonier, ca avertisment. Îi tăiaseră limba.

Administratorul îi duse pe Reacher şi Pauling jos, în apartamentul lui din subsol. Deschise un dulap şi scoase contractul de închiriere al apartamentului 5. Fusese încheiat exact cu o săptămână în urmă, fiind semnat de un anume Leroy Clarkson. Care, aşa cum se putea bănui, era un nume inventat. Leroy şi Clarkson se chemau primele două străzi ce se deschideau din şoseaua West Side la nord de Houston Street, la doar câteva cvartale distanţă.

— Nu i-ai cerut un act de identitate? întrebă femeia.

— Numai dacă ar fi plătit cu cec, spuse intendentul. Dar tipul a plătit cu bani gheaţă.

Semnătura era indescifrabilă.

Administratorul le oferi o descriere fizică a chiriaşului, care nu făcea decât să o confirme pe cea a lui Reacher. Spre patruzeci de ani, alb, talie medie, fără barbă sau mustaţă. Jeanşi, cămaşă albastră, şapcă de baseball, pantofi de sport, toate purtate şi părând confortabile.

— Pentru cât timp a plătit?

— O lună. E minimum. Apoi se poate prelungi contractul.

— Tipul nu se mai întoarce, îl asigură Reacher. Poţi să suni imediat la *Village Voice.* Spune-le să-ţi publice din nou

anunţul.

Reacher şi Pauling ieşiră pe uşa albastră şi se opriră la cafenea, să bea un espresso. Femeia spuse:

— Aşadar, nu lucra singur. Pentru că n-ar fi avut cum să dea telefoanele.

Reacher nu răspunse. Ea continuă:

— Povesteşte-mi despre vocea pe care ai auzit-o.

— Era a unui american. Maşinăria nu putea să mascheze cuvintele, cadenţa şi ritmul. Omul avea răbdare. Inteligent, stăpân pe situaţie, imperturbabil. Cunoştea geografia oraşului. Posibil militar, după unele expresii. I-a cerut lui Burke să-şi spună numele, ceea ce sugerează că e familiarizat cu echipa lui Lane sau că încerca să-l testeze cu un detector de minciuni. Distorsiuni serioase ale vocii. Dar am avut sentimentul că nu e în vârstă, după lejeritatea vocii.

— Lipsit de griji şi stăpân pe situaţie... Pare a fi vioara-ntâi în afacere. Nu un subordonat.

Reacher aprobă din cap.

— Bună observaţie.

— Cine dracu’ să fie?

— Dacă amicul tău de la Pentagon nu ne-ar fi zis altceva, aş fi pus pariu că sunt Hobart şi Knight, amândoi în viaţă, împreună, colaborând.

— Dar nu pot fi...

— Deci, oricare dintre ei s-ar fi întors, şi-a ales un nou partener.

— Unul în care are încredere, spuse Pauling. Şi l-a găsit rapid.

Reacher privi către hidrant.

— O telecomandă ar funcţiona oare la distanţa asta? întrebă el.

— Pentru o maşină? Poate. De ce?

— După ce Burke a lăsat geanta cu bani, am auzit un sunet ca de portiere încuindu-se. Probabil că tipul a dat comanda de sus, din cameră. Probabil că urmărea scena de

la fereastră. N-a vrut să lase banii într-o maşină descuiată nicio clipă mai mult decât era absolut necesar.

— De bun-simţ.

— Dar ştii ce nu e de bun-simţ? De ce era el acolo, sus, şi nu celălalt tip? De ce să se ducă să închirieze apartamentul acela care nu poate să vorbească? Oricine intră în contact cu el nu-l uită prea uşor. Şi la ce foloseşte un punct de observaţie? Pentru comandă şi control, nu? Dar individul ăsta nu poate nici măcar să sune pe un celular.

— SMS-uri, sugeră Pauling. Poţi să trimiţi mesaje scrise pe celular.

— OK, admise Reacher. Însă tot nu pricep de ce s-a dus tipul care nu poate vorbi să trateze cu administratorul clădirii.

— Nici eu nu pricep, mărturisi femeia.

Un moment de tăcere.

— Şi acum ce facem? întrebă Pauling.

— Muncă grea, răspunse Reacher. Eşti dispusă la asta?

— Mă angajezi?

— Nu, te oferi voluntar. Pentru că, dacă facem treaba ca la carte, o să afli şi ce s-a întâmplat cu Anne Lane acum cinci ani. Şi o să poţi dormi liniştită noaptea.

— Doar dacă nu aflu că acum cinci ani a fost de-adevăratelea. Atunci s-ar putea să nu mai dorm niciodată.

— Viaţa e un joc de noroc, decretă Reacher. Altfel nici n-ar fi aşa amuzantă.

Pauling rămase tăcută vreme îndelungată.

— OK decise ea. Mă ofer voluntar.

Reacher spuse:

— Atunci du-te şi sâcâie-l din nou pe amicul nostru sovietic. Fă rost de scaunul ăla. Îl ducem în Bowery, să aflăm de unde provine. Poate l-a cumpărat partenerul cel nou. Poate cineva îşi aduce aminte de el.

Reacher căra scaunul într-o mână ca pe o sacoşă, îndreptându-se spre est, împreună cu Pauling. La sud de

Houston Street, Bowery era organizat ca o înlănţuire de zone comerciale. Un şir de magazine. Se găseau acolo articole electrice, echipamente de birou uzate, aparatură pentru bucătărie, mobilă de restaurant. Lui Reacher îi plăcea Bowery.

Pune marfa cea mai bună în vitrină e mantra comercianţilor. Dar în Bowery, vitrinele păreau mai puţin importante decât ce era expus pe trotuar. Iar scaunul din mâna lui Reacher nu făcea parte din „marfa bună”. Aşa că el şi Pauling se strecurară prin uşi înguste şi priviră obiectele prăfuite dinăuntru. Văzură o mulţime de scaune. Niciunul nu părea prea confortabil.

În al patrulea magazin găsiră ce căutau.

Era un magazin mare, cu mobilă de restaurant cromată în partea din faţă, şi o gaşcă de proprietari chinezi aşteptând în spate. Dincolo de scaunele de bar, capitonate în culori ţipătoare, de pe trotuar, în interior zăceau maldăre de mese vechi şi seturi de scaune îngrămădite unul peste altul, şase câte şase. În spatele lor, atârnate pe perete, văzură două scaune identice cu obiectul din mâna lui Reacher.

— Punct ochit, punct lovit, spuse Pauling.

Reacher merse cu scaunul în mână până la chinezul aşezat în spatele unei mese.

— Ai vândut scaunul ăsta! Acum vreo săptămână.

Îl ridică să i-l arate, apoi făcu semn din cap către peretele pe care atârnau celelalte două exemplare.

— Cinci dolari, spuse chinezul.

— Nu m-ai înţeles. Nu vreau să-l cumpăr. Şi tu nu poţi să-l vinzi, pentru că nu e al tău. Vreau să ştiu cui i l-ai vândut.

Bătrânul chinez zâmbi.

— Ba te înţeleg foarte bine. Vrei informaţii despre cumpărătorul scaunului. Şi eu îţi spun că orice informaţie are un preţ. În cazul ăsta, preţul e de cinci dolari.

— Cine l-a cumpărat, acum o săptămână?

— Cinci dolari.

— Doi jumate plus scaunul.

— Scaunul o să-l laşi oricum. Te-ai săturat să-l cari după tine.

— Aş putea să-l las în magazinul de alături.

Pentru prima oară, ochii chinezului se mişcară. Se uită spre scaunele agăţate pe perete. Reacher şi-l închipui gândind: *Un set de trei e mai bun decât o pereche.*

— Patru dolari şi scaunul, spuse chinezul.

— Trei şi scaunul.

— Trei jumate şi scaunul.

— Băieţi, vă rog, interveni Pauling.

Deschise poşeta şi scoase un portofel negru burduşit, din care smulse o hârtie de zece dolari, nou-nouţă, dintr-un teanc gros cât o carte.

— Zece dolari, spuse ea. Şi afurisitul de scaun. Aşa că dă-i drumul, arată-ne că le meriţi.

— Nu putea vorbi, începu bătrânul. Tipul făcea ca un peşte pe uscat.

— Cum arăta? întrebă Reacher.

Bătrânul chinez se lansă într-o descriere identică celei pe care le-o oferise administratorul rus. După care se întoarse către Pauling şi întrebă:

— Vă foloseşte informaţia mea?

— Poate, spuse Pauling. Dar nu aduce nimic nou.

— Îmi pare rău, oftă chinezul. Poţi să păstrezi scaunul.

— M-am săturat să-l tot car după mine, bombăni Reacher.

Bătrânul clătină din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu. Poţi să-l laşi aici.

Pauling îl trase pe Reacher afară. Ultima oară când văzură scaunul, un tip îl agăţase în vârful unei prăjini şi îl suia pe perete, lângă fraţii lui.

— O luăm de la capăt! exclamă Pauling.

— Nu are logică, zise Reacher. De ce să-l trimită pe tipul care nu vorbeşte, ca să-l vadă toată lumea?

— Probabil că amicul lui are ceva şi mai ieşit din comun.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce ar putea fi...

— Lane i-a abandonat pe oamenii ăştia doi. De ce îl ajuţi?

— Nu-l ajut pe el. De-acum, totul e pentru Kate şi fetiţă.

— Sunt moarte.

— În cazul ăsta, trebuie răzbunate. Pentru că nu era războiul lor. Dacă Hobart sau Knight l-ar fi atacat direct pe Lane, aş fi stat probabil pe margine, aplaudându-i. Dar n-au procedat aşa. Le-au atacat pe Kate şi Jade. Şi din două lucruri rele nu iese unul bun.

— Nici din trei lucruri rele.

— Ba în cazul ăsta, da, replică bărbatul.

— Tu nu le-ai cunoscut pe Kate şi Jade...

— Le-am văzut în fotografii. A fost de-ajuns.

— Nu mi-ar plăcea să-mi fii duşman, reflectă Pauling.

— Nu, aprobă Reacher. Nu ţi-ar plăcea deloc.

Celularul lui Pauling trebuie să fi vibrat, pentru că îl scoase din buzunar înainte ca Reacher să-l audă sunând.

Se opri pe trotuar şi-şi spuse numele tare, contracarând zgomotul străzii, apoi ascultă cam un minut. Mulţumi şi închise.

— Informaţii concrete. Lucrurile s-au petrecut în Burkina Faso, numită anterior Volta Superioară. O fostă colonie franceză. Populaţie, treisprezece milioane, cu un PIB cam un sfert din averea lui Bill Gates.

— Dar cu destule lichidităţi cât să-i angajeze pe Lane şi echipa lui?

— Nu, după părerea sursei mele, spuse Pauling. Acolo au fost capturaţi Hobart şi Knight, dar nu există nicio dovadă a angajării lui Lane de către guvernul local.

— Avem nevoie de un nume. O să trebuiască să încercăm ceva de capul nostru. Omul îşi spune Leroy Clarkson. Poate fiindcă acolo locuieşte.

— Pe lângă Clarkson sau Leroy?

— Un tip care făcea bani frumoşi înainte de a sta cinci ani într-o puşcărie africană nu-i exclus să fi avut un apartament

în zona aia.

Pauling dădu din cap aprobator.

— Ar trebui să trecem pe la biroul meu. Să aruncăm o privire în cartea de telefon.

Erau câţiva Hobart şi o jumătate de pagină de Knight în *Pagini Albe* din Manhattan, însă niciunul nu stătea în cartierul care să justifice pseudonimul Leroy Clarkson.

Pauling avea şi alte baze de date, dar nicăieri nu apărea vreun Knight sau Hobart suspect.

— A lipsit cinci ani, spuse ea. Practic, a dispărut de pe faţa pământului. Telefon deconectat, utilităţi tăiate, chestii din astea...

— Probabil, confirmă Reacher. Dar nu neapărat. Indivizii ăştia sunt obişnuiţi cu plecările neaşteptate. De obicei, fac aranjamente pentru plăţi automate.

— Conturile lui bancare trebuie să se fi golit între timp.

Reacher încuviinţă din cap.

— Oricum, probabil că stătea cu chirie. Proprietarul i-o fi scos lucrurile în stradă de mult...

— Atunci, ce facem?

— Aşteptăm. Îl aşteptăm pe amicul tău, birocratul. Numai dacă nu îmbătrânim şi murim înainte să ne caute.

Dar peste o clipă telefonul lui Pauling sună iar. Ascultă un minut, apoi închise.

— Iată că n-am îmbătrânit prea tare.

— Ce ţi-a spus?

— Hobart, rosti ea. Hobart s-a întors.

Capitolul 6

Reacher întrebă:

— Prenumele?

Pauling răspunse:

— Clay. Clay James Hobart.

Reacher întrebă:

— Adresa?

Pauling răspunse:

— Aşteptăm un răspuns de la Administraţia pentru Veterani.

— Până atunci, hai să ne apucăm iar de căutat în cărţile de telefon.

— Nu le păstrez pe cele vechi. Categoric n-am nimic de acum cinci ani.

— S-ar putea să aibă ceva rude aici. La cine altcineva să se întoarcă?

— Erau şapte Hobart în cartea de telefon.

— Sună-i pe toţi, spuse Reacher. Prefă-te că eşti un hârţogar de la Administraţia pentru Veterani şi ai de rezolvat o încurcătură în documente.

Celularul lui Pauling sună din nou. Tipul de la Pentagon venea cu informaţii noi. Ea notă totul într-un carnet.

— Adresa lui Hobart? o întrebă Reacher.

— Nu încă. Administraţia pentru Veterani se codeşte.

— Atunci, ce avea pentru noi?

— Lane e pe lista neagră oficială a Pentagonului, anunţă Pauling.

— De ce?

— Ştii în ce a constat operaţiunea Cauza Dreaptă?

— Din Panama, completă Reacher. Împotriva lui Manuel Noriega. Acum mai bine de cincisprezece ani. Am fost acolo, pentru scurt timp.

— Şi Lane a fost. Pe vremea aia era încă în uniformă. S-a descurcat foarte bine. Acolo şi-a câştigat gradul de colonel. Apoi a luptat în primul război din Golf, după care a demisionat, în condiţii neclare. Dar nu suficient de neclare pentru ca Pentagonul să nu-l angajeze în calitate de contractor privat. L-a trimis în Columbia. S-a dus acolo cu cei dintâi membri ai echipei actuale, să lupte împotriva unuia din cartelurile drogurilor. A luat banii guvernului ca s-o facă, dar, odată ajuns, a înhăţat şi banii cartelului, pentru a anihila în schimb un cartel rival. Pentagonul nu s-a supărat foarte tare, deoarece un cartel e la fel de rău ca altul, dar nici n-a mai avut încredere în Lane ulterior. Aşa că nu l-a mai angajat niciodată.

— Oamenii lui spun că au fost în Irak şi în Afghanistan.

Pauling aprobă din cap.

— Însă doar ca subcontractori. Pentagonul a angajat pe cineva de încredere, iar acel cineva i-a aruncat şi lui Lane un os de ros. După povestea din Columbia, Lane a trăit din firimiturile de la mesele altora. La început, firimituri mari, dar care s-au micşorat din ce în ce. Competiţia e tot mai acerbă. Se pare că s-a îmbogăţit atunci, în Africa, dar ce i-a rămas de acolo reprezintă tot capitalul pe care-l mai are.

— Şi în Burkina Faso era tot subcontractor? întrebă Reacher.

— Foarte posibil. Altfel de ce nu apare în scripte ca personajul principal?

— Guvernul nostru a fost implicat?

— Aşa cred. Amicul meu pare uşor tensionat.

Reacher clătină din cap.

— De asta ne ajută, aşa-i? Nu e vorba de un poliţist care-l ajută pe alt poliţist. E vorba de autorităţi care încearcă să controleze situaţia. E vorba de cineva care a hotărât să ne livreze discret câte o informaţie, încât noi să nu ne apucăm să facem săpături şi să atragem atenţia în mod public.

Pauling nu comentă. Apoi telefonul ei sună din nou. Ascultă timp de cincisprezece secunde, scrise în carnet

simbolul dolarului, apoi două cifre, apoi şase zerouri. Închise telefonul.

— Douăzeci şi unu de milioane de dolari, spuse ea. În bani lichizi. Atât a obţinut Lane în Africa.

— Ai avut dreptate. Firimituri zdravene!

Pauling aprobă.

— Toată afacerea a costat o sută cinci milioane de dolari americani, din rezerva centrală a guvernului lor.

— OK, spuse Reacher. Cât înseamnă jumătate din douăzeci şi unu?

— Zece şi jumătate.

— Exact. Răscumpărarea pentru Kate a fost exact jumătate din plata primită în Burkina Faso. Chiar mi se părea o sumă ciudată, dar acum începe să aibă sens. Lane probabil că a luat jumătate, ca profit personal. Aşa că Hobart s-a întors acasă şi a decis că, pentru suferinţele îndurate, e îndreptăţit la partea lui Lane.

— Rezonabil, admise Pauling.

— Eu aş fi vrut mai mult de atât, comentă Reacher. Aş fi vrut totul.

Telefonul sună iar. De data aceasta, Pauling scrise trei rânduri.

— Avem adresa, anunţă ea. Stă cu sora lui. Într-un apartament de pe Hudson Street, care pun pariu că e în clădirea dintre Clarkson şi Leroy.

— O soră căsătorită, opină Reacher. Altfel i-am fi găsit numele în cartea de telefon.

— Văduvă. Probabil că a păstrat numele soţului.

Sora văduvă se numea Dee Marie Graziano şi figura în cartea de telefon la adresa de pe Hudson. Pauling intră într-o bază de date a plătitorilor de impozite.

— Chirie controlată de stat, citi ea. Stă acolo de zece ani.

Copie numărul de asigurări sociale al lui Dee Marie şi îl introduse într-o altă bază de date.

— Are treizeci şi opt de ani. Venituri modeste. Lucrează când şi când. Soţul ei a fost tot puşcaş marin. A murit acum

trei ani.

Pauling deschise Google şi tastă *Dee Marie Graziano.* Se uită la rezultatele căutării, dar ceva de acolo o determină să renunţe. Intră în schimb în Lexis Nexis. Ecranul se umplu de o întreagă listă de citaţii.

— Ia uită-te la asta! A dat în judecată guvernul, Departamentul de Stat şi Departamentul Apărării.

Pauling apăsă pe butonul pentru imprimare şi îi întinse lui Reacher câteva foi. Timp de cinci ani, Dee Marie Graziano dusese o campanie susţinută pentru a afla ce i se întâmplase fratelui ei, Clay James Hobart. O campanie lungă şi amară.

— Era încrâncenată, conchise Pauling. Nu ţi se pare?

— Ca Patti Joseph, spuse Reacher. Parc-ar fi surori...

— După un an, cei de la Pentagon au aflat că Hobart e viu, ba şi unde se găsea. Dar timp de patru ani au păstrat tăcerea. Au lăsat-o pe biata femeie să se chinuie.

— Oricum, ce ar fi putut ea să facă? Să lase baltă totul şi să plece în Africa, să-l salveze, aşa, de una singură? Să-l aducă înapoi ca să fie acuzat de uciderea Annei Lane?

— N-au existat niciodată probe împotriva lui.

Pauling tăcu brusc.

— Ce e? întrebă Reacher.

— Am stabilit că Hobart şi-a luat un nou partener, nu? Imediat ce s-a întors din Africa. Un partener în care avea încredere. N-ar putea fi sora lui? E oare posibil ca vocea pe care ai auzit-o la telefon să fi fost o voce de femeie? Ai spus că avea un fel de lejeritate...

Reacher dădu din cap.

— Da, chiar aşa am spus.

— Ca o voce de femeie?

— Posibil. Gregory susţinea că în Hamptons a venit în vizită o femeie. O tipă grasă. A stat de vorbă cu Kate.

— Poate că a fost Dee Marie. Poate că cerea bani. Poate că doamna Lane i-a dat cu flit, şi asta a fost picătura care a umplut paharul.

— Aici e vorba de mai mult decât de bani.

— Dar asta nu înseamnă că nu e vorba *şi* de bani, replică Pauling. Partea lui Dee Marie ar însemna mai bine de cinci milioane de dolari. Ar putea considera-o un fel de compensaţie. Câte un milion de dolari pentru fiecare an cât a fost minţită. Pentru cinci ani de dat cu capul de pereţi.

— Posibil, spuse Reacher din nou.

Pauling luă de pe un raft ghidul oraşului şi verifică adresa de pe Hudson Street.

— E la sud, între Vandam şi Charlton. Nu între Clarkson şi Leroy. Dar e la numai un sfert de oră de aici.

— Au mâinile pătate de sânge şi buzunarele pline cu bani, Pauling! Trebuie să fie de mult în insulele Cayman.

— Atunci, ce facem?

— Pornim spre Hudson Street şi tragem nădejde că urma nu s-a răcit de tot.

Reacher şi Pauling erau în inferioritate, pentru că niciunul dintre ei nu avea armă, iar Hobart o întâlnise pe agentă de două ori imediat după dispariţia Annei Lane. La acea vreme, Pauling discutase îndelung cu întreaga echipă a lui Lane. Pe de altă parte, convingerea lui Reacher că apartamentul din Hudson Street era gol părea să fie un avantaj.

Nu se zărea niciun portar. Clădirea, o cutie cu cinci niveluri, avea o faţadă banală de cărămidă roşie. În uşa neagră era încorporat un interfon de aluminiu. Zece butoane negre. Alături de 4L scria caligrafic *Graziano.*

— Nu există lift, remarcă Pauling. Casa scărilor e pe mijloc. Apartamente lungi, înguste, câte două la fiecare etaj. 4L ar trebui să fie la nivelul patru, pe stânga.

Reacher apăsă pe toate butoanele, în afară de 4L, şi rosti cu o voce încleiată, dar puternică:

— Nu-mi găsesc cheile.

Interfonul bâzâi de două ori şi Pauling împinse uşa.

Intrară. Holul era pe centru, iar scara în dreapta.

— Acum aşteptăm, şopti Reacher. Cel puţin două persoane or să scoată capul, să vadă cine şi-a pierdut cheile.

Sus, deasupra lor, o uşă se deschise în întuneric. Apoi se închise la loc. După care se deschise o alta. Peste treizeci de secunde se închise şi aceasta.

— OK, spuse Reacher. Acum putem urca.

Puse piciorul pe prima treaptă, care scârţâi sonor. Pauling porni în urma lui. Traversară holul nivelului trei, se întoarseră şi priviră în sus, spre întunericul de la etajul de deasupra. Reacher urca scările păşind din două în două trepte, ca să reducă la jumătate numărul de scârţâituri. Pauling călca pe marginea treptelor, unde lemnul făcea mai puţin zgomot. Ajunseră sus.

Uşa apartamentului 4L era vopsită în verde. Cam pe la nivelul pieptului lui Reacher se afla un vizor murdar.

Bărbatul îşi lipi urechea de tocul uşii. Ascultă, apoi se îndreptă de spate.

— E cineva înăuntru, murmură el. Drept înainte. O femeie care vorbeşte. Cum zici că e dispus apartamentul?

— Un hol scurt, răspunse Pauling în şoaptă. Îngust, până trece de baie. După care presupun că se deschide livingul. Peretele din spate are probabil în partea stângă o fereastră care dă spre curtea interioară. Uşa bucătăriei trebuie să fie pe dreapta. Bucătăria, în fund de tot.

Reacher dădu din cap, semn că înţelesese. În cel mai rău caz, femeia era în bucătărie, în linie dreaptă faţă de uşa de la intrare. În cazul cel mai rău şi mai rău, avea alături de ea, pe bufetul din bucătărie, un pistol încărcat.

— Aşteaptă aici, spuse Reacher. Dacă auzi împuşcături, sună la Salvare. Dacă nu auzi, intră şi rămâi la doi metri în spatele meu.

Bărbatul făcu un pas înapoi. Avea un metru nouăzeci şi cinci şi cam o sută zece kilograme. Purta 45 la pantofi, ale căror tălpi erau din material compozit foarte greu. Tocurile,

făcute din cinci straturi, măsurau peste trei centimetri. Fiecare pantof cântărea aproape un kilogram.

— Fii mai pe fază! mai şopti Reacher.

Îşi lăsă greutatea pe piciorul din spate, se uită la uşa modestă şi se dădu înapoi ca un săritor cu prăjina care încearcă să doboare un record. Apoi se lansă. Un pas, doi. Călcâiul drept izbi în uşă exact deasupra clanţei, lemnul plesni, aerul se umplu de praf, uşa se dădu de perete, iar Reacher se avântă înăuntru. Din doi paşi se trezi în mijlocul livingului. Acolo se opri fulgerat. Venind din spate, Lauren Pauling se lovi de el.

Apartamentul era dispus exact aşa cum bănuise Pauling. În uşa bucătăriei stătea o femeie solidă, îmbrăcată într-o rochie simplă de bumbac. Avea părul lung, şaten, pieptănat cu cărare pe mijloc. Într-o mână ţinea o cutie de supă, desfăcută. Ochii şi gura i se căscaseră de uluială.

În living, întins pe sofaua uzată, zăcea un bărbat.

Un bărbat grav bolnav. Emaciat. Fără dinţi. Pielea îi lucea, probabil de febră. Nu avea mâini, nici labe la picioare.

Pauling întrebă:

— *Hobart?*

Pe bărbatul de pe sofa părea a nu-l mai surprinde nimic. Mişcă din cap şi spuse:

— Agent special Pauling. Ce plăcere să te văd!

Avea limbă, aşadar. Vorbea chiar foarte bine.

Pauling privi către femeie:

— Dee Marie Graziano?

— Da, răspunse aceasta.

Pauling se întoarse din nou spre Hobart:

— Ce dracu’ ţi s-a întâmplat?

— Africa, răspunse Hobart. Africa mi s-a întâmplat.

Purta jeanşi noi, ţepeni, de un albastru-închis. Mânecile cămăşii şi crăcii pantalonilor fuseseră suflecate ca să lase dezgolite cioturile braţelor şi ale picioarelor, care erau unse

cu alifie. Amputările păreau să fi fost făcute rudimentar şi brutal, fără cusături, fără reconstrucţie.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Pauling din nou.

— Poveste lungă, răspunse Hobart.

— Vrem s-o auzim.

— De ce? FBI-ul a venit să mă ajute? Acum?!

— Nu sunt în FBI, spuse Pauling. Nu *mai* sunt.

— Şi ce eşti acum?

— Investigator particular.

Privirea lui Hobart se mută asupra lui Reacher.

— Dar tu?

— La fel. Mai mult sau mai puţin.

— Făceam o supă, bâigui Dee Marie Graziano.

Pauling spuse:

— Continuă, te rog.

Reacher închise uşa sfărâmată cât putu de bine. Când se întoarse în living, Pauling încă se uita fix la bărbatul de pe sofa.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă ea pentru a treia oară.

— Mai întâi să mănânce, strigă Dee Marie din bucătărie.

Femeia se aşeză pe sofa, lângă fratele ei, şi-i dădu supa cu lingura. Din când în când, Hobart încerca să ridice una din mâinile lipsă, ca să se şteargă la gură. O secundă, pe faţă i se aşternea o expresie perplexă, de parcă ar fi fost uimit de cât de mult dăinuia amintirea obişnuinţelor fizice după ce acestea nu mai erau cu putinţă.

— Edward Lane, spuse Pauling în cele din urmă. Când l-ai văzut ultima oară?

— Acum cinci ani, răspunse Hobart. În Africa.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Am fost capturat viu. Mare prostie din partea mea!

— Şi Knight la fel?

Hobart dădu din cap, încuviinţând.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Reacher.

Hobart rămase tăcut un lung moment.

— În Burkina Faso era război civil, începu el. Mai tot timpul e război civil acolo. Aveam de apărat un oraş. S-a nimerit să fie tocmai capitala. Se numeşte Ouagadougou. Noi îi spuneam O-Town.

— Cum s-au petrecut lucrurile? întrebă Pauling.

— Toate luptele se purtau în nord-est. La vreun kilometru şi jumătate de marginea oraşului era o lizieră. Două drumuri duceau în oraş, le spuneam Ora Unu şi Ora Două. Ca orele pe un cadran de ceas, ştii? Rebelii urmau să folosească drumul Ora Unu. Numai că flancul avea să fie în junglă. Nu puteam să-i vedem decât după ce treceau de pădurice şi ieşeau la loc deschis. Aveau de traversat aproape doi kilometri de teren plat, fără copaci, iar noi eram înarmaţi cu mitraliere.

— Atunci, care era problema?

— Ne-am gândit că urmau să deplaseze jumătate din forţe pe marginea dreaptă a drumului Ora Unu şi cealaltă jumătate pe marginea stângă. Am aflat că, la vreo trei kilometri înainte de locul unde ne aflam, efectivele de pe marginea dreaptă aveau să cotească la nouăzeci de grade spre stânga, ca să încerce o manevră în flanc. Dar asta ar fi însemnat cam cinci mii de oameni traversând drumul Ora Două. I-am fi văzut. Knight şi cu mine fuseserăm puşcaşi marini de recunoaştere, aşa că ne-am oferit să organizăm avanposturi. Knight s-a aşezat într-un loc cu vedere bună la drumul Ora Unu, iar eu la drumul Ora Două. Planul era că, dacă nu încercau să ne atace din flanc, îi atacam noi frontal şi, în cazul în care ne descurcam aşa, grosul forţelor urmau să ni se alăture. Dacă atacul lor era puternic, Knight şi cu mine trebuia să ne retragem către marginea oraşului şi să înjghebăm acolo o a doua linie de apărare. Iar dacă vedeam că pregătesc manevra de atac din flanc, ne retrăgeam imediat şi ne reorganizam pe două fronturi.

Reacher întrebă:

— Şi cum de-au luat-o lucrurile razna?

— Am făcut două greşeli, spuse Hobart, şi începu să horcăie.

— Are malarie şi tuberculoză, explică sora lui. Îl obosiţi.

— Face tratament? întrebă Pauling.

— Nu avem asigurare medicală. Administraţia pentru Veterani ne mai ajută. În afară de asta, îl duc la urgenţă, la St. Vincent.

— Poftim? Cum urcă şi coboară scările?

— Îl duc eu, spuse Dee Marie. În spate.

Reacher îl întrebă pe Hobart:

— Ce greşeli?

— Au simulat un atac. Vreo zece soldaţi au ieşit dintre copaci, la vreun kilometru şi ceva în faţa lui Knight. În stilul „glorie sau moarte”.

Knight i-a lăsat să alerge puţin, după care i-a secerat cu mitraliera. Nu îl vedeam. M-am târât până la el, să văd dacă e în viaţă.

— Şi era?

— Da, era bine. Când am ajuns în avanpostul lui, mi-am dat seama că drumul Ora Două se vedea chiar mai bine de acolo. În plus, când încep focurile de armă, e mai bine să fii în pereche cu cineva. Asta a fost prima mea greşeală: m-am aşezat în aceeaşi tranşee cu Knight.

— Şi a doua?

— Am crezut ce mi-a spus Edward Lane.

Reacher întrebă:

— Ce ţi-a spus Edward Lane?

— La vreo jumătate de oră de la primul atac simulat, Lane a venit în tranşeea lui Knight. A părut surprins să mă vadă şi pe mine acolo. Susţinea că a primit informaţii noi şi că vom vedea o sumedenie de oameni traversând drumul Ora Două, dar că aveau să fie trupe guvernamentale care ies din junglă şi ocolesc, pentru a ne întări poziţiile din ariergardă. A zis că bine ar fi fost să apară cât mai mulţi, fiindcă erau de partea noastră.

— Şi i-ai văzut?

— Mii şi mii.

— Iar apoi?

— Am rămas pe loc. Toată ziua şi după ce s-a lăsat întunericul. După care s-a dezlănţuit iadul. Vreo cinci mii de oameni au ieşit dintre copaci pe drumul Ora Unu şi au pornit drept spre noi. În acelaşi timp, alţi cinci mii au ieşit din junglă, la sud, şi au pornit şi ei spre noi. Erau aceiaşi pe care-i număraserăm mai devreme. Rebeli! Noile informaţii ale lui Lane fuseseră greşite. Abia mai târziu mi-am dat seama că, de fapt, mă minţise.

— Ce se întâmplase? întrebă Pauling.

— Mai târziu am pus lucrurile cap la cap. Oamenii noştri se retrăseseră cu douăsprezece ore în urmă. Probabil că Lane s-a întors din vizita pe care ne-o făcuse, a sărit imediat în Jeep şi a luat-o la goană.

Reacher spuse:

— Vrem să ştim de ce a făcut asta.

— E simplu, răspunse Hobart. Lane ne-a abandonat pentru că voia să scape definitiv de Knight. S-a întâmplat ca eu să mă aflu unde nu trebuia, asta-i tot.

— De ce voia să scape de Knight?

— Pentru că Knight o omorâse pe nevasta lui Lane.

Pauling întrebă:

— Ţi-a mărturisit Knight asta?

La început, Hobart nu răspunse.

— Mi-a mărturisit vreo mie de chestii diferite, zise el într-un târziu, zâmbind amar. Knight a fost nebun vreo patru ani. Probabil că şi eu.

— Ce s-a întâmplat mai apoi? întrebă Pauling. Spune-ne!

Dee Marie Graziano se ridică.

— Nu vreau să aud încă o dată. Nu pot să mai ascult. Ies puţin.

Pauling îşi deschise poşeta şi scoase portofelul. Îi întinse lui Dee Marie un teanc de bancnote.

— Cumpără câte ceva, îi spuse. Mâncare, medicamente.

— Nu-mi place pomana.

— Nu contează, interveni Reacher. Fratele tău are nevoie de tot ce poate primi.

— Ia banii, Dee, o îndemnă Hobart. Şi cumpără ceva şi pentru tine.

Dee Marie ridică din umeri, apoi acceptă. Îşi luă cheile şi ieşi. Reacher auzi uşa de la intrare deschizându-se. Balamalele stricate de el scheunară.

— Ar trebui să chemăm un tâmplar, observă Pauling.

— Cheamă-l pe rusul ăla de pe Sixth Avenue, spuse Reacher. Sunt sigur că mai munceşte şi pe la alţii. Apoi se întoarse către Hobart: Eşti norocos că ai o soră ca ea.

— Dar îi e foarte greu...

— Povesteşte-ne despre Knight.

Hobart păru să se relaxeze după plecarea surorii sale.

— A fost unul din momentele alea unice, când ai impresia că, deşi ai mai fost în rahat şi înainte, niciodată n-ai înţeles cât de adânc poate fi. Întâi n-am făcut nimic. După aia, ne-am uitat unul la altul şi – cred – am hotărât să cădem luptând. Aşa că am început să tragem. Veneau întruna, şi noi îi tot seceram. Dar curând au apărut problemele cu echipamentul, bănuiam că aşa o să se întâmple. Când şi-au dat seama, au atacat cu toţii. OK, mi-am zis eu, până aici ne-a fost.

Închise ochii şi în cameră se aşternu tăcerea.

— Dar? întrebă Reacher.

— Au ajuns pe marginea tranşeei şi s-au oprit. Un ofiţer s-a uitat la noi zâmbitor. Faţa neagră, dinţii albi în lumina lunii. Omorâserăm câteva mii din oamenii lor şi li se ivise ocazia să ne captureze.

— Şi după aceea?

— În primele zile a fost haos. Eram în lanţuri tot timpul. Nu aveau închisori. Nu aveau nimic, de fapt. Dar ne-au dat de mâncare. Apoi, după vreo săptămână, a devenit clar că lovitura de stat reuşise, aşa că au intrat în O-Town şi ne-au târât într-o aripă separată a închisorii oraşului. Am crezut

că negociau cu Washingtonul. Dar evident că nu s-a întâmplat asta, pentru că ne-au aruncat la un loc cu ceilalţi. A fost cumplit. Înghesuială de nedescris, mizerie, boli, fără apă curată, aproape fără mâncare, într-o lună ajunseserăm schelete. După care ne-au judecat.

— Ai avut parte de un proces?

— Bănuiesc că proces a fost. Habar n-am ce spuneau. Şi ne-au găsit vinovaţi. Am crezut că mai rău de-atât nu se poate. Greşit! Căci a venit ziua mea de naştere.

— Ce s-a întâmplat de ziua ta?

— Au scos afară vreo duzină dintre noi. Probabil că aveam toţi aceeaşi zi de naştere. Ne-au dus într-o curte. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o găleată mare cu smoală, aşezată deasupra unui arzător. Fierbea. După aia, am văzut că lângă găleată era un bloc mare de piatră, negru de sânge uscat. Un gardian a luat o macetă şi a început să urle la tipul care era primul la rând. Prizonierul de lângă mine, care vorbea puţin engleza, mi-a tradus. Gardianul spunea că ai de ales. Existau trei posibilităţi. De ziua noastră, aveam să ne pierdem câte un picior. Prima alegere, stângul sau dreptul. A doua alegere, pantaloni lungi sau pantaloni scurţi. Adică, ne tăia piciorul deasupra genunchiului sau dedesubt. A treia, folosim găleata sau nu. Smoala fierbinte închide arterele şi cauterizează rana. Dacă nu foloseai găleata, sângerai până la moarte. Aveam de ales.

Nimeni nu vorbi.

Hobart continuă:

— Am ales stângul, pantalonii lungi şi găleata.

Multă vreme camera rămase tăcută ca un mormânt. Apoi Hobart continuă:

— Peste un an, la următoarea zi de naştere, am ales iar pantalonii lungi şi găleata.

Reacher întrebă:

— I-au făcut acelaşi lucru şi lui Knight?

Hobart dădu din cap afirmativ.

— Eram şi înainte apropiaţi. Dar unele lucruri te leagă cu adevărat.

Pauling era albă la faţă ca hârtia.

— Knight ţi-a vorbit despre Anne Lane?

— Mi-a spus că a împuşcat-o pe Anne în New Jersey.

— Ţi-a spus şi de ce?

— Mi-a dat o mulţime de motive diferite. Câte zile, atâtea motive. Uneori susţinea că, Lane fiind supărat pe nevastă-sa, i-a cerut s-o omoare. Alteori spunea că el lucra pentru CIA. Sau chiar că Anne era extraterestră...

— El a răpit-o?

Hobart încuviinţă din cap.

— A dus-o cu maşina la magazin, dar n-a oprit. A scos un pistol şi a condus mai departe, până în New Jersey. Acolo a ucis-o.

— Imediat? întrebă Pauling.

— Da, imediat. Era moartă cu o zi înainte să aflaţi voi povestea. Altfel, procedurile voastre au fost corecte.

— Tu chiar erai atunci la Philadelphia? întrebă Reacher.

— Da, chiar eram. Habar n-am avut ce a făcut Knight în ziua aia.

— Cine a imitat vocea lui Anne la telefon? întrebă Pauling. Cine a organizat livrarea răscumpărării?

— Uneori Knight spunea că nişte prieteni de-ai lui. Alteori spunea că s-a ocupat Lane de tot.

Pauling merse mai departe:

— Care e adevărul în privinţa lui Anne Lane?

Hobart zâmbi trist.

— Adevărul despre Anne Lane? Crede-mă, m-am gândit la asta până la obsesie. Deoarece, în ultimă instanţă, era motivul pentru ceea ce mi se întâmpla mie. Cred că Lane a înscenat totul fiindcă Anne voia să divorţeze şi cerea pensie de întreţinere. Lane n-a suportat ideea. Aşa că a aranjat să fie ucisă.

— De ce voia Lane să scape de Knight, dacă nu făcuse decât să-i urmeze ordinele?

— Lane îşi acoperea urmele, nu-i plăcea să rămână dator.

— Ce s-a întâmplat cu Knight până la urmă? întrebă Reacher.

— A patra aniversare, rânji Hobart. N-a mai ales găleata. N-a mai vrut să continue. M-a lăsat baltă. Puşcaş marin afurisit.

Peste zece minute se auzi soneria interfonului şi Dee Marie ceru ajutor la căratul pachetelor. Reacher coborî şi aduse în bucătărie patru plase cu târguieli. O întrebă:

— Am auzit că pe Kate Lane a vizitat-o cineva la Hamptons. Tu ai fost?

— Ne-am gândit că ar fi bine să ştie şi ea de ce e capabil bărba-su, explică Dee Marie.

— Cum a reacţionat?

— A ascultat, cât timp ne-am plimbat pe plajă. I-am spus că nu avem dovezi. Dar i-am spus că nu avem nici îndoieli. A ascultat cu atenţie. Nu a reacţionat prea evident.

— I-ai vorbit şi despre fratele tău?

— A făcut parte din poveste. A ascultat şi asta.

— Dar cu soţul tău ce s-a întâmplat?

— Lui Vinnie i s-a întâmplat Irakul. O bombă-capcană pe marginea drumului. Mi-au spus că a fost ucis instantaneu. Dar asta spun ei de fiecare dată.

Reacher o lăsă pe Dee Marie în bucătărie şi se întoarse în living.

— Ce crezi că ar putea să însemne un trei de treflă? îl întrebă pe Hobart.

— Knight. Trei era numărul lui norocos. Iar „Treflă” era porecla lui în Corpul Puşcaşilor Marini.

— A lăsat asupra cadavrului lui Anne Lane o carte de joc. Un trei de treflă.

— Serios? Mi-a spus asta şi nu l-am crezut.

Dee Marie se întoarse în cameră. Reacher i se adresă:

— Vreau să ştiu unde ai fost şi ce ai făcut în ultimele patru zile.

Dee Marie răspunse. Fără ezitări, înşirând o povestire uşor incoerentă, şi tocmai prin aceasta convingătoare. Ultimele patru zile începuseră cu Hobart la spital, mai bine de patruzeci şi opt de ore, cu o recidivă severă a malariei. Dee Marie rămăsese cu el cea mai mare parte a timpului. Apoi îl adusese acasă cu un taxi. De atunci fuseseră singuri în apartament, până când li se spărsese uşa de la intrare şi Reacher dăduse buzna în sufragerie.

— De ce întrebi? vru Hobart să afle.

— Noua doamnă Lane a fost răpită. Cu fiica ei.

— Şi ai crezut că eu am făcut-o?

— Pentru o vreme. Am primit un raport sumar despre tine şi Knight. Am auzit despre mutilări. Fără detalii. Apoi am auzit despre un tip fără limbă. Am crezut că eşti tu.

— Fără limbă? se miră Hobart. Aş face schimb oricând.

— Ne cerem scuze, spuse Pauling.

— Nu e vina voastră.

— O să te ajutăm dacă putem.

— Ocupaţi-vă mai întâi de femeie şi de copil.

— Ne temem că e deja prea târziu.

— Nu spune asta. Unde e speranţă, e şi viaţă. Pe mine speranţa m-a ţinut în viaţă timp de cinci ani cumpliţi.

Reacher şi Pauling îi lăsară pe Hobart şi pe Dee Marie împreună, pe sofaua uzată. Coborând în stradă, se strecurară printre umbrele după-amiezii unei zile splendide de vară târzie. Maşinile se târau pe lângă ei pe carosabil, lent şi enervant. Claxoanele urlau. Pietonii grăbiţi mişunau în jur.

Reacher spuse:

— Opt milioane de oameni. Opt milioane de poveşti crude ale oraşului.

Pauling replică:

— Dar n-am ajuns nicăieri.

Capitolul 7

— Şi acum? întrebă Pauling.

— O luăm de la capăt. Am pierdut timp preţios. Am irosit energie. Din vina mea, fiindcă am fost un prost.

— Cum aşa?

— Ai văzut cum era îmbrăcat Hobart?

— Jeanşi noi, ieftini.

— Tipul pe care l-am văzut plecând cu maşinile purta jeanşi vechi – moi, plăcuţi, confortabili. Nu avea cum să fie proaspăt întors din Africa. Durează o veşnicie să faci o pereche de jeanşi şi o cămaşă din acelaşi material să arate aşa. Individul pe care l-am văzut eu stătuse bine-mersi acasă timp de cinci ani, spălându-şi liniştit rufele.

Pauling nu comentă.

— Tu eşti liberă de-acum, spuse Reacher. Ai obţinut ce voiai. Tragedia Annei Lane nu s-a petrecut din vina ta. Poţi să dormi noaptea.

— Pot să dorm, dar nu liniştită. Pentru că nu am cum să mă ating de Edward Lane. Mărturia lui Hobart n-ar fi crezută. OK, declaraţia pe patul de moarte a lui Knight ar fi admisibilă în justiţie, deoarece tribunalul ar considera că nu avea motive să mintă. Dar n-a existat nicio declaraţie pe patul de moarte. Au existat o duzină de fantezii aleatorii, înşirate de-a lungul a patru ani. Hobart a ales să creadă într-una din ele, asta-i tot.

— Atunci, mulţumeşte-te cu jumătate de cozonac. Şi Patti Joseph la fel. O să trec pe la ea, să-i spun.

— Tu te-ai mulţumi cu jumătate de cozonac?

— Eu, în niciun caz. Nu renunţ. Lista mea de sarcini se tot lungeşte.

— Nici eu nu renunţ.

— Ne întâlnim la Patti Joseph, decise Reacher. Peste două ore. Trebuie să ne deplasăm separat.

— De ce?

— Eu voi încerca să provoc pe cineva să mă omoare.

În timp ce Pauling se îndrepta către metrou, Reacher porni pe Hudson Street spre nord, nici repede, nici încet. Traversă Morton, Barrow, Christopher. Pe West 10th începu să meargă în zigzag pe străduţele mărginite de copaci în Village, un cvartal către est, apoi spre nord, apoi spre vest, şi din nou spre nord. Ajunse la capătul lui Eight Avenue, se întoarse către nord, după care începu să meargă din nou în zigzag, pe străduţele liniştite din Chelsea. Se opri în faţa intrării unei case şi-şi legă şireturile. Porni mai departe. Când ajunse la 23 West coti spre răsărit, apoi iarăşi spre nord, pe Eight Avenue. Patti Joseph şi Majesticul erau la mai puţin de trei kilometri depărtare, în linie dreaptă, şi mai avea la dispoziţie o oră întreagă să ajungă acolo.

Reacher o găsi pe Pauling aşteptând într-un fotoliu din holul Majesticului. Îşi schimbase ţinuta. Arăta bine.

— M-am oprit şi am vorbit cu administratorul rus, îl informă ea. Se duce mai pe seară să repare uşa.

— Bine, spuse Reacher.

— Nu te-a omorât nimeni, remarcă ea.

Bărbatul se aşeză.

— Încă un lucru asupra căruia m-am înşelat, bombăni el. Am presupus că cineva din echipa lui Lane a dat o mână de ajutor la răpire. Dar acum nu mai cred asta. Lane mi-a oferit un milion de dolari. Cineva din interior care m-ar fi urmărit ar fi bănuit că sunt suficient de motivat. Şi le-am demonstrat că sunt cât de cât competent. Dar nimeni n-a încercat să mă oprească. Tocmai am petrecut două ore plimbându-mă prin Manhattan. Oricine ar fi fost, i-am oferit cel puţin o duzină de ocazii să mă omoare. Dar nimeni n-a încercat.

— Cum s-ar fi putut face treaba fără ajutor dinăuntru?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Urcară la etajul şapte. Patti Joseph îi aştepta pe coridor. Atmosfera era puţin tensionată. Patti trăise cinci ani cu convingerea că sora ei murise din cauza lui Pauling. Aşa că era destulă gheaţă de înlăturat. Însă veştile promise o ajutaseră pe Patti să înceapă dezgheţul.

— Care sunt noutăţile? întrebă gazda, pornind spre bucătărie ca să pună de cafea.

Peste zece minute, Patti Joseph plângea. Lacrimi de durere, lacrimi de uşurare. Lacrimi de furie.

— Unde e Knight acum? întrebă ea.

— Knight a murit, spuse Reacher. Şi a murit în chinuri.

— Bine. Mă bucur. Cum procedăm în privinţa lui Lane?

— Asta rămâne de văzut.

— Ar trebui să-l sun pe Brewer.

— Brewer nu poate face nimic. Nu există dovezi. Oricum, nu de felul celor de care au nevoie poliţiştii sau procurorii.

— Tu de ce eşti aici? La New York adică, intrând şi ieşind din clădirea Dakota?

Reacher nu răspunse.

— Nu sunt proastă, reluă Patti. Mi-am dat seama că, la o zi după ce nu le-am mai văzut pe Kate şi pe Jade, ai apărut tu, oamenii au început să pună genţi în portbagajele maşinilor, apoi ai venit aici să-l întrebi pe Brewer despre împrejurările în care a dispărut ultima nevastă a lui Lane.

Reacher întrebă:

— Şi de ce crezi că sunt aici?

— Cred că nemernicul a făcut-o din nou.

Reacher se uită la Pauling, iar aceasta ridică din umeri, vrând parcă să spună că Patti merită să afle povestea. Aşa că Reacher îi povesti ce ştia. Îi relată toate faptele, toate presupunerile, toate întrebările, toate concluziile.

Când termină, Patti se ridică, se duse la bufet şi scoase dintr-un sertar un teanc de fotografii. Îi aruncă lui Reacher pachetul în braţe. Una dintre ultimele fotografii era a lui Dee Marie Graziano ieşind din clădirea Dakota.

— Asta e sora lui Hobart, nu? spuse Patti. Atunci când portarul a informat-o că familia Lane e în Hamptons. După care s-a dus acolo.

— Deci?

— Kate Lane pleacă la o plimbare pe plajă cu femeia asta ciudată, aude o poveste fantastică, dar ceva o împiedică să o ignore pur şi simplu. Poate un amănunt care o face să-i ceară soţului ei explicaţii. Moment în care se dezlănţuie iadul. Brusc, Kate devine la fel de rea ca Anne.

— Lane ar fi încercat să se răzbune şi pe Hobart şi Dee Marie.

— Dacă ar fi putut să-i găsească. Tu i-ai găsit numai cu ajutorul Pentagonului...

— Două întrebări, o întrerupse Reacher. Dacă povestea cu Anne se repetă, de ce Lane trage de mine să-l ajut?

— Ca să dea un spectacol convingător în faţa oamenilor lui, răspunse Patti.

— A doua întrebare. De data asta cine ar putea juca rolul lui Knight?

Femeia reflectă.

— Greu de precizat, spuse Patti. Pentru că nimeni nu lipseşte... OK, îmi cer scuze. Poate că ai dreptate. Numai pentru că la Anne a fost o înscenare, nu înseamnă că şi la Kate e la fel. Dar ţine minte: nu cauţi o femeie pe care Lane o iubeşte. Cauţi un obiect de preţ care-i aparţine. E ca şi cum cineva i-ar fi furat un ceas de aur, chestie care l-a înfuriat la culme.

Reacher şi Pauling coborâră cu liftul în tăcere. Ieşiră pe trotuar. Începutul serii. Patru benzi de trafic şi îndrăgostiţi în parc. Câini în lesă, grupuri de turişti.

Pauling întrebă:

— Şi acum, încotro?

— Eşti liberă în seara asta, spuse Reacher. Eu mă întorc în bârlogul lupilor.

Pauling se îndreptă spre metrou, Reacher spre Dakota. Portarul îl lăsă să urce fără să mai sune sus. Fie Lane îl pusese pe vreo listă cu persoane dezirabile, fie portarul se obişnuise cu mutra lui.

Când Reacher ciocăni la uşă, îi deschise Kowalski. Părea să fie singur. Reacher intră.

— Unde e lumea? întrebă.

— Pe afară, scutură pomii, răspunse Kowalski.

— Care pomi?

— Burke crede că ne vizitează fantomele trecutului.

— Knight şi Hobart, plusă Reacher. Pierdere de vreme! Au murit în Africa.

— Nu e adevărat. Un amic de-al unui amic a sunat la cineva de la Administraţia pentru Veterani. Numai unul dintre ei a murit în Africa.

— Şi care anume?

— Nu ştim încă. Dar o să aflăm. Orice om are un preţ. Iar al unui conţopist de la Administraţia pentru Veterani e destul de mic.

Intrară în livingul pustiu.

— I-ai cunoscut? întrebă Reacher. Pe Knight şi Hobart?

— Sigur, răspunse Kowalski.

— Şi de partea cui eşti? A lor sau a lui Lane?

— Lane mă plăteşte. Ei nu.

Reacher se îndreptă spre dormitor. Kowalski îl urmă:

— Unde te duci?

— Să număr banii.

— Lane e de acord cu asta?

— Dacă nu era, nu-mi dădea combinaţia pentru dezactivarea alarmei.

— Ţi-a dat combinaţia?

Aşa sper, îşi spuse Reacher.

Deschise uşa debaralei şi formă *3785* pe panoul electronic. Urmă o secundă agonizantă de aşteptare, apoi încuietoarea uşii interioare făcu *clic.*

Reacher pătrunse în încăpere şi trase de şnurul becului electric. Un spaţiu îngust pe partea stângă, banii pe partea dreaptă. Baloţi întregi. Toţi neatinşi, cu excepţia celui pe jumătate gol. Reacher îl târî afară.

— Ştii să numeri? îl întrebă pe Kowalski.

— Glumeţule!

Reacher intră înapoi în debara. Dădu jos un balot intact. Pe partea din faţă, sub marcajul *Banque Centrale,* scria, cu litere mai mici, *Gouvernement National, Ouagadougou, Burkina Faso.* Şi, mai jos: *USD 1 000 000.* Reacher zări figura imprimată a lui Ben Franklin. Bancnote de o sută de dolari. Zece mii de bancnote. Un milion de dolari. În total erau zece baloţi intacţi. Şi zece ambalaje goale.

— Cincizeci de pachete, spuse Kowalski. Zece mii de dolari în fiecare. *Cinci sute de miare. Zece milioane jumate aici, zece milioane jumate dispărute.* Adică totalul iniţial: douăzeci şi unu de milioane de dolari.

Reacher îl însoţi pe Kowalski în birou. Privi în jur. Către computer.

Către fişete. Ceva legat de ele îl sâcâia. Apoi, o nouă idee îl înfioră. Ca un cub de gheaţă pe şira spinării.

— Ce copaci scutură băieţii? întrebă el.

— Spitalele, spuse Kowalski. Ne-am gândit că, oricare dintre ei ar fi, trebuie să fie bolnav.

Un moment de tăcere.

— Plec din nou, anunţă Reacher. Tu rămâi aici.

Trei minute mai târziu, era la telefonul public, formând numărul lui Pauling.

Femeia răspunse la al treilea ţârâit.

— Aruncă-te într-un taxi şi du-te la Dee Marie. Lane şi oamenii lui scotocesc spitalele. Încă nu au aflat care din cei doi s-a întors. Dar e numai o chestiune de timp până ajung la St. Vincent şi fac rost de adresa lui Hobart. Ne întâlnim acolo. Trebuie să-i mutăm într-altă parte.

Închise, apoi luă şi el un taxi.

Uşa apartamentului era tot deschisă, atârnând în balamalele rupte. Dincolo de ea, din living, se auzeau voci. A lui Dee Marie şi a lui Pauling. Reacher intră în apartament. Pauling purta jeanşi şi un tricou. Hobart era în capul oaselor pe sofa. Nu arăta bine, dar ochii îi scânteiau.

— Lane vine încoace? întrebă el.

— Poate, spuse Reacher. E indicat să luăm în calcul posibilitatea asta.

— Şi ce putem face?

— Trebuie să fim deştepţi. Să ne asigurăm că găseşte un apartament gol.

Hobart dădu din cap, nu foarte convins.

— Unde ar trebui să te afli? îl întrebă Reacher. Din punct de vedere medical, vreau să spun.

— Medical? Habar n-am. Dar cred că soră-mea a făcut nişte cercetări.

Dee Marie interveni:

— Birmingham, în Alabama, sau Nashville în Tennessee. Unul dintre spitalele universitare mari de acolo. Am nişte broşuri. Sunt competenţi.

— Nu putem să-l ducem la Birmingham sau la Nashville în seara asta.

— Nu putem să-l ducem acolo niciodată. Numai operaţia costă peste două sute de mii. Protezele ar putea să fie şi mai mult.

Dee Marie luă două broşuri de pe masă şi i le întinse.

— Arată bine, admise Reacher.

— Luna de pe cer! pufni Dee Marie.

— Pentru astă-seară, un motel. Undeva în apropiere, propuse Pauling.

Reacher ieşi pe hol şi verifică scările. Nu se întâmpla nimic. Intră din nou în apartament, trăgând uşa în urma lui, atât cât se putea. Făcu la stânga, către dormitor.

Apropiindu-se de fereastră, privi afară, spre nord, apoi spre sud. Şi văzu un Range Rover oprind la bordură.

Număr de înmatriculare: OSC 19. Reacher se răsuci pe călcâie şi se întoarse rapid în living.

— Sunt aici, spuse. Acum!

— Ce facem? se precipită Dee Marie.

— În baie, ordonă Reacher. Toţi!

Se duse la sofa şi-l ridică pe Hobart. Îl cără în baie şi-l aşeză cu grijă în cadă. Dee Marie şi Pauling se înghesuiră în încăperea strâmtă.

— N-ar trebui să te găsească aici, observă Pauling.

— Încuie uşa, răspunse Reacher. Stai cuminte şi nu face zgomot. Reacher rămase în hol. Peste o clipă, auzi interfonul bâzâind. Apăsă pe buton şi spuse:

— Da?

Auzi o voce:

— Asistentul de la Administraţia pentru Veterani.

Reacher zâmbi. *Ce drăguţ,* gândi el. Apăsă din nou pe buton şi spuse:

— Urcă.

Apoi se întoarse în living şi se aşeză pe sofa, aşteptând.

Auzi scârţâieli puternice dinspre scară. Trei persoane, estimă el.

Primul intră Perez, micuţul hispanic.

Apoi Addison, cel cu cicatricea deasupra ochiului.

Apoi Edward Lane însuşi.

— Ce dracu’ cauţi aici? întrebă acesta.

— V-am luat-o înainte, răspunse Reacher.

— Tu ai spart uşa?

— Nu aveam cheie.

— Unde e Hobart?

— În spital.

— Rahat! De acolo venim.

— Nu la spitalul de aici. În Alabama sau în Tennessee.

— De unde ştii?

— Are nevoie de îngrijiri speciale. St. Vincent i-a recomandat unul dintre spitalele universitare din sud.

Reacher arătă cu degetul spre măsuţa de cafea şi Lane remarcă broşurile lucioase.

— Care din ele?

— Nu contează. Fiindcă nu Hobart a răpit-o pe Kate.

— Aşa crezi tu?

— Nu cred, ştiu sigur. Ar fi trebuit să întrebi de ce s-a dus la St. Vincent.

— Am întrebat. Are malarie.

— Are amputări la toate cele patru membre, spuse Reacher. Nu poate să meargă, nu poate să şofeze, nu poate să ţină în mână un pistol sau să formeze un număr de telefon.

Tăcere totală.

— S-a întâmplat în prizonierat, adăugă Reacher. În Burkina Faso. Noul regim s-a distrat puţin cu el.

Nimeni nu scoase o vorbă.

— După ce aţi plecat cu toţii şi l-aţi lăsat în urmă, continuă Reacher.

— Tu nu ştii cum a fost, bâigui Lane.

— Dar ştiu cum e acum, replică Reacher.

— Dar tot vreau să-l găsesc.

— De ce?

Niciun răspuns.

Şah mat! Lane nu putea spune de ce fără să recunoască ce anume îi ceruse lui Knight să facă, în urmă cu cinci ani.

— Am ajuns foarte aproape, zise Reacher. Vi-l dau eu pe adevăratul răpitor.

— Când?

— După ce îmi dai banii.

— Care bani?

— Mi-ai oferit un milion de dolari.

— Ca să-mi găseşti soţia. Acum e prea târziu.

— OK, spuse Reacher. Atunci nu vi-l livrez pe tip.

— Aş putea să-l scot de la tine cu forţa.

— Încearcă numai, că te pun în patru labe şi-l bat pe Perez cu ţeasta lui Addison până ţi-l bag în cur ca pe un

piron.

— Nu-mi plac ameninţările.

— Pe-asta o zice tipul care a promis că-mi scoate ochii?...

Tăcere mormântală.

— OK, un milion de dolari. Când îmi dai numele?

— Mâine, îl asigură Reacher.

Lane încuviinţă din cap, apoi se adresă oamenilor săi:

— Hai să mergem.

Addison spuse:

— Unde e baia?

Reacher se ridică în picioare, încet. Ridică tonul:

— Du-te acasă şi foloseşte-o pe-a ta!

— Ce?

— Nu meriţi să te pişi în acelaşi loc cu el. L-aţi lăsat de căruţă!

— Tu n-ai fost acolo.

— Să mulţumeşti cerului pentru asta. Ţi-aş fi tras la şuturi în cur şi te-aş fi târât de urechi pe toată linia frontului.

Lane făcu un pas înainte.

— Sacrificiul a fost necesar ca să salvez echipa.

Reacher îl privi ţintă.

— Sacrificiu nu e totuna cu salvare. Acum scoate-i pe ţopârlanii ăştia de aici.

Lung moment de tăcere. Nicio expresie pe faţa lui Perez, un rictus pe a lui Addison, calcul viclean în ochii lui Lane.

— Numele, spuse şeful. Mâine.

— Îl vei avea, răspunse Reacher.

Lane le făcu un semn din cap spre oamenii săi şi ieşiră cu toţii. Reacher aşteptă să audă uşa dinspre stradă trântindu-se, apoi o luă către dormitor. Urmări Range Rover-ul dispărând spre nord. Merse la baie.

— Au plecat, anunţă.

Îl aduse pe Hobart în braţe înapoi pe sofa. Pauling rosti, privind în podea:

— Am auzit totul.

Hobart completă:

— Ai fost foarte aproape s-o păţeşti rău. Lane nu angajează oameni de treabă.

— Te-a angajat pe tine.

— Eu nu sunt o persoană de treabă, răspunse Hobart. Mă potriveam perfect în echipă.

Reacher îl întrebă:

— Să presupunem că Perez şi Addison ar fi fost în tranşeele alea din Africa. Tu i-ai fi lăsat acolo?

— În niciun caz. Şi cu siguranţă că nici ei nu m-ar fi lăsat pe mine.

Pauling îi întrerupse:

— Trebuie să vă mutăm de aici.

— Acum nu mai e nevoie, spuse Dee Marie. Nu se mai întorc. În clipa de faţă, ăsta e locul cel mai sigur din tot oraşul.

Interfonul zbârnâi şi auziră o voce cu accent rusesc. Administratorul de pe Sixth Avenue venise să repare uşa.

— Acum chiar că suntem OK, declară Dee Marie.

Aşa că Pauling îl plăti pe rus şi plecă, împreună cu Reacher.

Pauling mergea tăcută, părând oarecum ostilă. Evita să se uite în direcţia lui Reacher.

— Ce e? întrebă el.

— Am auzit totul din baie. Te-ai angajat la Lane. I-ai vândut. Acum lucrezi pentru nemernic.

— Am vrut să-l testez, explică Reacher. Lucrez pentru Kate şi Jade. Dar mai am nevoie de dovezi că de data asta e de-adevăratelea. Dacă n-ar fi fost, Lane ar fi dat înapoi. Însă îl vrea pe tip. Prin urmare, există un tip.

— Nu te cred. Lane joacă la cacealma. Pune în scenă un spectacol pentru oamenii lui şi pariază că e mai deştept decât tine.

— Dar tocmai a aflat că nu e mai deştept decât mine. L-am găsit pe Hobart înaintea lui.

— Oricum, e vorba despre bani, nu-i aşa?

— Da, admise Reacher. E vorba despre bani.

— Ai putea măcar să încerci să negi.

Reacher zâmbi şi continuă să meargă în tăcere.

— Ce-o să faci cu un milion de dolari? Îţi cumperi o casă? O maşină? O cămaşă nouă? Până acum îmi plăceai... Credeam că eşti mai presus de astea.

El răspunse:

— Pauling, dă-mi pace!

— De ce aş face-o?

— Pentru că, în primul rând, o să te plătesc pe tine pentru timpul pierdut, pentru servicii, şi o să-ţi rambursez banii cheltuiţi, apoi o să-l trimit pe Hobart la Birmingham sau Nashville ca să-l repare. O să-i închiriez un apartament şi o să-i dau nişte gologani. Şi, dacă mai rămâne ceva, o să-mi cumpăr o cămaşă nouă.

— Serios?

— Cât se poate de serios. Hobart merită. Asta e sigur. Şi mi se pare foarte cinstit ca Lane să plătească pentru toate.

Pauling se opri în loc.

— Îmi pare rău, spuse.

— Atunci, repară-ţi greşeala.

— Cum?

— Lucrează cu mine în continuare. Avem multe de făcut.

— I-ai spus lui Lane că mâine îi dai un nume.

— Trebuia să-l scot cumva de acolo...

— Poţi s-o faci până mâine?

— Nu văd de ce nu.

— De unde ai de gând să începi?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Începură din apartamentul lui Lauren Pauling. Locuia în două cămăruţe de pe Barrow Street.

Locuinţa, zugrăvită în cea mai mare parte în galben, era plăcută şi prietenoasă. Avea un dormitor-alcov, baie, bucătărie şi o încăpere cu o sofa, un fotoliu, un televizor şi o

mulţime de cărţi. Peste tot se zăreau fotografii ale unor copii, dar pe Reacher nu-l interesă să afle dacă erau nepoţii de-ai ei.

Se aşează pe sofa şi-şi lăsă capul pe spate. Îi plăcea să aibă un moment de pauză în care să disece o problemă.

Pauling comandă mâncare indiană. Ceasul din capul lui Reacher ajunse la nouă şi jumătate. Cerul se coloră din bleumarin în negru şi luminile se aprinseră în oraş.

— Să mai încercăm o dată chestia aia, o rugă el. Brainstorming-ul.

— OK, acceptă Pauling. Care a fost prima notă falsă?

Reacher închise ochii şi-şi aminti începutul. Şi-l aminti pe Gregory intrând în cafenea.

— Gregory m-a întrebat despre maşina pe care o văzusem cu o seară înainte. I-am spus că plecase puţin înainte de unsprezece patruzeci şi cinci, iar el a zis că nu, trebuie să fi fost mai aproape de miezul nopţii.

Pauling remarcă:

— Dar nu porţi ceas.

— De obicei ştiu sigur cât e ora.

— Care a fost următorul lucru?

— Ceva legat de urcarea în maşina lui Gregory. BMW-ul albastru. A fost ca un semnal de alarmă, acum, când stau să mă gândesc...

— Dar nu-ţi dai seama ce anume?

— Nu.

— Şi apoi?

— Apoi am ajuns la clădirea Dakota. După asta, n-a mai fost vorba decât despre fotografie.

Pauling îl întrerupse:

— Hai să luăm o pauză. Am nişte vin alb.

— N-ai greşit acum cinci ani. Ai făcut totul ca la carte. Ar trebui şi să sărbătorim asta.

Pauling scoase din frigider o sticlă şi umplu două pahare. Se întoarse pe sofa cu vinul. Reacher o întrebă:

— Ai demisionat în urma cazului Anne Lane?

— Nu tocmai... Dar în ultimă instanţă, da.

Reacher tăcu şi se uită la ea. Arăta minunat. Lui Reacher îi plăceau femeile la fel de mult ca oricărui bărbat, dar era întotdeauna dispus să le găsească defecte. Lauren Pauling nu avea niciun defect. Absolut niciunul. Cu certitudine.

— Oricum, felicitări, spuse el. Să dormi bine la noapte.

— Poate că n-o să am ocazia, spuse ea.

Îi simţea parfumul. Aromă subtilă, săpun de lux, piele curată. Părul i se răsfira pe umeri. Era suplă şi bine făcută.

Femeia spuse:

— Poate că vom lucra toată noaptea.

El răspunse:

— Munca fără distracţie îl face pe Jack un tip tare plicticos.

— Nu eşti deloc un tip plicticos.

— Mulţumesc.

Reacher se aplecă şi o sărută uşor pe buze. Apoi o trase aproape şi o sărută mai apăsat.

— De obicei nu fac asta, spuse ea, cu buzele lipite de ale lui. Nu cu oamenii cu care lucrez.

— Acum nu lucrăm, zise el. Luăm o pauză.

— Sărbătorim. Sărbătorim faptul că nu suntem în locul lui Hobart sau Kate Lane.

— Eu sărbătoresc faptul că tu eşti tu.

— O femeie mai bătrână, şopti ea. O meritătm...

Reacher nu răspunse. Zâmbi şi o sărută pe gât, sub ureche.

Ea ridică braţele şi rămase aşa cât timp el îi scoase tricoul. Purta un sutien micuţ, negru. Ridică şi el braţele, iar ea îngenunche pe sofa şi-i trase cămaşa peste cap. Îşi răsfiră degetele ambelor mâini, ca nişte stele de mare, pe pieptul lui lat. Le coborî spre talie. Îi deschise cureaua. El îi desfăcu sutienul. O luă în braţe, o întinse pe sofa şi-i sărută sânii. Când ceasul din capul lui ajunse la zece şi cinci, erau deja în pat, îmbrăţişaţi, făcând dragoste cu o răbdare şi o tandreţe pe care Reacher nu le mai simţise niciodată.

După aceea făcură un duş împreună, îşi terminară vinul şi se întoarseră în pat. Reacher plutea, epuizat şi fericit.

Mult mai târziu, se trezi cu mâinile lui Pauling acoperindu-i ochii. Îl întrebă:

— Cât e ceasul?

— Şase patruzeci şi doi, spuse el. Dimineaţa.

— Eşti incredibil!

— Nu e un talent prea util. Mă scuteşte cel mult de costul unui ceas.

— Dar dacă Gregory s-a înşelat şi tu ai avut dreptate în privinţa orei când a fost ridicată prima tranşă din banii pentru răscumpărare? Ce ar însemna asta?

Reacher deschise gura ca să spună: *Nu ştiu.*

Dar se opri.

Pentru că, brusc, îşi dădu seama ce însemna.

— Ai o lanternă? o întrebă.

— E una micuţă în poşeta mea.

— Bag-o în buzunar, îi ceru el. Lasă poşeta acasă. Şi îmbracă-te în pantaloni.

Capitolul 8

Porniră pe jos, pentru că era o dimineaţă splendidă. Dădură colţul, intrând pe Spring Street exact la şapte şi jumătate. Reacher se opri în faţa cofetăriei. Privi înăuntru. În bucătărie licărea o lumină. O văzu pe proprietăreasă mişcându-se de colo-colo.

Ciocăni cu putere în fereastră, iar femeia se întoarse spre uşă şi o deschise.

Reacher întrebă:

— Putem să mai intrăm o dată pe alee?

Proprietăreasa ripostă:

— Chiar sunteţi de la deratizare?

— Investigatori, spuse Pauling, ţinând cartea de vizită la vedere.

— Ce investigaţi?

— Dispariţia unei femei, explică Reacher. Şi a copilului ei.

Femeia insistă:

— Şi credeţi că sunt alături?

— Nu e nimeni alături, răspunse Reacher. Facem doar o verificare de rutină.

Pauling şi Reacher intrară. Lauren îl urmă prin bucătărie, de-a lungul holului şi dincolo de uşa din spate, până în alee.

Spatele clădirii abandonate era exact aşa cum îl ştia Reacher. Se aplecă. Îşi scoase pantoful şi sparse cu el o fereastră de la parter. Băgând mâna prin gaura din geam, pipăi până dădu de clanţa din interior. Descuie uşa şi-şi retrase mâna cu grijă.

— OK, spuse el.

Deschise larg uşa, încât Pauling să poată vedea ce-i.

— Eşti dispusă să faci un drum în jos pe scară?

— De ce eu?

— Pentru că, dacă m-am înşelat, s-ar putea să renunţ la caz şi să rămân acolo pe vecie.

Pauling întinse gâtul şi aruncă o privire. Întorcându-se cu spatele, păşi până la marginea hăului. Reacher o prinse de mâna dreaptă, iar ea puse piciorul stâng şi mâna stângă pe scară. Îşi desprinse dreapta dintr-a lui Reacher şi începu să coboare.

Bărbatul văzu de sus raza lanternei împungând întunericul. Pauling strigă:

— Încotro o iau acum?

— Spre faţa clădirii. Chiar sub intrarea principală.

Raza lanternei se fixă într-un punct.

Pauling ajunsese în partea din faţă a imobilului, imediat sub uşă.

— Acum uită-te în jos, strigă Reacher. Ce vezi?

Lumina lanternei coborî.

— Văd tot felul de gunoaie, spuse Pauling.

— Uită-te mai atent!

Raza de lumină trasă un cerc mic. Apoi unul mai larg. Apoi se opri şi rămase nemişcată.

— OK, strigă Pauling. Acum văd. Dar de unde ai ştiut?

Reacher nu răspunse. Pauling se aplecă. Se ridică la loc. În mâna dreaptă ţinea lanterna. În stânga avea două seturi de chei de maşină, unul de la un Mercedes-Benz, celălalt de la un BMW.

Pauling aruncă cheile în sus, spre Reacher. Amândouă seturile erau pe inele cromate. Amândouă aveau câte o singură cheie şi o telecomandă. Reacher le strecură în buzunar. Apoi o prinse pe Pauling de braţ şi o săltă de pe scară.

— Toată povestea cu afurisita cutie poştală era la derută, spuse el, închizând uşa şi băgând braţul prin spărtură ca să o încuie la loc. Individul avea deja cheile fişetului din biroul lui Lane.

— Deci nu te-ai înşelat în privinţa orei.

Reacher aprobă din cap.

— Tipul se afla în apartamentul de deasupra cafenelei. Se uita pe fereastră. L-a văzut pe Gregory parcând la unsprezece patruzeci, a ieşit, a traversat Sixth Avenue şi a folosit cheia pe care o avea în buzunar. Imediat, adică mult mai aproape de unsprezece patruzeci decât de miezul nopţii.

— La fel a procedat şi cu BMW-ul albastru, a doua zi de dimineaţă.

— Identic, răspunse Reacher.

— Şi de aceea a fost atât de exact când a cerut maşinile. Trebuiau să se potrivească cu cheile pe care le furase.

— Asta m-a sâcâit şi pe mine, mai târziu. Când Gregory mi-a dat drumul în maşină în prima seară, a folosit telecomanda de la trei metri distanţă, cum ar fi făcut oricine. Dar în seara dinainte, tipul celălalt n-a făcut aşa cu Mercedes-ul. Pentru că nu avea telecomanda. Nu avea decât cheia. Iată şi motivul pentru care a folosit Jaguar-ul la ultima rată. Voia să-l poată încuia de pe partea opusă a străzii, imediat ce Burke punea banii înăuntru. Singura telecomandă pe care o avea era a Jaguar-ului. O moştenise de la răpire.

Pauling rămase tăcută pentru un moment.

— Accepţi deci teoria că a existat un ajutor din interior, nu-i aşa?

— Tipul fără limbă. El e răspunsul la întreaga şaradă.

Pauling şi Reacher ajunseră la biroul ei înainte de ora nouă.

— Acum avem nevoie de Brewer, decretă Reacher. Şi de Patti Joseph.

— Brewer doarme, răspunse Pauling. Lucrează până noaptea târziu.

— Astăzi o să înceapă treaba mai devreme. Pentru că trebuie identificat cadavrul din râul Hudson.

— Taylor?

— E necesar să ştim precis dacă e Taylor. Sunt sigur că Patti are o fotografie a lui. Brewer ar putea s-o folosească pentru identificare.

Aşa că Pauling o sună pe Patti Joseph. Aceasta confirmă că are un dosar cu fotografii ale tuturor oamenilor lui Lane. Promise să aleagă cea mai bună poză şi să o pună deoparte pentru Brewer. Apoi Pauling îl sună pe poliţist, trezindu-l din somn. Era arţăgos din cauza asta, dar acceptă să se ducă să ia fotografia.

— Şi acum? întrebă Pauling. Lane aşteaptă un nume astăzi.

— „Astăzi” ţine până la miezul nopţii, răspunse Reacher. Şi mai am de verificat un amănunt înainte de orice altceva.

— Ce anume?

— Mai întâi cartea de telefon, spuse el. T. de la Taylor.

Ea luă de pe raft *Pagini Albe* pentru Manhattan şi deschise cartea pe birou. Întrebă:

— Iniţiala?

— Habar n-am. Uită-te după persoane particulare în West Village.

Pauling găsi şapte posibile potriviri: 8 West Street, Bank, Perry, Sullivan, 12 West, Hudson şi Waverly Place.

Reacher sugeră:

— Începi cu Hudson Street. Uită-te în ghid şi vezi în ce cvartal e adresa asta.

— Iată, exact la jumătatea dintre Clarkson şi Leroy, descoperi ea. Ce-i acolo?

— Tu ce crezi?

— Tipul fără limbă îl cunoştea pe Taylor? Locuia împreună cu el? Lucrau împreună? L-a ucis?

Reacher nu răspunse.

— Stai aşa! făcu Pauling. Taylor era omul din interior, nu? El a furat cheile de la maşini. A parcat în faţă la Bloomingdale exact acolo unde voia celălalt tip, acela fără limbă. Tot timpul ai avut impresia că e ceva în neregulă cu răpirea. Numai în felul ăsta ar fi putut să meargă.

Reacher rămase tăcut în continuare.

— Ce naiba se întâmplă aici?

— Pritocim detaliile şi punem cap la cap indiciile. Luăm treaba de la capăt. Următorul pas, mergem să vizităm locuinţa lui Taylor.

— Acum?

— E un moment la fel de bun ca oricare altul.

Porniră pe jos. Condensul picura din aparatele de aer condiţionat de la etajele clădirilor ca nişte stropi mari de ploaie. Vânzătorii ofereau ceasuri de marcă false şi umbrele. Oraşul, în plin tumult. Lui Reacher îi plăcea New York-ul mai mult decât alte locuri. Îi plăceau indiferenţa lui, agitaţia nebună şi anonimatul.

Imobilul în care locuia Taylor era un cub de cărămidă, înalt de şaisprezece etaje. Avea o intrare modestă, dar holul arăta civilizat. Un singur tip, în spatele unui birou lung.

— Abordarea? întrebă Pauling.

— Cea mai simplă, răspunse Reacher. Cea directă.

Deschiseră uşa dinspre stradă şi intrară în hol.

— Uite care e treaba, i se adresă Reacher portarului. Cucoana asta îţi dă patru sute de dolari dacă ne laşi să intrăm în apartamentul domnului Taylor.

Portarii sunt şi ei oameni. Iar suma era bine aleasă. Suficient de mare ca să pară bani serioşi. Şi, spunea experienţa lui Reacher, năştea tentaţia irezistibilă de a te târgui în sus, până la cinci sute. Experienţa lui Reacher mai spunea că, odată ce tentaţia s-a instalat, bătălia e câştigată.

Tipul înţepeni, apoi se uită în stânga, se uită în dreapta. Nu văzu pe nimeni. Spuse:

— OK, trimit un om de serviciu.

Dar păstrezi banii pentru tine, gândi Reacher.

— Cinci sute, adăugă portarul.

Reacher răspunse:

— S-a făcut.

Pauling scoase portofelul din poşetă, îl deschise şi numără cinci hârtii de câte o sută, pe care le împinse pe

birou.

— Etajul doisprezece. Faceţi stânga, mergeţi până la ultima uşă pe dreapta. Omul de serviciu vă aşteaptă acolo.

Arătă spre lifturi. Reacher şi Pauling se îndreptară într-acolo.

— Îmi datorezi o grămadă de bani, mormăi Pauling, în timp ce uşile liftului se deschideau.

— Mă ţin de cuvânt, promise Reacher. Astă-seară o să fiu bogat.

Ascensorul opri la etajul doisprezece şi uşile alunecară în lături. Cotiră la stânga şi se opriră în faţa ultimei uşi de pe dreapta.

Reacher întrebă:

— Cât o plăti pentru un apartament ca ăsta?

— Chirie?

Pauling măsura din ochi distanţa dintre uşi, ca să estimeze dimensiunile apartamentului, şi spuse:

— Două dormitoare mici – cred că vreo patru mii pe lună. Poate patru şi ceva.

— O mulţime de bani.

Se auzi clinchetul ascensorului şi apăru un bărbat în uniformă verde. Omul de serviciu. Se apropie, descuie uşa lui Taylor, după care se trase un pas înapoi.

Reacher pătrunse primul. Aerul din apartament era fierbinte şi stătut. La intrare dădu într-un vestibul de dimensiunile unei cabine de telefon, apoi, pe stânga, zări o bucătărie cu mult inox, iar pe dreapta, un cuier de haine. Livingul, drept înainte; două dormitoare, unul lângă altul, în fund, la stânga. Bucătăria şi livingul arătau impecabil de curate. Decorul era modern, reţinut, de bun-gust, masculin. Piese clasice. Multe cărţi, aranjate pe rafturi în ordine alfabetică. Un televizor micuţ. Un număr impresionant de CD-uri.

— Foarte elegant, spuse Pauling.

Cel mai mare dintre cele două dormitoare era simplu, aproape monastic. Pereţi albi, un pat impozant de mijloc,

aşternuturi gri. Debaraua era plină de costume, sacouri, cămăşi şi pantaloni, stivuite cu grijă, după anotimp şi culoare.

— E uimitor! exclamă Pauling. Vreau să mă căsătoresc cu omul ăsta!

Reacher trecu în al doilea dormitor. Un spaţiu mic, simplu, nedecorat. În lustra din tavan nu exista bec. În cameră nu văzu nimic în afară de două paturi înguste, metalice. Aşternuturile de pe ele păreau folosite. Pe perne se desluşeau câteva urme. Fereastra era acoperită cu o bucată de pânză neagră.

Reacher conchise:

— Aici au fost ascunse Kate şi Jade.

Pauling examina pernele:

— Fire de păr lung, negru.

Reacher se întoarse în living şi cercetă biroul. Documente personale, documente financiare. Numele mic al lui Taylor era Graham. Cetăţean britanic, cu rezidenţă în SUA. Pe birou trona un telefon cu memorie. Părea nou-nouţ. Avea zece butoane pentru apelare rapidă, cu etichete alături de fiecare, marcate cu iniţiale. Cea mai de sus era notată cu L. Pentru Lane, ghici Reacher. Apăsă pe butonul corespunzător etichetei şi pe ecranul cenuşiu apăru un număr care începea cu 212. Apăsă şi pe celelalte nouă butoane, unul după altul. Pe afişaj apărură trei numere cu 212, trei cu 917, două cu 718 şi un număr lung care începea cu 01144. Numerele cu 212 erau toate din Manhattan. Amici, probabil. Cele cu 917 – telefoane mobile. Foarte posibil, pentru aceiaşi tipi. Cu 718 erau numere din Brooklyn. Cel lung, cu 01144, trebuie să fi fost din Marea Britanie. Poate cineva din familie. Îi corespundea iniţiala S.

Reacher mai apăsă pe butoane câteva clipe, apoi renunţă.

— Crezi că aici există portar non-stop? o întrebă pe Pauling.

— Mă îndoiesc, spuse ea. Nu în zona asta. În clădirea mea nu există. Cred că şi aici stă doar o parte din zi. Probabil până la ora opt.

— Atunci, aşa s-ar explica întârzierile. Nu le putea aduce aici când portarul era la post de serviciu. În prima zi a avut de aşteptat câteva ore. După aia, a păstrat intervalul, ca să fie consecvent.

— Şi ca să creeze impresia de distanţă.

— Aşa credea şi Gregory. El a avut dreptate, eu m-am înşelat.

Pauling întrebă:

— Şi acum?

— Aş vrea să mă mai întâlnesc o dată cu amicul tău de la Pentagon. Să-i fac o ofertă.

— Ce i-am putea oferi noi?

— Spune-i că eliminăm echipa lui Lane de pe eşichier dacă ne ajută cu o informaţie mică. O să accepte târgul.

— Putem să ne ţinem de cuvânt?

— Mai devreme sau mai târziu o să se ajungă la „ori noi, ori ei”.

Pauling se apucă să-l caute pe prietenul ei la diferite telefoane din întreaga clădire a ONU. Îl găsi, iar acesta acceptă, după câteva ezitări, să se întâlnească în aceeaşi cafenea ca data trecută, la ora trei după-amiază.

— Timpul trece, avertiză Pauling.

— Întotdeauna trece. Mai încearcă la Brewer.

Dar poliţistul nu era la biroul său şi avea telefonul mobil închis.

Ajunseră la cafeneaua de pe Second Avenue cu patruzeci de minute mai devreme.

— Ai o teorie, nu-i aşa? îi spuse Pauling lui Reacher. Ca un om de ştiinţă. O teorie globală.

— Nu, răspunse Reacher. Nu e globală. E doar parţială. Îmi lipseşte un element major. Dar am un nume pentru Lane.

— Care?

— Stai să vorbim şi cu Brewer.

Reacher îi făcu semn chelneriţei. Aceeaşi de data trecută. Comandă cafea. Acelaşi gust fierbinte, puternic.

Telefonul lui Pauling sună cu o jumătate de oră înaintea întâlnirii cu tipul de la Pentagon. Ascultă puţin şi spuse unde se aflau. Apoi închise.

— Brewer, anunţă ea. În sfârşit. Vrea să vorbim faţă-n faţă. Vine aici.

— O să ajungă odată cu amicul tău.

— N-o să-i placă asta. Nu cred că-i place aglomeraţia.

Dar tipul de la Pentagon apăru puţin mai devreme.

— Mă îngrijorează oferta voastră, începu el. Nu pot să încurajez o ilegalitate.

Reacher îi spuse în gând: *Măcar o dată în nenorocita ta de viaţă fii recunoscător!* Dar cu voce tare răspunse:

— Vă înţeleg îngrijorarea, domnule. Dar aveţi cuvântul meu că niciun poliţist sau procuror din America n-o să aibă vreun comentariu negativ în legătură cu asta.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Am nevoie de o verificare a numelui unui pasager pe toate listele de zbor ale curselor care au plecat din zona noastră în ultimele patruzeci şi opt de ore.

— Curse militare?

— Nu, comerciale.

— Ce aeroport? Ce zbor?

— Nu sunt sigur. Aş începe cu JFK. British Airways, United sau American, către Londra. Aş începe cu după-amiaza zilei de alaltăieri. Dacă nu apare nimic, aş încerca Newark. Dacă nici acolo nu apare nimic, m-aş întoarce la JFK, dar aş cerceta listele de ieri-dimineaţă.

— OK, admise tipul. Pe cine trebuie să caut? Unul din oamenii lui Lane?

Reacher dădu din cap:

— Până de curând.

— Numele?

— Taylor. Graham Taylor. E cetăţean britanic.

Tipul de la Pentagon plecă, promiţând să ţină legătura cu ei prin telefonul lui Pauling. Femeia i se adresă lui Reacher:

— N-ai găsit în apartament paşaportul lui Taylor. Deci, ori e încă viu, ori cineva se foloseşte de identitatea lui.

Reacher tăcu. Pauling continuă:

— Hai să zicem că Taylor lucra cu tipul fără limbă. Să zicem că, dintr-un motiv oarecare, s-au certat – fie pentru ce le-au făcut lui Kate şi Jade, fie pentru bani, fie pentru ambele. Să zicem că unul din ei l-a omorât pe celălalt şi a fugit, luând paşaportul lui Taylor şi toţi banii.

— De ce s-ar folosi de paşaportul lui Taylor?

— Poate că n-are paşaport. Mulţi cetăţeni americani nu au. Sau poate că e dat în consemn la frontieră. Sau că n-avea cum să se prezinte la aeroport sub nume propriu.

— Paşapoartele au fotografii...

— Tu semeni cu fotografia din paşaportul tău?

— Puţin.

Pauling explică:

— Uneori, puţin e tot ce-ţi trebuie. La ieşirea din ţară nu sunt la fel de atenţi ca la intrare.

Reacher ridică privirea şi-l văzu pe Brewer intrând. Poliţistul se aşează pe locul pe care tocmai îl eliberase tipul de la Pentagon.

— Cadavrul din râu nu e al bărbatului din poza lui Patti, anunţă el. Acela are cam un metru optzeci şi cinci şi constituţie atletică, mortul are peste unu nouăzeci şi e slab mort.

Pauling întrebă:

— Avea limbă?

— Ce?! se miră Brewer.

— Căutăm un tip cu limba tăiată.

Brewer o privi în ochi.

— Atunci mortul de pe râu nu e al vostru. Are de toate – în afară de puls.

Reacher întrebă:

— L-ai identificat?

Brewer dădu afirmativ din cap.

— După amprente. Era un informator valoros al NYPD. Metamfetamine din Long Island. Tocmai trebuia să depună mărturie.

— Atunci nu are absolut nicio legătură cu noi, conchise Reacher.

Brewer îi aruncă o privire lungă şi aspră.

— Eşti sigur?

Reacher confirmă:

— Pe cuvânt. Îmi pare rău că nu putem să te ajutăm.

Poliţistul ridică din umeri.

— OK.

— Mai ai fotografia de la Patti? se interesă Reacher.

— Fotografiile. Mi-a dat două.

Erau într-un plic alb, format A4. Brewer îl puse pe masă, apoi plecă. Reacher lăsă plicul nedesfăcut.

— Ce avem până acum? întrebă el.

— Acelaşi lucru. Îi avem pe Taylor şi pe tipul care nu poate vorbi.

Bărbatul clătină din cap.

— Taylor *este* tipul care nu poate vorbi.

Pauling făcu o pauză de gândire, apoi spuse:

— Din cauza accentului?

Reacher încuviinţă din cap.

— Exact. Am tot zis că nu lipseşte nimeni, dar Taylor a lipsit încă de la început. Taylor a fost în spatele întregii tărăşenii. El a închiriat apartamentul şi a cumpărat scaunul. Şi nu putea risca să deschidă gura. Pentru că e englez. Ştia că o să trezească amintiri: dacă cineva pornea pe urmele lui şi auzea despre un tip de vreo patruzeci şi ceva de ani cu accent britanic, şi-ar fi dat seama într-o clipă că el este. O apucaserăm pe o pistă falsă.

— A făcut acelaşi lucru ca şi Knight acum cinci ani. La fel s-a petrecut prima răpire. Deschide plicul, îi ceru Pauling. Să vedem dacă se confirmă.

Reacher scoase fotografiile din plic, cu faţa în jos. Apoi o întoarse pe cea de deasupra.

Era tipul pe care-l văzuse de două ori până atunci.

Taylor.

— Nu încape îndoială! exclamă Reacher. Ăsta e individul pe care l-am văzut urcând mai întâi în Mercedes, apoi în Jaguar.

Întoarse pe faţă şi a doua fotografie. Era un prim-plan. De data asta, tipul ţinea gura deschisă. Avea dinţi oribili. Unii lipseau.

— Poftim, spuse Reacher. Ascundea două probe compromiţătoare. Accentul britanic şi stomatologia britanică.

— Unde e acum? În Anglia?

— Aşa aş zice. S-a dus acasă, unde se simte în siguranţă.

— Cu banii?

— În bagajul de cală. Trei genţi.

— Poate să facă aşa ceva? În ciuda controalelor cu raze X?

— Nu văd de ce nu. Am ascultat o dată o lecţie despre bani, ţinută de un expert. Bancnotele sunt făcute mai ales din fibre de in şi bumbac. Cred că la raze X apar ca fiind haine.

Pauling aranjă fotografiile una lângă alta pe masă, în faţa ei.

— Păcat, oftă Reacher. Când îl credeam mort, îmi plăcea. Toată lumea îl vorbea de bine.

— Dar acum ai un nume pentru Lane, remarcă ea. O teorie unificată şi universală. Ca a unui om de ştiinţă. Nu înţeleg de ce spui că e incompletă. Taylor a făcut totul.

— Nu, n-a făcut totul singur. Telefoanele le-a dat un american. A avut un partener. De-asta teoria e incompletă.

— Lane n-o să se mulţumească doar cu jumătate. N-o să scoată banii.

— Ba da, măcar o parte. Primim restul când venim cu numele partenerului.

— Şi cum aflăm cine a fost partenerul?

— Nu putem să aflăm decât dacă-l găsim pe Taylor şi-l întrebăm.

— În Anglia?

— Dacă acolo ne spune amicul tău de la Pentagon că s-a dus. Ar putea să verifice şi cine a stat lângă Taylor în avion. Poate au plecat împreună.

Aşa că Pauling luă telefonul şi îi lăsă tipului de pe Pentagon un mesaj.

— Şi acum? întrebă ea.

— Aşteptăm să te sune omul tău. Apoi, comandă, te rog, o maşină către aeroport şi rezervă locuri pentru un zbor la Londra, dacă acolo s-a dus Taylor. Pun pariu că Lane mă va trimite după el, pentru munca preliminară. După care o să-şi aducă echipa la faţa locului, ca să-l omoare. Şi o să ne ocupăm de ei acolo.

Pauling ridică privirea.

— De asta ai promis că niciun poliţist sau procuror din America n-o să aibă nimic de comentat...

Reacher o sărută şi porni către metrou. Înainte de ora cinci după-amiază era în faţa clădirii Dakota.

Dar nu intră. Porni către Central Park, spre memorialul John Lennon. Din apropierea locului unde fusese ucis cântăreţul. Asemenea celor mai mulţi din aceeaşi generaţie, Reacher considera Beatles ca parte din viaţa lui. Beatles constituiau fundalul, coloana sonoră a vieţii sale. Poate de asta îi plăceau englezii.

Poate de asta nu voia să facă ceea ce se pregătea să facă. Dar nu exista nicio îndoială. Taylor era băiatul rău.

Poate că pur şi simplu nu suporta ideea că trebuie să dea un bandit pe mâna altui bandit. *Dar o fac pentru Kate,* îşi spuse Reacher. *Pentru Jade. Pentru Hobart.*

Se întoarse şi ieşi din parc.

Edward Lane răsfiră cele două fotografii ale lui Taylor între degetul mare şi arătător şi puse o singură întrebare:

— De ce?

— Lăcomie, opină Reacher. Sau răutate, sau gelozie, sau toate la un loc.

— Unde e acum?

— Cred că în Anglia. O să aflu în curând.

Lane spuse:

— Probabil că a avut un partener. Cine anume?

— Va trebui să-l întrebi chiar pe Taylor.

— Vreau să mi-l găseşti.

— Eu îmi vreau banii.

— Zece la sută acum. Restul, când ajung faţă-n faţă cu Taylor.

— Douăzeci la sută acum. Sau am şters-o.

Lane spuse:

— OK, douăzeci la sută acum. Dar pleci după el chiar acum. Astă-seară. Noi venim douăzeci şi patru de ore mai târziu. Toţi şapte. O să fim la Park Lane Hilton.

— Cu restul de bani?

— Până la ultimul bănuţ. O să ţi-i arăt când ne întâlnim la hotel ca să ne spui unde e Taylor. De dat, ţi-i dau când îl văd cu ochii mei de criminal.

— OK admise Reacher. S-a făcut.

Zece minute mai târziu, era din nou în metrou, cu două sute de mii de dolari într-o pungă de plastic de la Whole Foods.

Reacher se întâlni cu Pauling în apartamentul ei, îi dădu punga şi-i spuse:

— Opreşte ce-ţi datorez şi ascunde restul. E de-ajuns pentru ca Hobart măcar să înceapă tratamentul.

Pauling o deschise şi scoase câteva bancnote, pe care le puse pe masa de bucătărie. Apoi închise punga la loc şi o ascunse în cuptor.

— Nu am seif aici, explică ea.

Luă patru hârtii din teancul de pe masă şi i le întinse lui Reacher.

— Pentru haine noi, spuse. Diseară plecăm spre Anglia.

— Te-a sunat amicul tău?

Ea dădu din cap.

— Taylor a urcat la bordul cursei British Airways de Londra la mai puţin de patru ore de când Burke a lăsat banii în Jaguar.

— Singur?

— Aşa se pare. A stat lângă o englezoaică.

Reacher obiectă:

— Nu am nevoie de patru sute de dolari pentru haine.

Pauling răspunse:

— Ba ai, când călătoreşti cu mine.

Peste o jumătate de oră, Reacher făcea ceva ce nu mai făcuse în viaţa lui. Îşi cumpăra haine dintr-un magazin universal. Era la Macy’s, în raionul pentru bărbaţi, în faţa unei case de marcat, ţinând pe braţ o pereche de pantaloni gri, o jachetă gri, un tricou negru, un pulover negru, o pereche de şosete negre şi una de chiloţi albi. Stătu la coadă şi plăti. În apartamentul lui Pauling, făcu duş şi se îmbrăcă. Îşi scoase paşaportul uzat şi fotografiile de la Patti Joseph din buzunarul vechilor lui jeanşi şi le puse în pantalonii abia cumpăraţi. În buzunarul de la piept al hainei celei noi introduse o periuţă de dinţi pliabilă. Apoi, împreună cu Pauling, aşteptă în holul clădirii să apară maşina care avea să-i ducă la aeroport.

Capitolul 9

Pauling făcuse rezervarea la clasa business, la acelaşi zbor cu care plecase şi Taylor cu patruzeci şi opt de ore înainte.

— Care e strategia? întrebă ea.

— Îl găsim pe Taylor, Lane se ocupă de el, apoi eu mă ocup de Lane.

— Cum?

— Găsesc eu o cale.

— Şi ceilalţi?

— Dacă mi se pare că, fără Lane, echipa se duce de râpă, atunci îi las pe ceilalţi în pace. Dar dacă vreunul din ei încearcă să preia comanda, îl rezolv şi pe ăla. Şi tot aşa, până când echipa chiar se duce de râpă.

— Taylor n-o să fie uşor de găsit, îl avertiză femeia.

— Am un plan.

— Spune-mi-l!

— Cunoşti vreun investigator privat britanic? Există vreun soi de frăţie transnaţională?

— S-a putea să existe. Am nişte numere de telefon.

— Cunoştinţe locale, precizează Reacher. Asta e întotdeauna cheia.

Pauling luă o pătură de la însoţitoarea de bord şi-şi lăsă scaunul pe spate. O vreme, Reacher o privi dormind, apoi se întinse şi el. Îi plăcea să zboare. Să te culci în New York şi să te trezeşti la Londra era un vis exact pe gustul lui.

Stewardesa îi trezi pentru micul dejun.

Apoi se aprinseră tot felul de semnale luminoase, anunţând începerea coborârii pe Aeroportul Heathrow.

Reacher îşi lipi fruntea de geam şi privi în jos. Văzu Tamisa, strălucind în soare ca plumbul topit. Văzu Tower Bridge, din piatră albă, renovat de curând. Îşi suci gâtul

căutând cu privire Catedrala St Paul. Văzu domul uriaş, înconjurat de străduţe antice, întortocheate. Văzu Palatul Parlamentului şi Big Ben-ul.

Îi spuse lui Pauling:

— Trebuie să găsim un hotel liniştit. Unde nu se uită în paşapoarte şi poţi să plăteşti cu bani gheaţă. În Bayswater, probabil.

Se întoarse din nou spre geam şi văzu o autostradă cu şase benzi, cu trafic lent, pe stânga. Apoi gardul aeroportului. Prin microfoane, însoţitorul de zbor le ură pasagerilor bun-venit la Londra.

Completară formularele de intrare în ţară şi un oficial le ştampilă paşapoartele. Pauling schimbă un teanc de dolari, apoi găsiră trenul rapid către gara Paddington. Numai bine pentru hotelurile din Bayswater. Ieşiră din metrou pe o stradă centrală a Londrei, la mijlocul după-amiezii.

Londra era însorită, proaspătă şi rece.

Porniră spre sud-est, către Sussex Gardens. Din călătoriile anterioare, Reacher îşi amintea de şiruri de case terasate, unite, amenajate ca hoteluri ieftine. Pauling refuză primele două stabilimente în care intrară, până când înţelese că nu aveau să găsească ceva mai bun. Aşa că cedă şi-l acceptă pe al treilea. Tipul de la recepţie se dovedi încântat să accepte bani gheaţă. Nu exista niciun fel de registru. Patul era dublu, cu o cuvertură de nailon verde.

— N-o să stăm mult aici, o consolă Reacher.

— E-n regulă, răspunse Pauling.

Reacher se aşează pe pat cât ea se spălă. Apoi femeia ieşi din baie şi se apropie de fereastră, privind peste acoperişuri.

— Aproape două sute cincizeci de mii de kilometri pătraţi, spuse ea. Asta avem în faţă. De unde începem?

— Hai să sunăm la „frăţie”, propuse Reacher.

Pauling îşi luă poşeta şi scoase din ea un aparat micuţ. Un Palm Pilot. Apelă un director şi găsi un nume şi o adresă.

— Gray’s Inn Road, citi ea. O fi prin apropiere?

— Nu cred, răspunse Reacher. Cred că e mai la est. Unde sunt toţi avocaţii. Dar bănuiesc că putem ajunge acolo cu metroul.

Pauling formă un număr la telefonul de pe noptieră. Reacher ascultă jumătatea ei de conversaţie. Explică unde se află şi ceru o întrevedere. Întrebă:

— Cum vi se pare ora şase? Apoi spuse: OK, mulţumesc.

Porniră către staţia de metrou. O călătorie de şase staţii, un tren aglomerat. Coborâră la Chancery Lane, la şase fără un sfert, şi ieşiră în lumina zilei, pe străzi sufocate de trafic. Taxiuri negre, autobuze roşii, trotuare pline de lume.

O luară spre nord, pe Gray’s Inn Road, trecând pe lângă o placă pe care se putea citi faptul că acolo locuise Charles Dickens.

Pauling se uita la numerele caselor. Găsi uşa căutată. Era maro, îngustă, cu un geamlâc de sticlă. Cercetară inscripţiile gravate în aramă de pe faţadă. Una preciza: *Investigative Services Ltd.* Reacher împinse uşa şi constată că era deschisă. Urcând două etaje, ajunseră la intrarea într-o încăpere pătrată, cu un birou în mijloc. Ocupantul – un bărbat micuţ, cu părul rar.

— Voi trebuie să fiţi americanii, îi întâmpină el.

— Căutăm pe cineva, explică Pauling. A sosit de la New York acum două zile. Este englez, se numeşte Taylor.

— De două ori în aceeaşi zi! se miră tipul. Domnul Taylor al vostru se bucură de mare popularitate.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am mai primit un telefon de la New York, cu aceeaşi întrebare. Bărbatul care a sunat n-a vrut să-şi dea numele. Am bănuit că încearcă la toate agenţiile din Londra.

Pauling se întoarse către Reacher şi îi spuse pe muteşte: *Lane.*

Apoi reveni la discuţia cu bărbatul de la birou:

— Şi ce i-aţi spus?

— Că sunt şaizeci de milioane de oameni în Marea Britanie şi câteva sute de mii se numesc Taylor. Că, fără

informaţii suplimentare, nu pot să-l ajut.

— Dar pe noi ne puteţi ajuta?

— Asta depinde de informaţiile suplimentare pe care mi le daţi.

— Avem fotografii.

— Ar putea ajuta, la un moment dat. Dar nu în prima fază. Cât a stat domnul Taylor în America?

— Mai mulţi ani, cred.

— Atunci nu sunt speranţe, conchise individul. Eu lucrez cu baze de date. Facturi, registre electorale, rapoarte de credit. Dacă domnul Taylor n-a mai locuit aici de ani de zile, n-o să apară nicăieri. Îmi pare foarte rău.

Pauling îi aruncă lui Reacher o privire care spunea: Grozav plan!

Reacher nu se lăsă:

— Avem un număr de telefon. E vorba de ruda lui cea mai apropiată.

— Am percheziţionat apartamentul lui Taylor din New York şi am găsit un telefon cu memorie, care avea zece butoane programate pentru apelare rapidă, explică Reacher. Singurul număr din Anglia era notat sub iniţiala S. Şi, dacă relaţia de rudenie e apropiată, Taylor n-ar fi venit înapoi fără să o anunţe pe această persoană.

— Care e numărul? întrebă detectivul.

Reacher închise ochii şi recită numărul începând cu 01144 pe care-l memorase în apartamentul din Hudson Street. Detectivul îl notă.

— OK, spuse el. Eliminăm prefixul internaţional şi îl înlocuim cu un zero. Apoi deschidem computerul şi ne uităm într-un director invers. Asta n-o să ne dea decât adresa, să ne înţelegem. Trebuie să mergem în altă parte ca să descoperim identitatea persoanei care locuieşte acolo.

Apăsă pe mai multe taste, până când pe ecran apăru o adresă.

— Grange Farm, citi el. În Bishops Pargeter. Nu departe de Norwich, dacă ne luăm după codul poştal.

— Bishops Pargeter e numele oraşului?

Tipul dădu din cap afirmativ.

— Sau mai degrabă un sătuc. În ţinutul Norfolk, în estul Angliei. Terenuri agricole, plat ca-n palmă, vântos. Este în Fens, la nord-est, cam la două sute de kilometri de aici.

— Şi numele?

Individul intră într-o altă bază de date.

— Registrul electoral, spuse el. Uite aici. Doi votanţi înregistraţi la adresa asta. Domnul Anthony Jackson şi, să vedem... Da, doamna Susan Jackson. De aici iniţiala S, de la Susan.

— O soră, opină Pauling. Măritată. Se repetă istoria cu Hobart.

— Ei, şi acum, reluă tipul, să mai facem ceva. De data asta nu tocmai legal, dar suntem între colegi.

Deschise o a treia bază de date.

— Departamentul pentru Muncă şi Pensii. Statul-dădacă în acţiune.

Introduse numele lui Jackson şi adresa, apoi dădu un şir lung de comenzi succesive.

— Anthony Jackson are treizeci şi nouă de ani, iar soţia sa, Susan, treizeci şi opt. Într-adevăr, numele ei de fată a fost Taylor. Au un singur copil, o fiică de opt ani. O cheamă Melody şi pare să se fi născut la Londra.

Intră într-o altă bază de date.

— Registrul funciar, anunţă.

Introduse adresa. Apăsă pe butonul *Submit.* Pe ecran se deschise o nouă fereastră.

— Au cumpărat terenul din Bishops Pargeter acum ceva mai mult de un an. Ceea ce ar sugera că sunt orăşeni care se întorc la ţară.

— Mulţumim, spuse Reacher. Apreciem ajutorul... Şi poate uitaţi de toate astea dacă mai sună cumva tipul de la New York.

— Primul sosit, primul servit! Buzele îmi sunt pecetluite, îl asigură detectivul.

— Mulţumim, spuse Reacher încă o dată. Cât vă datorăm?

— O, absolut nimic. A fost în întregime plăcerea mea. Întotdeauna încântat să ajut un coleg.

Când ajunseră înapoi în stradă, Pauling gândi cu voce tare:

— Tot ce are Lane de făcut e să verifice apartamentul lui Taylor, să găsească telefonul – şi ne ajunge din urmă. Toate directoarele alea inverse sunt disponibile pe internet.

— N-o să găsească telefonul, replică Reacher. Şi, chiar dacă l-ar găsi, n-ar face legătura. Alt tip de pregătire.

— Eşti sigur?

— Nu tocmai. Aşa că am şters numărul.

— Şi acum, încotro?

— Mergem la Bishops Pargeter, s-o cunoaştem pe Susan Jackson.

Cei doi se duseră până la Marble Arch, să găsească un centru de închirieri de maşini. Reacher nu avea nici permis de conducere, nici carte de credit, aşa că o lăsă pe Pauling să completeze formularele, şi porni pe Oxford Street în căutarea unei librării. Într-una din ele descoperi un raft întreg cu hărţi rutiere ale Angliei. Primele trei în care se uită nu arătau Bishops Pargeter. *Prea mici*, îşi spuse. Apoi văzu un raft cu lucrări ale Direcţiei Cartografice. Scoase toate planurile topografice ale Norfolk-ului şi le studie, unul câte unul. La a patra încercare, găsi Bishops Pargeter. Era un sătuc de răspântie, la vreo patruzeci şi cinci de kilometri sud-vest de Norwich.

Cumpără harta, pentru detalii, şi cel mai ieftin atlas, pentru orientarea generală. Apoi se întoarse la biroul de închirieri auto, unde o găsi pe Pauling aşteptându-l, cu cheia unui Mini Cooper.

— Roşu, spuse ea. Cu capotă albă. Foarte *cool.*

— Cred că Taylor e acolo. Cu soră-sa.

— De ce?

— Instinctul l-ar îndemna să se ascundă într-un loc izolat. Cum a fost soldat, ar alege un loc în care să se poate apăra. Acolo, terenul e plat ca o masă de biliard. Tocmai m-am uitat pe hartă. Ar vedea pe oricine se apropie, de la zece kilometri. Dacă are şi o puşcă, e de neatins. Iar dacă are şi o maşină de teren, o poate lua în orice direcţie. Poate s-o taie pur şi simplu peste câmpuri.

— Nu-i exclus, spuse Pauling. Bănuiesc... Deci, cum procedăm?

— Taylor a stat trei ani alături de Lane. Aşa că nu ne-a cunoscut – nici pe tine, nici pe mine. Doar n-o să se apuce să tragă în orice necunoscut care se apropie.

— Ne ducem direct la el acasă?

— Cel puţin suficient de aproape ca să aruncăm o privire.

Angajatul de la închirieri aduse Mini Cooper-ul din garaj. Reacher împinse scaunul pasagerului până la bancheta din spate şi se aruncă înăuntru. Pauling se aşează la volan şi porni motorul.

— Nord-est, spuse Reacher. Pe autostrada M11.

Se târâră prin oraş până ajunseră la un drum larg, cu indicativul A10, care-i scoase la M25. Porniră pe el şi, două ieşiri mai încolo, erau pe M11, îndreptându-se spre nord-est, către Cambridge, Newmarket şi, în fine, Norwich. Ora nouă seara, aproape întuneric.

Maşinuţa zumzăia susţinut. Ceasul din mintea lui Reacher arăta zece seara.

— Nu-mi place deloc povestea asta, mormăi el. Nu pare în regulă. Nu pot să scap de sentimentul că fac o mare greşeală.

Mult mai târziu, trecură în viteză printr-un oraş numit Fenchurch St. Mary. Drumul se îngustă. Văzură un indicator rutier: NORWICH 60 km. Aşa că Reacher luă o altă hartă şi începu să caute intersecţia către Bishops Pargeter. Indicatoarele rutiere se dovedeau clare şi utile, dar numele

mai lungi erau deseori abreviate. Reacher văzu un semn cu B’SH’PS P’TER, însă trecuseră binişor de el când înţelese ce însemna. Pauling întoarse. Drumul era îngust şi întortocheat.

— Cât mai avem? întrebă ea.

— Vreo cincisprezece kilometri, spuse Reacher, privind pe geamul maşinii. Nu mai are rost acum. E prea întuneric. N-o să vedem nici casa, cu atât mai puţin cine locuieşte în ea.

La vreo şase kilometri în faţă, harta indica existenţa mai multor clădiri. Una dintre ele era marcată cu literele PH. Citi legenda: *Public House.*

— O cârciumă. Poate chiar un motel. Ar trebui să luăm o cameră. Şi să continuăm după ce se luminează de ziuă.

Pauling aprobă:

— Mie-mi convine, şefu’.

Reacher îşi dădu seama că e obosită. Călătoria, diferenţa de fus orar, drumurile necunoscute, stresul şofatului.

— Iartă-mă, spuse el. Am exagerat.

— Nu, răspunse femeia. Suntem exact în locul potrivit pentru ce avem de făcut mâine dimineaţă.

Curând, văzură în depărtare o lumină, care se dovedi a fi chiar firma unui han: „The Bishop’s Arms”. Localul părea cald şi primitor.

Pauling parcă maşinuţa între un Land Rover murdar şi un sedan hodorogit. Opri motorul. Reacher îi duse geanta până la intrare. În faţa lor era recepţia, o tejghea din lemn, vechi şi închis la culoare, uluitor de bine lustruit. Nimeni prin jur. La stânga se zărea o uşă: *Saloon Bar.* Dădea într-o încăpere care părea goală. La dreapta, dincolo de scări, o altă uşă, pe care scria *Public Bar.* Reacher îl vedea pe barman şi spinările a patru clienţi, cocoţaţi pe scaune înalte, de bar. În colţul îndepărtat stătea cu spatele un bărbat, singur la o masă.

Reacher lovi clopoţelul. După un lung moment de aşteptare, sosi barmanul. Avea vreo şaizeci de ani, era

corpolent şi roşu în obraji.

— Dorim de o cameră, îi ceru Reacher.

— Vă costă patruzeci de lire. Dar aici intră şi micul dejun.

— În regulă.

— Vreţi o cameră cu baie?

Pauling răspunse:

— Da, cu baie. Ar fi mai bine.

Îi întinse barmanului patru hârtii de câte zece lire, iar el îi înmână o cheie. Apoi îi dădu lui Reacher un pix, punându-i în faţă un registru. La rubrica „Nume”, Reacher scrise *J. & L. Bayswater.* Apoi marcă rubrica „Adresa de afaceri” în locul „Adresei de reşedinţă” şi inseră adresa Stadionului Yankee: *East 161st Street, Bronx, New York, USA.* În spaţiul pentru „Marca vehiculului” completă: *Rolls-Royce.* Apoi îl întrebă pe barman:

— Putem să mâncăm ceva?

— Mă tem că e cam târziu pentru mâncare gătită, răspunse omul. Dar vă putem oferi nişte sendvişuri, dacă vreţi.

— E foarte bine, spuse Reacher.

— Sunteţi americani, nu? Vin o mulţime pe aici. Vor să vadă vechile aerodromuri. Unde au staţionat echipajele în timpul războiului.

— Sunt prea tânăr pentru asta, mărturisi Reacher.

Barmanul dădu din cap, cu un aer înţelept, şi le propuse:

— Intraţi să beţi ceva. Sendvişurile or să fie gata imediat.

Omul dispăru în bucătărie, iar Reacher se îndreptă spre bar. Cinci capete se întoarseră la intrarea lui. Cei patru de la bar arătau ca nişte fermieri. Feţe arse de soare, mâini butucănoase.

Tipul care stătea singur la masa din colţ era Taylor.

Ca un bun soldat, Taylor rămase cu ochii pe Reacher atât timp cât avu nevoie ca să estimeze posibilele ameninţări. Apariţia femeii în urma nou-venitului păru să-l liniştească, aşa că se întoarse la berea sa. Reacher o conduse pe

Pauling la o masă din colţul opus. Se aşează cu spatele la perete şi-i urmări pe fermieri reluându-şi poziţia la bar.

— Ar trebui să comandăm ceva de băut, spuse el.

— Cred că o să încerc berea locală, răspunse Pauling.

Reacher se ridică şi se îndreptă spre bar.

— O halbă din cea mai bună bere, vă rog, şi o jumătate pentru doamna.

Se întoarse către cei patru fermieri şi adăugă:

— Beţi ceva cu noi, domnilor?

Apoi privi spre barman şi întrebă:

— Pot să plătesc şi consumaţia dumitale?

Atenţia tuturor se îndreptă către Taylor, singura persoană care nu fusese încă invitată. Acesta ridică privirea ca şi cum ar fi fost forţat s-o facă, iar Reacher mimă acţiunea de a bea ceva şi spuse, cu voce puternică:

— Ce pot să-ţi ofer?

Taylor se uită la el:

— Mulţumesc, dar trebuie să plec.

Accent britanic pur. O privire calculată. Dar nimic oglindit pe figură. Un vag zâmbet, nevinovat. Se ridică şi porni spre uşă.

Barmanul umplu şase halbe şi jumătate din cea mai bună bere şi le alinie pe tejghea. Reacher plăti, apoi, luând halba şi paharul lui Pauling, le duse la masa lor. Cei patru fermieri şi barmanul se întoarseră spre ei, cu paharele ridicate. Reacher gândi: *Acceptare socială instantanee, pentru mai puţin de treizeci de dolari.* Dar cu voce tare spuse:

— Sper că nu l-am ofensat cumva pe tip...

— Nu-l cunoaştem, răspunse unul dintre fermieri.

— E de la Grange Farm, preciză un altul. De acolo tre’ să fie, că l-am văzut venind cu Land Rover-ul de la Grange Farm.

— Unde-i asta?

— Niţel mai jos, pe drum. Acu’ stă acolo o familie.

— Întreabă-l pe Dave Kemp, interveni al treilea fermier. O să-ţi spună totul despre ei.

Reacher întrebă:

— Cine e Dave Kemp?

— Dave Kemp de la magazin, din Bishops Pargeter. Ştie, că el ţine şi oficiul poştal. Un băgăcios afurisit.

— E vreo cârciumă acolo?

— Asta-i singura cârciumă pe mulţi kilometri pătraţi, băiete. De ce crezi că e aşa aglomerată?

Reacher nu comentă.

— Sunt nou-veniţi la Grange Farm, se băgă în vorbă al patrulea fermier. De la Londra. Chestia aia cu mâncarea organică...

Şi cu această informaţie se încheie ceea ce considerau că datorează în schimbul unei halbe de bere.

— Ai avut dreptate, şopti Pauling. Taylor e la fermă.

— Dar o să mai rămână acolo, de-acum?

— Nu văd de ce nu. Gestul tău de american prost şi generos a fost destul de convingător.

Sendvişurile erau bune. Pâine de casă, proaspătă şi crocantă, unt, friptură de vită, sos de hrean şi, alături, brânză de casă. Le mâncară şi-şi terminară berile. Apoi se duseră sus, în camera lor. Reacher îşi puse ceasul din cap să sune la ora şase. În zori. *Taylor rămâne pe loc, sau Taylor fuge – dar în orice caz o să fim pe fază.*

Capitolul 10

A doua zi dimineaţă, la ora şase, de la fereastră se vedea o imensă câmpie plată, învăluită în ceţuri. Terenul verde-cenuşiu se întindea până la orizont. Cei câţiva copaci aveau trunchiuri lungi, subţiri şi coroane rotunde, compacte, ca să reziste la vânturi.

Afară se făcuse frig, iar maşina se udase toată de rouă. Urcară fără să vorbească prea mult.

Grange Farm era mărginită de şanţuri, nu de garduri. Dincolo de acestea, pe câmpurile netede, bine arate, cerealele de toamnă plantate de curând înverzeau pal. Mai aproape de centrul perimetrului se vedeau pâlcuri mici de copaci, apoi o casă mare, frumoasă, de piatră cenuşie. Mai mare decât îşi imaginase Reacher şi mai impresionantă decât o simplă fermă. De la nord la est se înşirau cinci hambare joase.

Drumul pe care mergeau era flancat de şanţul ce forma hotarul de sud al fermei. Traversa pe un podeţ, apoi continua spre nord. La vreun kilometru depărtare se afla casa, la capătul drumului. Land Rover-ul era parcat în spate, lângă unul dintre hambarele de sine stătătoare.

— E încă aici, spuse Reacher.

Pauling încetini. În casă nu se putea sesiza nicio mişcare. Nicio lumină.

Femeia opri motorul şi coborî geamul de pe partea ei. Afară era o pace desăvârşită.

— Probabil că întreaga lume a arătat cândva aşa, medită ea.

Brusc, tăcerea fu risipită de un foc de armă. Reacher şi Pauling se lăsară pe vine, cercetând orizontul după vreun fuior de fum. Încercând să afle de unde se trăgea.

— Vânători? întrebă Pauling.

Reacher ascultă cu atenţie. Dar nu se mai auzi nimic.

— Cred că era un dispozitiv automat pentru speriat păsările, spuse el. Tocmai au semănat...

— Sper că numai asta a fost.

— Ne întoarcem, decise Reacher. Hai să-l căutăm pe Dave Kemp la magazin.

Pauling porni motorul. Bishops Pargeter nu consta practic decât dintr-o biserică veche şi clădiri înşirate peste drum de ea pe vreo cincizeci de metri. Una din case adăpostea magazinul universal şi, pentru că vindea şi ziare, era deja deschis.

— Abordarea directă? întrebă Pauling.

— O variantă a ei.

Coborâră din maşină. Dinspre răsărit bătea un vânt tăios. Prin comparaţie, magazinul sătesc părea călduros şi confortabil. Era compus dintr-un ghişeu poştal, o secţiune centrală, unde se vindeau alimente, şi un stand cu ziare în partea din spate. La tejghea stătea un bărbat vârstnic.

— Tu eşti Dave Kemp? începu Reacher.

— Aşa mă cheamă, răspunse bătrânul.

— Mi s-a spus că pe tine trebuie să te întreb. Am venit aici ca să achiziţionăm proprietăţi.

— Sunteţi americani, nu?

— Reprezentăm o corporaţie agricolă importantă din Statele Unite. Şi oferim comisioane foarte generoase. În general, căutăm ferme bune, care au fost cumpărate de curând de neprofesionişti. Dar le vrem înainte să le distrugă.

— Grange Farm, spuse Kemp. Au luat-o nişte pârliţi de orăşeni. S-au apucat de culturi organice. Ar trebui să fie în fruntea listei tale. Ăia s-au întins mai mult decât le e plapuma.

— Grange Farm pare o investiţie bună, zise Reacher. Dar am auzit că mai adulmecă cineva pe acolo. A fost văzut de curând...

— Serios? se miră Kemp, încântat de intriga ce se profila. Apoi se dumiri: A, nu, ştiu despre cine vorbeşti. E fratele

proprietăresei!

— Eşti sigur de asta?

Kemp aprobă din cap:

— Străinul a venit aici şi s-a prezentat. A zis că a terminat-o cu hălăduiala. Voia să trimită un pachet în America, aşa că am stat de vorbă niţel.

Pauling întrebă:

— Ce a trimis în America?

— Nu mi-a spus. Adresa era a unui hotel din New York. Iar la destinatar notase numărul unei camere. Nu figura vreun nume de persoană.

Reacher interveni:

— Şi tu ce crezi că era înăuntru?

— Avea formă de cărticică, spuse Kemp. Fără prea multe pagini. Şi era prinsă cu un elastic.

— A completat o declaraţie vamală?

— În formular, a trecut pachetul ca reprezentând documente. Nu e nevoie de declaraţie.

— Mulţumim, domnule Kemp.

— Şi comisionul meu?

— Dacă o să cumpărăm ferma, îl vei primi, răspunse Reacher.

Se întoarseră la fermă. Liniştea domnea în continuare.

— Ai fost foarte credibil, zise Pauling. S-a legat foarte bine cu ce ai spus aseară. Presupunând că Kemp se apucă să împrăştie zvonul, Taylor o să te creadă un escroc care încearcă să scoată cât mai uşor un ban nemuncit.

— Pot fi un mincinos dintre cei mai buni, fu de acord Reacher. Din păcate.

Apoi tăcu, pentru că tocmai se deschisese uşa fermei. Văzu ieşind patru siluete. Două mari, una ceva mai mică, una foarte mică. Probabil doi bărbaţi, o femeie şi un copil.

— S-au trezit! exclamă el.

— Îi văd, dar cu greu. Patru persoane. Familia Jackson împreună cu Taylor, nu?

— Aşa ar trebui să fie.

Cu toţii purtau ceva pe umeri. Ca nişte ciomege.

— Dar ce fac? întrebă Pauling.

— Alea sunt cazmale, spuse Reacher. Se duc pe câmp, la prăşit.

Siluetele se deplasară spre nord, îndepărtându-se de drum şi devenind doar nişte umbre palide în ceaţă.

Reacher hotărî:

— Am văzut destul. Ne-am terminat treaba. Hai înapoi, la Londra, să-l aşteptăm pe Lane.

Pe drum spre Londra nimeriră în traficul navetiştilor. Foarte aglomerat.

După două ore opriră la o benzinărie şi Reacher schimbă locul cu Pauling, chiar dacă el nu era trecut în actele de închiriere ale maşinii. I se părea o contravenţie minoră în comparaţie cu ceea ce avea de gând să facă mai târziu.

Traficul se mişca anevoie, învârtejindu-se o vreme ca apa în jurul gurii de scurgere a chiuvetei, înainte de a ceda atracţiei inexorabile a oraşului: prin St John’s Wood, în jurul Regent’s Park, pe lângă Marble Arch şi, înainte, pe Park Lane. Hotelul Hilton era la capătul dinspre sud al bulevardului. Parcară într-un garaj comercial la unsprezece fără un sfert. Mai rămăsese o oră până la sosirea lui Lane şi a oamenilor lui.

— Vrei să luăm prânzul mai devreme? întrebă Pauling.

— Nu pot să mănânc, răspunse Reacher. Sunt un pachet de nervi. Mă simt de parcă l-aş livra pe Taylor unui călău.

— Atunci, pleacă.

— Nu pot. Vreau răzbunare pentru Kate şi Jade şi vreau banii pentru Hobart. În plus, am făcut o înţelegere cu amicul tău de la Pentagon. Trebuie să mă ţin de cuvânt. Având în vedere toate astea, cred că o să sar peste prânz.

Pauling întrebă:

— Eu unde voi sta?

— În hol. Să fii pe fază. După care vreau să te duci să-ţi iei o cameră altundeva. Lasă-mi un bilet la recepţia de la

Hilton. Foloseşte numele Bayswater. Eu îl duc pe Lane în Norfolk, Lane se ocupă de Taylor, eu mă ocup de Lane. După asta mă întorc, te iau şi mergem undeva împreună. Poate la Bath. La termele romane. Să ne spălăm de păcate.

Urcară cele câteva trepte până în hol. Pauling se îndreptă către un grup de fotolii, Reacher către recepţie. Se aşeză la rând. Se uită la un copiator, deasupra căruia era agăţată o plăcuţă pe care scria: *Prin lege, unele documente nu pot fi copiate.*

De exemplu, bancnotele, completă Reacher în gând.

— Băieţii lui Edward Lane, spuse el, când îi veni rândul. S-au cazat deja?

Recepţionerul căută în computer.

— Nu încă, domnule.

— Când sosesc, anunţă-i, te rog, că sunt acolo, în hol.

— Numele dumneavoastră, domnule?

— Taylor, făcu Reacher.

Se îndepărtă şi se instală într-un loc liniştit. Urma să aibă de numărat opt sute de mii de dolari în numerar şi nu voia spectatori. O familie, aşezată în apropiere, îl privea obosită. Doi copii şi mama lor. Femeia părea epuizată, iar odraslele, ţâfnoase. *Au sosit cu un zbor de dimineaţă şi probabil îşi aşteaptă camera,* gândi el. Mama le despachetase jumătate din lucruri, încercând să-i distreze. Cărţi de colorat, ursuleţi jerpeliţi, o păpuşă fără o mână, jocuri video. *De ce nu faci un desen cu ceea ce o să vezi?* întreba femeia. Ca la psihoterapeut...

Reacher se întoarse şi privi către uşa de intrare.

Îl văzu pe Perez pătrunzând în hotel. Apoi pe Kowalski. Apoi pe Edward Lane însuşi. Îi urmau Gregory, Groom, Addison şi Burke. Valize pe rotile, genţi sport. Uşor şifonaţi, dar cu atenţia încordată. Arătau ca un grup de soldaţi din Forţele Speciale care încercau să călătorească incognito, ceea ce şi erau.

Îi privi înregistrându-se în catastif. Îi privi pe recepţioner transmiţându-le mesajul. Îl văzu pe Lane întorcând capul.

Privirea lui mătură încet holul. Se opri pe chipul lui Reacher. Şeful făcu un semn din cap. Toţi cei şapte bărbaţi îşi luară bagajele şi îşi croiră drum prin mulţimea din hol. Lane lăsă jos o geantă, o păstră pe cealaltă în mână şi se postă în faţa lui Reacher.

— Arată-mi banii, îi ceru acesta.

— Ştii unde e Taylor?

Reacher dădu din cap afirmativ.

— Da, ştiu. L-am văzut de două ori. Aseară, şi încă o dată azi-dimineaţă.

— Atunci spune-mi unde e.

— Întâi arată-mi banii!

Lane nu schiţă vreun gest. Reacher continuă:

— Ai sunat la câţiva detectivi particulari din Londra.

— Omul are dreptul să evite o cheltuială inutilă, nu?

— Şi, mi-ai luat-o înainte?

— Nu.

— Aşadar cheltuiala nu e inutilă.

— OK, admise Lane.

Puse jos o geantă din piele şi îi trase fermoarul. Reacher se aplecă. Geanta era plină cu bani.

Încercă să-şi strecoare degetul pe sub una dintre banderolele de hârtie. Era strânsă. Zări patru teancuri a câte douăzeci de pachete fiecare, în total, optzeci de pachete. O sută de sute în fiecare. Optzeci înmulţit cu o sută, înmulţit cu o sută, însemna opt sute de mii.

Ridică marginea unei bancnote şi o frecă între degete. Erau bani adevăraţi. Simţea rizurile. Simţea mirosul hârtiei şi al cernelii.

— OK, spuse, lăsându-se pe spate în fotoliu.

Lane trase la loc fermoarul genţii.

— Deci, unde e?

Reacher îl avertiză:

— Sunt şi civili acolo.

— N-o să tragem, declară Lane. Un glonţ e prea bun pentru Taylor. Intrăm şi-l scoatem de-acolo fără să ne

atingem de un fir de păr din capul lui, sau al altcuiva. O să ne spună cine a fost partenerul lui, apoi o să moară, încet şi dureros. Aşa că nu mă interesează o luptă cu arme de foc. Nu pentru că mi-ar păsa de necombatanţi. Ci pentru că nu vreau ca Taylor să aibă vreun accident.

— OK am înţeles.

— Deci, unde e?

Reacher făcu o pauză. Se gândi la Hobart, la Birmingham din Alabama şi la Nashville din Tennessee.

— E în Norfolk, spuse el. Un comitat la nord-est de aici. La vreo două sute de kilometri.

— Unde în Norfolk?

— Într-un loc numit Grange Farm...

— Care e cel mai apropiat oraş mare?

— ...la vreo cincizeci de kilometri sud-vest de Norwich.

— Dar cel mai apropiat oraş?

Reacher nu răspunse.

— Cel mai apropiat oraş? repetă Lane.

Reacher se uită către recepţie. *Prin lege, unele documente nu pot fi copiate.* Auzi în minte vocea obosită a femeii care-şi întreba copilul: *De ce nu faci un desen cu ceea ce o să vezi?* Se uită la păpuşa căreia îi lipsea o mână. Auzi vocea lui Dave Kemp, în magazinul de ţară: *Avea formă de cărticică.*

Lane insistă:

— Reacher?

Auzi în minte vocea lui Lauren Pauling: *Uneori, puţin e tot ce-ţi trebuie. La ieşirea din ţară nu sunt la fel de atenţi ca la intrare.*

Lane se impacientă:

— Reacher? Hei! Care e cel mai apropiat oraş?

Bărbatul încercă să se concentreze şi privi drept în ochii lui Lane. Spuse într-un târziu:

— Cel mai apropiat oraş se numeşte Fenchurch St Mary. Pregăteşte-te să plecăm într-o oră. Vin să vă iau.

Se ridică şi se strădui să traverseze încet holul hotelului. Prinse privirea lui Pauling. Ieşi afară, pe trotuar.

Apoi o luă la goană spre parcare ca urmărit de demoni.

Reacher fusese cel care parcase maşina, aşa că avea cheile. Aproape că smulse portiera din balamale şi se aruncă înăuntru. Smuci maşinuţa şi o luă spre ieşire.

Îi zvârli tipului de la barieră o hârtie de zece lire. Urcă rampa în viteză şi se lansă în trafic, frânând în colţul opus, pentru că o văzuse pe Pauling grăbindu-se în direcţia lui. După ce femeia se strecură în maşină, demară în trombă.

— Nordul, ceru el. Încotro e nordul?

— În spatele nostru, spuse ea. Dar ce dracu' se întâmplă?

— Scoate-mă din oraş. Iute! Foloseşte atlasul. Ai să găseşti acolo o hartă a Londrei.

Pauling începu să dea paginile frenetic.

— Înconjoară Hyde Park Corner şi intră înapoi pe Park Lane. Şi, te rog, spune-mi şi mie ce se petrece.

— Am făcut o greşeală, răspunse Reacher. Îţi aduci aminte că ţi-am spus că nu pot scăpa de sentimentul că fac o mare greşeală? Ei bine, m-am înşelat. Nu era o mare greşeală, ci una catastrofală.

— Poftim?

— Vorbeşte-mi despre fotografiile din apartamentul tău. Nepoţi şi nepoate, nu-i aşa?

— O mulţime, răspunse ea.

— Vorbeşte-mi despre jucăriile lor preferate. Jucăriile lor preferate de demult. De când aveau opt ani.

— Cred că un ursuleţ sau o păpuşă. Ceva ce păstrau de când erau foarte mici.

— Exact, spuse Reacher. Genul de jucărie atât de îndrăgită încât ar fi vrut s-o ia cu ei într-o călătorie. Exact ca familia care stătea lângă mine în holul hotelului.

— Şi?

— Cum arătau jucăriile alea?

— Când copiii aveau opt ani? Erau deja antice. Arătau ca dracu'. Toţi copiii au asemenea jucării.

— Jade nu avea. Asta lipsea din camera ei.

— Ce vrei să spui?

— Spun că, dacă Jade ar fi fost răpită în drum spre Bloomingdale, aş fi găsit în camera ei toate jucăriile preferate, cele vechi. Dar nu erau!

— Şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că Jade ştia că pleacă. Că şi-a făcut bagajele.

Reacher socoti că avea aproximativ două ore avans faţă de Lane. Lui Lane i-ar fi luat cam o oră să se prindă că a fost lăsat baltă, apoi cel puţin încă o oră ca să organizeze urmărirea. Pauling se minună:

— Jade şi-a făcut bagajele?

— Şi Kate la fel, adăugă Reacher. A luat cu ea un singur lucru. Însă cel mai preţios: fotografia cu fiica sa. Cea din dormitor.

— Dar ai văzut-o acolo, spuse Pauling. N-a luat-o cu ea. Reacher scutură din cap.

— Am văzut o fotocopie. Făcută la Staples. De foarte bună calitate, totuşi o copie.

— Dar cine şi-ar face bagajele pentru o răpire?

— N-au fost răpite, decretă Reacher. Tocmai asta e. Au fost eliberate.

Reuşiră să iasă din zona Marble Arch şi prinseră semafoarele pe verde până dincolo de Marylebone Road. Curând, treceau prin cartierele de nord ale Londrei, prin Finchley şi Swiss Cottage, către Hendon. Autostrada M1 avea să-i ducă până la M25, apoi spre M11.

— Kate a crezut-o pe Dee Marie, continuă Reacher. Dee Marie i-a povestit despre Anne şi a avertizat-o, iar Kate a înţeles exact.

Pauling spuse:

— Ştii ce înseamnă asta?

— Sigur că ştiu.

— Taylor le-a ajutat. Le-a salvat, le-a ascuns, şi-a riscat viaţa pentru ele. E unul dintre băieţii buni.

Reacher aprobă din cap.

— Iar eu tocmai i-am spus lui Lane unde se află.

Intrară pe M11 prin capătul de sud. Reacher apăsă pedala de acceleraţie şi forţă Mini-ul până la o sută cincizeci de kilometri la oră. Pauling întrebă:

— Şi banii?

— Pensie de întreţinere. Noi am crezut că era jumătate din plata pentru acţiunea din Burkina Faso, dar în ochii lui Kate era echivalent a jumătate din proprietăţile comune. Probabil că, la început, a contribuit şi ea cu capital. După criteriul ăsta pare să-şi aleagă Lane soţiile. În afară de statutul lor de trofeu.

— Al naibii plan! exclamă Pauling. Dar au făcut şi greşeli.

— Sigur că au făcut. Dacă vrei într-adevăr să dispari, nu iei nimic cu tine. Absolut nimic. Orice fleac te poate da de gol.

— Cine l-a ajutat pe Taylor? A avut un partener american. Persoana care dădea telefoanele.

— A fost chiar Kate. Au colaborat.

— Şi i-ai zis lui Lane unde e Taylor?

— Aproape. M-am oprit totuşi la timp: n-am spus Bishops Pargeter. Am spus Fenchurch St Mary, în schimb. Dar, cu o hartă bună, o să se descurce şi singur.

Pauling rămase tăcută o clipă.

— Trebuie să încercăm să-i avertizăm. Trebuie să o luăm în considerare şi pe soră. Şi pe Melody.

— Susan şi Melody sunt în perfectă siguranţă.

— Cum poţi să afirmi asta?

— Întreabă-te unde sunt Kate şi Jade.

— Habar n-am...

— Ba ai, spuse Reacher. Ştii exact unde sunt. Le-ai văzut azi-dimineaţă.

Ieşiră de pe autostradă la Newmarket şi porniră spre Norwich pe drumuri de ţară.

Reacher spuse:

— Gândeşte-te la dinamica lucrurilor. De ce i-ar cere Kate ajutorul lui Taylor? Cum ar putea cere ajutorul oricăruia dintre ei? Cu toţii îi sunt loiali lui Lane până la fanatism.

Pauling opină:

— Aveau deja o relaţie.

— E singura explicaţie. Au existat şi indicii. Carter Groom susţinea că lui Kate îi plăcea Taylor şi că Taylor se înţelegea bine cu fetiţa.

— Apariţia lui Dee Marie trebuie să fi reprezentat un fel de catalizator.

Reacher aprobă din cap.

— Kate şi Taylor au făcut un plan şi l-au pus în aplicare. Dar mai întâi i l-au explicat lui Jade.

— E un secret cam mare ca să-l ţină un copil.

— Nici nu l-a prea ţinut, spuse Reacher. Era îngrijorată. Şi ca să se mai liniştească, a desenat totul.

— Cum aşa?

— În camera ei erau patru desene. Kate n-a făcut curăţenie suficient de bine. Unul dintre ele înfăţişa o clădire mare, cenuşie, având copaci în faţă. Am crezut că era Dakota, văzută din Central Park. Acum cred că era Grange Farm. Trebuie să-i fi arătat fotografii. Copacii seamănă chiar foarte bine. Ca nişte acadele verzi, pe beţe maro. Şi mai era un desen al unei familii. Am crezut că bărbatul e Lane. Dar mi s-a părut ceva ciudat la gura lui. Ca şi cum jumătate din dinţi îi fuseseră scoşi. Deci era Taylor. A desenat noua ei familie. Taylor, Kate şi ea însăşi.

— Şi crezi că Taylor le-a adus aici, în Anglia?

— Aveau nevoie de o ascunzătoare sigură. Jade a desenat trei persoane într-un avion. Iar în ultimul desen apăreau două familii la un loc. Ca şi cum ar fi văzut dublu. Atunci n-am înţeles ce înseamnă. Dar acum cred că erau Jackson şi Taylor, Susan şi Kate, Melody şi ea însăşi. Noua ei familie extinsă. Fericiţi până la adânci bătrâneţi, la Grange Farm.

— Nu ţine, replică Pauling. Paşapoartele lor erau în sertar.

— Faptul că le-a lăsat aşa, la vedere, transmitea un mesaj: *Hei, suntem încă în ţară.* Ceea ce însemna că de fapt nu sunt.

— Cum ieşi din ţară fără paşaport?

— Doar tu ai spus că la ieşire nu se uită foarte atent...

Pauling înţelese:

— Susan şi Melody.

— Susan şi Melody au venit în State. Au primit toate ştampilele necesare la intrare. Apoi le-au dat paşapoartele lui Kate şi Jade. Apoi Taylor a făcut rezervări la British Airways. În avion a stat lângă o englezoaică. Pun pariu că pe lista de pasageri apare doamna Susan Jackson. Şi mai pun pariu şi că alături de ea se afla domnişoara Melody Jackson. De fapt, erau Kate şi Jade Lane.

— Dar înseamnă că Susan şi Melody au rămas blocate în Statele Unite.

— Temporar, spuse Reacher. Ce a trimis Taylor prin poştă?

— O cărticică. Cu puţine pagini.

— Două paşapoarte, legate cu un elastic. Trimise către camera de hotel a lui Susan, la New York.

— Dar când vor ieşi nu vor avea ştampila de intrare.

Reacher încuviinţă din cap.

— E o neregulă. Dar ce pot să facă inspectorii de la aeroport? Să le deporteze? Exact asta vor şi ele.

— Surori... murmură Pauling. Patti Joseph, Dee Marie Graziano, Susan Jackson. Toată povestea asta e despre loialitatea surorilor.

John Gregory apăsa şi el pedala de acceleraţie. Era la volanul unei Toyota Land Cruiser cu şapte locuri, închiriată. Alături se afla Edward Lane. Kowalski, Addison şi Groom se înghesuiră pe bancheta din spatele lor. Pe ultimele două

locuri stăteau Burke şi Perez. Intrau pe M11 prin capătul de sud, după ce traversaseră prin centrul Londrei.

De data aceasta, Reacher văzu semnul B'SH'S P'TER şi încetini cu mult înainte. Era aproape două după-amiaza. Soarele ardea sus pe cer. O zi de vară târzie englezească, perfectă. Aproape.

Pauling îl întrebă:

— Ce ai de gând să le spui?

— Că îmi pare rău. E probabil cel mai bun început.

— Şi apoi?

— Apoi probabil că o s-o repet.

— Nu te mai învinovăţi. Au înscenat o răpire. Nu e vina ta că ai luat-o în serios.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, se căină Reacher.

Trecură de Bishop's Arms. Traversară şanţul care marca hotarul sudic al Grange Farm.

Reacher încetini înainte de podeţ. Vehicul mic, viteză redusă. Deloc ameninţător. Cel puţin aşa spera să pară.

Aleea era lungă şi făcea două curbe. Pământul bătătorit se dovedi noroios şi mai puţin neted decât păruse de la depărtare.

— Unde or fi duşi cu toţii? Pe câmp, la prăşit? întrebă Pauling.

— Nu poţi să prăşeşti şapte ore fără întrerupere. Ţi-ai frânge spatele.

Aleea se bifurca la vreo douăzeci metri înainte de casă. Spre apus, drumul către uşa din faţă. Spre răsărit, un drumeag mai puţin îngrijit, către hambare. Reacher o luă către răsărit. Land Rover-ul nu se vedea. Uşile hambarului erau închise.

Frână şi dădu înapoi. O apucă pe celălalt drum. Se opri la trei metri de uşa principală.

— Şi acum? întrebă Pauling.

— Batem la uşă, spuse Reacher.

Se apropiară. Uşa era făcută din scânduri masive de stejar, negre ca noaptea. În mijloc văzură un inel atârnat în gura unui leu, ce fusese montat în aşa fel încât să lovească un cui având floarea cât un măr. Reacher bătu de două ori. Răsună ca o tobă mare.

Apoi strigă:

— Taylor? Graham Taylor?

Niciun răspuns.

Niciun zgomot. Cu excepţia foşnetului unor picioare micuţe, la vreo zece metri depărtare. Reacher privi spre stânga. Zări un genunchi delicat retrăgându-se după colţul casei.

— Te-am văzut, strigă el. Poţi să ieşi acum, e-n regulă.

Niciun răspuns.

Peste o clipă, văzu un căpşor întunecat iţindu-se de după colţ. Un chip micuţ, cu ten palid şi ochi mari, verzi. O fetiţă de vreo opt ani.

— Bună, spuse Pauling. Cum te cheamă?

— Melody Jackson, răspunse Jade Lane.

— Pe mine mă cheamă Lauren. Iar el e Reacher.

Jade dădu din cap. Putea fi recunoscută imediat după copia fotografiei pe care Reacher o văzuse în apartamentul lui Lane. Purta o rochie de vară, fără mâneci, cu dungi verzi. Avea şosete albe şi sandale.

Pauling continuă:

— Am venit să vorbim cu oamenii mari. Ştii unde sunt?

O voce răspunse:

— Unul dintre ei e chiar aici, doamnă.

Kate Lane ieşi de după celălalt colţ al casei. Arăta exact ca în fotografie. Părul închis la culoare, ochii verzi, gura ca un boboc de floare. Incredibil de frumoasă. Înaltă cam de un metru şaptezeci şi cinci, suplă şi unduioasă. Purta o cămaşă bărbătească de bumbac. Îi stătea minunat.

— Sunt Susan Jackson, spuse ea.

Reacher scutură din cap.

— Nu, nu eşti, dar oricum mă bucur să te cunosc. Şi pe Jade.

— Dar tu?

— Numele meu e Reacher. Unde-i Taylor?

— Cine?

Reacher făcu un pas în faţă.

— Nu avem timp pentru asta, Kate. Putem vorbi deschis? Nu vreau s-o sperii pe fiica ta.

— Ştie totul.

— OK, spuse Reacher. Edward Lane e la o oră în urma noastră. Poate mai puţin.

— Edward e aici? murmură Kate, pe faţă oglindindu-i-se teama. Edward e în Anglia? Deja?

Reacher încuviinţă.

— Vine încoace. M-a plătit ca să-l găsesc pe Taylor.

— Atunci de ce ne avertizezi?

— Pentru că tocmai mi-am dat seama de realitate.

Kate nu răspunse.

— Unde-i Taylor? întrebă Reacher din nou.

— A plecat cu Tony, cumnatul lui. La Norwich. S-au dus după o piesă pentru excavator. Trebuie să săpăm nişte şanţuri.

— Când au plecat?

— Acum vreo două ore.

— Hai să intrăm, propuse Reacher.

Prezenţa încă unei femei păru s-o liniştească pe Kate. Deschise uşa de la intrare şi îi conduse înăuntru. Casa avea tavane joase, de bârne, şi ferestre mici, cu rame de plumb. Bucătăria era o încăpere spaţioasă, rectangulară. În cârlige atârnau tigăi şi craţite de aramă, de jur împrejur se răsfirau canapele şi fotolii. Şemineul părea suficient de mare cât să poţi locui în el, iar de gătit se gătea pe o sobă de modă veche. Masa era din stejar masiv, cu douăsprezece scaune, iar într-un colţ se mai afla un birou din lemn de pin, pe care tronau un telefon şi teancuri de hârtii.

Reacher spuse:

— Cred că ar trebui să pleci, Kate. Chiar acum. Tu şi Jade. Până când ne mai lămurim.

— Dar cum? întrebă femeia. Maşina nu e aici.

— Ia-o pe a noastră.

— N-am condus niciodată. N-am mai fost niciodată prin zona asta.

Pauling interveni:

— Conduc eu. Oriunde vrei să mergi.

— El ştie?

— Că totul a fost o înscenare? Încă nu.

— OK, decise Kate. Du-ne undeva. Acum. Te rog.

O apucă pe Jade de mână. Fără poşetă, fără haină. Era gata de plecare, atunci, pe loc. Reacher îi aruncă lui Pauling cheile de la Mini şi le urmă afară.

— Aşteaptă, spuse el.

Pe drum, către vest, se vedea o formă verzuie apropiindu-se rapid. Curată, lustruită şi strălucitoare, nu părea a fi maşina de teren a fermei.

La un kilometru şi jumătate distanţă. Nouăzeci de secunde. Nu era destul timp.

— Toată lumea înapoi în casă, strigă el. Acum!

Kate, Jade şi Pauling fugiră în sus pe scări, în timp ce Reacher se îndreptă spre colţul de sud-est al casei şi se ascunse într-un ungher de unde putea vedea podeţul. Ajunse acolo exact la timp ca să vadă maşina intrând. Era un Land Rover Defender, model vechi. Înăuntru, doi tipi. Îi aminteau de siluetele pe care le văzuse dimineaţă, învăluite în ceaţă. Tony Jackson. Fermierul. Celălalt trebuie să fi fost Taylor. Maşina era Land Rover-ul fermei, spălată şi lustruită. Drumul la Norwich indusese şi o oprire la spălătoria auto.

Reacher reveni în bucătărie şi strigă în sus, spre scări, că totul e în regulă. Apoi ieşi din nou în curte. Maşina opri între casă şi hambare. Portierele se deschiseră, iar Jackson şi Taylor coborâră. Cel dintâi se apropie de Reacher:

— Dave Kemp mi-a spus ce vrei. Răspunsul e negativ. Nu vând.

— Iar eu nu cumpăr, replică Reacher.

— Atunci de ce eşti aici?

Jackson era un tip suplu, dar vânjos, având o constituţie destul de asemănătoare cu a lui Taylor. Aceleaşi trăsături englezeşti. Păr mai deschis la culoare şi ceva mai lung. Dinţi mai buni.

Reacher explică:

— Am venit să-l văd pe Taylor.

Taylor făcu un pas înainte şi întrebă:

— Pentru ce?

— Ca să-mi cer scuze. Şi să te avertizez.

Taylor nu răspunse. Apoi ochii îi fugiră la stânga şi la dreapta, căutătura vădind o minte ageră, care făcea rapid calcule.

— Lane? întrebă el.

— Se află probabil la mai puţin de o oră depărtare.

— OK, spuse Taylor.

Vocea îi suna calm. Nu părea surprins. Surprinderea e pentru amatori. Iar Taylor era profesionist. Secundele de stupoare nu reprezentau decât secunde preţioase irosite.

— Te-am văzut pe Sixth Avenue, adăugă Taylor. Când urcam în Jaguar. Nu m-am gândit prea mult la asta, dar te-am revăzut aseară la cârciumă. Abia atunci mi-am dat seama. Am crezut că urci în cameră ca să-l suni pe Lane. Dar se pare că s-a mobilizat mai repede decât am crezut.

— Era deja pe drum.

— Ştie exact unde ne aflăm?

— Mai mult sau mai puţin. Am spus: Grange Farm. M-am abţinut să spun Bishops Pargeter, dar i-am pomenit de Fenchurch St Mary.

— O să ne găsească în cartea de telefon. În Fenchurch nu există nicio Grange Farm. Noi suntem cel mai aproape.

— Îmi pare rău, zise Reacher.

— Când ai înţeles care-i adevărul?

— Puţin prea târziu.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Jucăriile. Jade şi-a luat cu ea jucăriile cele mai dragi.

Taylor zâmbi. Avea dinţii stricaţi, dar un zâmbet plin de căldură.

— E un copil grozav, spuse el. Tu ce eşti, detectiv particular?

— Am fost în Poliţia Militară a armatei SUA.

— Cum te numeşti?

— Reacher.

— Cât te plăteşte Lane?

— Un milion de dolari.

Taylor zâmbi din nou.

— Sunt flatat. Iar tu eşti bun. Dar am ştiut că e numai o chestiune de timp. Cu cât trecea mai mult fără să-mi descopere cadavrul, cu atât lumea începea să-şi pună întrebări. Dar mi-am zis că am putea avea la dispoziţie vreo două săptămâni.

— Mai ai vreo şaizeci de minute.

Se adunară în bucătărie pentru un consiliu de război. Jade se aşează la masă, desenând. Primul lucru pe care-l spuse Taylor fu:

— Hai să aprindem focul. E frig aici. Şi să bem o ceaşcă de ceai.

Pauling se miră:

— Avem timp pentru asta?

— Armata Britanică, explică Reacher. Întotdeauna se găseşte timp pentru o ceaşcă de ceai.

Nici Jackson nu părea prea îngrijorat. Doar calm şi vigilent.

— Tu cu ce te ocupai pe vremuri? îl întrebă Reacher.

— Para, unu, răspunse Jackson.

Regimentul Unu Paraşutişti. Tipi duri!

— Lane a luat cu el şase oameni, spuse Reacher.

— Echipa A? întrebă Taylor. Erau şapte. Înainte să demisionez eu.

— Ba chiar nouă oameni, observă Reacher.

— Cu Hobart şi Knight, încuviinţă Taylor. Kate a aflat povestea. De la sora lui Hobart.

— Asta a pus lucrurile în mişcare?

— În parte. A mai fost şi altceva. Hobart nu e singurul. De-a lungul anilor, din pricina lui Lane au fost ucişi sau răniţi o mulţime de oameni. N-a făcut nimic pentru ei. Sau pentru familiile lor.

— De-asta ai vrut banii?

— Banii sunt compensaţia pentru Kate. Are dreptul la ei. E treaba ei cum îi cheltuieşte. Dar sunt sigur că o să facă ce se cuvine.

Tony Jackson turnă ceaiul – fierbinte, dulce şi tare – în cinci căni disparate şi ciobite.

— Avem timp pentru asta? întrebă Pauling din nou.

— Reacher, avem timp pentru asta? zise şi Taylor.

— Suntem în Anglia. Dacă am fi în Kansas, la magazinul lui Dave Kemp s-ar vinde puşti şi muniţie. Dar nu suntem în Kansas. Şi Lane nu avea cum să aducă aşa ceva cu avionul. Prin urmare, dacă vine acum e neînarmat.

— Dar trebuie să se găsească arme pe undeva, spuse Pauling.

Taylor aprobă din cap.

— Peste tot. Dar ai nevoie de timp ca să le procuri.

— Cât de mult timp?

— Minimum douăsprezece ore, aş zice eu. Aşa că, dacă Lane vrea să se înarmeze întâi, ajunge aici cel mai devreme mâine dimineaţă. În plus, îi plac raidurile la răsăritul soarelui.

— Sunteţi înarmaţi? întrebă Reacher.

— Doar ne aflăm la o fermă, răspunse Jackson. Fermierii sunt întotdeauna pregătiţi să distrugă dăunătorii.

Era ceva în vocea lui... Un fel de hotărâre fatală. Reacher se uita când la el, când la Taylor. *Aceeaşi statură, aceeaşi*

greutate, aceleaşi trăsături tipic englezeşti. Se ridică şi se apropie de telefon. Unul dintre cele vechi, fără memorie, fără butoane pentru apelare rapidă.

Se întoarse către Taylor.

— Tu ai hotărât aşa! Ai folosit numele Leroy Clarkson. Ca să atragi atenţia către apartamentul tău.

Taylor tăcu.

— Ai fi putut s-o opreşti pe Jade să-şi ia jucăriile. Ai fi putut să-i spui lui Kate să lase fotografia acasă. Sora ta, Susan, ar fi putut să-ţi aducă paşaportul lui Tony. Atunci ar fi apărut trei Jacksoni pe lista pasagerilor, nu doi Jacksoni şi un Taylor. Fără numele tău real nu puteai fi urmărit până în Anglia.

Taylor continuă să tacă.

— Telefonul din apartamentul tău era nou, adăugă Reacher. L-ai cumpărat ca să poţi să laşi numărul lui Susan acolo.

Din nou Taylor nu rosti o vorbă.

— Ai vorbit cu Dave Kemp, continuă Reacher. Care e cel mai mare bârfitor din comitat. Apoi ai băut la cârciumă cu o gaşcă de fermieri curioşi. Pentru că voiai să laşi urme clare. Pentru că ai vrut să-l aduci pe Lane aici, pentru o înfruntare.

Tăcere mormântală.

Reacher conchise:

— Ai vrut să fii pe teren propriu. Şi ţi-ai făcut socoteala că locul ăsta e uşor de apărat.

Taylor încuviinţă din cap.

— Lane a fost puţin mai rapid decât ne-am aşteptat. Dar aşa e, am vrut să vină aici.

— De ce?

— Tocmai ai spus-o. Pentru o confruntare. Confruntarea finală.

— De ce tocmai acum?

Kate Lane, de pe scaunul ei de lângă foc, ridică privirea:

— Sunt însărcinată.

În lumina blândă a flăcărilor din cămin, frumuseţea lui Kate era sfâşietoare. Spuse:

— Când Edward şi cu mine am început să ne certăm, m-a acuzat că îi sunt necredincioasă. Ceea ce, pe atunci, nu era adevărat. M-a ameninţat că, dacă mă prinde vreodată cu altcineva, o să-mi arate cât de tare îl doare făcându-i lui Jade ceva care să mă doară pe mine şi mai mult. Nu l-am luat în serios. Dar după ce am aflat de Anne, şi de Knight, şi de Hobart, mi-am dat seama că nu-i de glumă. Iar la acea dată aveam deja ceva de ascuns. Aşa că am fugit.

— Cu Lane pe urmele tale.

Reacher se întoarse spre Jackson:

— Nu repari excavatorul ca să adânceşti şanţurile. Îl repari ca să sapi morminte, corect?

Taylor întrebă:

— Ai ceva împotrivă?

— Nu, răspunse Reacher. Absolut nimic.

— Păstrezi milionul de dolari?

— Stabilisem să i-l dau lui Hobart.

— Asta e bine, îl asigură Kate. Noi putem pune deoparte nişte bani pentru ceilalţi.

Taylor întrebă:

— Doamnă Pauling, ce spuneţi? Aveţi vreo problemă?

Pauling recunoscu:

— Ar trebui să am. O problemă uriaşă. Cândva am depus un jurământ: să apăr legea...

— Dar?

— Dar nu pot să pun mâna pe Lane în niciun alt fel.

— Prin urmare, ne-am înţeles, conchise Taylor. Bun-venit la petrecere!

După ce-şi terminară ceaiul, Jackson îl duse pe Reacher într-o debara de lângă bucătărie, unde deschise un dulap din perete. În el erau aliniate patru arme automate Heckler & Koch G36. Un model nou, care intrase în dotarea armatei cu puţin înainte de încheierea carierei militare a lui

Reacher. Fusese proiectat pentru muniţia standard a NATO, de 5,56 mm. Ca aproape toate armele germane, exemplarele păreau scumpe şi arătau bine.

Reacher întrebă:

— De unde le ai?

— Le-am cumpărat. De la un ofiţer de intendenţă corupt din Olanda.

— Dar muniţie?

Jackson deschise un alt dulap. Reacher văzu lucirea metalului negru. Din belşug.

— Nu putem folosi mai mult de trei sau patru încărcătoare. Prea mult zgomot.

— Cât de aproape e poliţia?

— Nu foarte. În Norwich. Dar oamenii au telefoane.

— Ai putea opri sperietoarea de ciori pentru o zi.

Jackson aprobă cu o mişcare.

— Evident. Asta face parte din plan. E programată să înceapă să tragă la răsăritul soarelui. Exact atunci când îl aşteptăm pe Lane.

— Dacă aş avea o soră şi un cumnat, aş vrea să fie ca Susan şi ca tine.

— Îl ştiu de mult pe Taylor. Am fost împreună în Sierra Leone. Aş face orice pentru el.

— Eşti de acord cu toate astea? Tu ai rădăcini aici, literalmente.

— O să fie bine. G36 e destul de precisă. S-ar putea să ne ajungă o singură salvă.

Jackson încuie ambele dulapuri. Reacher se întoarse în bucătărie şi se aşează lângă Taylor.

— Vorbeşte-mi puţin despre Gregory, îi ceru.

— Ce-i cu el?

— O să rămână alături de Lane? Sau trece de partea ta?

— Cu Lane, cred. Gregory şi-a dorit întotdeauna un grad ofiţeresc, dar nu l-a primit niciodată. Lane l-a făcut un fel de locotenent neoficial. În fine, statutul social râvnit. În plus, o să fie jignit că nu i-am împărtăşit secretul.

— Cunoaşte zona asta?

Taylor clătină din cap.

— E londonez, ca şi mine.

— Dar ceilalţi? O să treacă vreunul de partea ta?

— În cel mai bun caz, putem spera la neutralitate din partea lui Groom şi a lui Burke. Dar n-aş conta pe asta.

— Cât de buni sunt? Vreau să spun toţi, ca întreg.

— Sunt la fel de buni ca mine. Pe vremuri erau formidabili, dar acum sunt pe cale să devină mediocri. Nu se mai antrenează. Antrenamentul e important.

— De ce te-ai alăturat lor?

— Pentru bani, recunoscu Taylor. Şi apoi am rămas din cauza lui Kate.

Traseră la sorţi primul schimb de gardă: Pauling şi Jackson. Bărbatul avea să stea în Land Rover, în spatele casei, femeia în Mini, în faţă. În felul acesta, fiecare dintre ei putea acoperi ceva mai mult de o sută optzeci de grade. Avans de nouăzeci de secunde dacă Lane venea pe drum, puţin mai mult dacă venea peste câmp.

Pază suficientă. Măcar atât cât dura lumina zilei.

Capitolul 11

Lumina zilei dură până după opt. La ora aceea, Reacher era deja de pază în Land Rover, iar Kate Lane în Mini. Amurgul se lăsa rapid şi, odată cu el, şi ceaţa, care reducea vizibilitatea la mai puţin de o sută de metri.

La opt şi jumătate, Reacher se strecură afară din Land Rover şi se îndreptă spre bucătărie. Din întuneric îl întâmpină Taylor.

— Mai avem zece ore, spuse el. Suntem în siguranţă până la răsărit.

— Eşti sigur? întrebă Reacher.

— Nu tocmai.

— Am putea să le ducem pe Kate şi Jade altundeva.

Taylor scutură din cap.

— E mai bine dacă rămân. Nu vreau să fiu atent în mai multe părţi deodată.

În sinea sa, Reacher îi dădea dreptate lui Taylor. Atenţia divizată era un lucru rău. Mai ales dacă oamenii lui Lane supravegheau deja casa. Caz în care urmăreau şi drumurile. Căutându-l pe Taylor, în principal. Dar, dacă li s-ar fi oferit ocazia să constate că Susan şi Melody Jackson erau de fapt Kate şi Jade Lane, întreaga poveste şi-ar fi schimbat cursul.

Făcură planurile în timp ce luau cina. Căzură de acord să organizeze două tururi de pază a câte doi oameni. Asta le-ar fi asigurat liniştea până dimineaţă. Fiecare persoană, înarmată cu câte un G36 încărcat. În primul schimb urmau să intre Taylor şi Jackson, iar la ora unu şi jumătate îi schimbau Reacher şi Pauling. Kate Lane nu trebuia să participe. Eventualitatea de a fi recunoscută de vreun cercetaş al părţii adverse era prea riscantă.

Reacher spălă vasele, iar Taylor şi Jackson plecară la posturi. Kate urcă să o culce pe Jade. Pauling puse lemne pe

foc. Peste o jumătate de oră, Kate reveni. Reacher gândi că era posibil să remarci la ea sarcina, dar cu greu.

Întrebă:

— Jade e-n regulă?

— Acum doarme, dar n-a dormit bine în ultima vreme. Diferenţa de fus orar a dat-o peste cap. Apoi e puţin speriată. Nu înţelege de ce nu sunt animale pe-aici. Şi nu înţelege noţiunea de teren arabil. Are impresia că ascundem de ea o grămadă de creaturi drăguţe.

Reacher o rugă:

— Povesteşte-mi cum s-a petrecut totul.

— A fost destul de simplu, de fapt. Unele lucruri erau pregătite dinainte. Am cumpărat alteratorul de voce, am închiriat camera, am cumpărat scaunul, am luat cheile maşinilor.

— Taylor a făcut mai toate astea, nu?

— Dar eu a trebuit să cumpăr alteratorul de voce. Ar fi fost prea ciudat dacă un tip care nu putea vorbi cerea aşa ceva.

— Te cred...

— Apoi am copiat fotografiile la Staples. Asta a fost dificil. A trebuit să-l las pe Groom să conducă. Ar fi fost prea suspect să insist să vină Graham de fiecare dată. Dar în continuare a mers uşor. Am plecat spre Bloomingdale în dimineaţa aia, însă ne-am dus drept la apartamentul lui Graham. Am stat acolo şi am aşteptat. Mai târziu, am început să dăm telefoanele. Chiar din apartament.

— Ai uitat să spui „fără poliţie”.

— Ştiu. La început eram aşa de speriată... Am crezut că am dat-o-n bară. Dar Edward n-a părut să-şi dea seama. Ulterior a devenit mult mai simplu.

— De ce ai împărţit suma în trei tranşe?

— Pentru că, dacă ceream totul dintr-odată, ar fi fost un indiciu prea evident. Ne-am zis că e mai bine să lăsăm să se acumuleze stresul. Şi atunci poate că lui Edward i-ar fi scăpat legătura.

— Nu cred că i-a scăpat. Dar cred că a interpretat-o greşit. A început să se gândească la ceva legat de întâmplările din Africa.

— Edward mă considera proprietatea lui. De parcă aş fi fost o vită. Şi mi-a spus că, dacă o să-i fiu vreodată necredincioasă, o să-i facă rău lui Jade. A spus că mă leagă şi mă obligă să mă uit la el cum îi face rău lui Jade. Aşa ceva încerci să-ţi scoţi din minte. Dar ştiam că e capabil de orice. Potrivit unei vorbe din bătrâni, nu trebuie să te bagi între o leoaică şi puiul ei. Nu înţelegeam asta, dar acum înţeleg.

În încăpere se lăsă tăcerea, o tăcere cum numai la ţară poate fi. Flăcările din cămin dansau şi pâlpâiau. Reacher întrebă:

— Intenţionezi să rămâi aici?

— Aşa sper, spuse Kate. Fermele de produse organice sunt de mare viitor. Mai bine pentru oameni, mai bine pentru pământ. Poate ne şi extindem puţin.

— Mi-e greu să te văd ca nevastă de fermier.

— Cred că mi-ar plăcea.

— Chiar dacă Lane dispare complet din peisaj?

— În cazul ăsta, bănuiesc că am putea să mai mergem din când în când pe la New York. Dar niciodată în apartamentul din clădirea Dakota.

— Sora Annei locuieşte peste drum de Dakota. Îl urmăreşte pe Lane în fiecare zi, de patru ani încoace.

Kate spuse:

— Aş fi onorată s-o cunosc. Aş vrea s-o mai văd şi pe sora lui Hobart.

— Ca un fel de club al supravieţuitorilor, trase concluzia Pauling.

Reacher se duse la fereastră. Nu se vedea decât întunericul. Nu se auzea decât tăcerea.

— Dar mai întâi trebuie să supravieţuim, spuse el.

Ţinură focul aprins şi, în răstimpuri, moţăiră în fotolii. Când ceasul din capul lui Reacher ajunse la unu şi jumătate,

o bătu uşor pe genunchi pe Pauling, se ridică şi se întinse. Ieşiră împreună în întunericul şi frigul nopţii. Reacher se îndreptă către capătul de sud al casei.

Se aşeză, aşteptând. După un minut, ochii lui se adaptaseră şi văzu că dincolo de nori apăruse luna. De la distanţă nu l-ar fi putut vedea nimeni. Însă vederea oricum nu era simţul care conta cel mai mult noaptea. Auzul era principalul.

Făcu doi paşi înainte şi rămase nemişcat. Întoarse capul încet, examinând totul în jur, într-un arc de două sute de grade.

Ar fi auzit de la o sută cincizeci de metri orice fiinţă care s-ar fi apropiat.

Reacher, pe întuneric. Înarmat şi periculos. Invincibil.

Rămase în acelaşi loc timp de cinci ore. Nu veni nimeni. La şase şi jumătate dimineaţa, pe cer apăru o fâşie orizontală, trandafirie şi strălucitoare. Lumina se propaga încet către vest, ca o maree.

Momentul primejdiei maxime.

Taylor şi Jackson ieşiră din casă, cu a treia şi a patra puşcă. Reacher îşi mută postul de observaţie lângă zidul din spate al casei, orientat către sud. Taylor adoptă o poziţie în oglindă, lângă faţadă. Reacher ştia că, la douăzeci de metri de ei, Jackson şi Pauling făceau acelaşi lucru. Pază sufficient de bună.

Atât timp cât puteau rezista pe poziţii.

Rămaseră astfel toată ziua şi mare parte din seară. Paisprezece ore la rând.

Lane nu sosi.

Unul câte unul făcură scurte pauze de masă şi mers la toaletă. Puştile începură să li se pară de o tonă. Jackson porni din nou sperietoarea de ciori.

Kate şi Jade rămaseră în casă, ascunse privirilor. Făceau de mâncare şi turnau de băut. Soarele topi ceaţa şi aerul se încălzi, apoi, spre seară, se răci din nou.

Lane nu sosi.

Jade se juca la masă. Desenă Mini Cooper-ul roşu, o desenă pe Pauling cu arma. Îl desenă pe Reacher, mai înalt decât casa. Apoi desenă animale în hambare, deşi i se spusese că nu existau.

Lane nu sosi.

Jade începu să întrebe pe fiecare pe rând dacă poate ieşi să exploreze curtea. Rând pe rând, fiecare îi spuse că nu. La a treia încercare, Reacher o auzi schimbându-şi cererea şi întrebându-l pe Taylor dacă poate ieşi pe întuneric, şi îl auzi pe Taylor răspunzând „poate”, ca toţi părinţii epuizaţi de pretutindeni.

La opt şi jumătate seara se întâlniră cu toţii la uşa de la intrare, tremurând de oboseală.

Taylor mormăi:

— Aşteaptă să obosim.

— În felul ăsta o să câştige, opină Jackson. Nu mai putem rezista mult.

Pauling spuse:

— Trebuie să presupunem de-acum că e înarmat.

— Vine mâine la răsărit, se pronunţă Taylor.

— Eşti sigur? întrebă Reacher.

— Nu tocmai. La trei sau patru dimineaţa ar fi la fel de probabil.

— Prea întuneric, îl contrazise Jackson.

— Dacă au făcut rost de arme, poate au cumpărat şi dispozitive de vedere pe timp de noapte.

— Tu cum ai proceda? îl întrebă Reacher pe Taylor.

— Trei tipi vin pe jos dinspre nord, presupuse Taylor. Ceilalţi patru urcă pe alee, poate doi în maşină, cu farurile stinse, cu viteză mare; alţi doi îi flanchează pe jos. Şapte oameni. N-am putea împiedica măcar trei dintre ei să intre în casă. Ar lua un ostatic înainte să apucăm să reacţionăm.

— I-am lovi înainte să se apropie de casă, replică Pauling.

— Numai dacă toţi patru reuşim să rămânem treji şi atenţi în următoarele opt ore... Sau treizeci şi două de ore, oftă Taylor. Lane nu se grăbeşte.

— Timpul e de partea lui, nu a noastră, recunoscu Reacher. Suntem sub asediu acum. O să ni se termine mâncarea şi, mai devreme sau mai târziu, toţi patru o să adormim în acelaşi timp.

— Atunci înjumătăţim paza, sugeră Taylor. Un om la sud, un om la nord. Ceilalţi doi se odihnesc, dar sunt pregătiţi.

Reacher scutură din cap.

— Nu, e timpul să devenim agresivi. Mă duc după ei. Trebuie să se fi oprit pe aici, pe undeva.

— Singur? se îngrijoră Pauling. Asta e o nebunie!

— N-am încotro, spuse Reacher. Încă nu am obţinut banii pentru Hobart. Sunt opt sute de mii de dolari. Nu pot să-i las să se risipească.

Reacher aduse harta topografică din maşină şi o studie împreună cu Jackson. Grange Farm şi Bishops Pargeter erau aproximativ în centrul unui triunghi de teren nepopulat, mărginit la est de drumul care lega Norwich cu Ipswich, iar la vest, de drumul spre Thetford. Se vedeau poteci întortocheate şi ferme izolate. Singura clădire aflată la o distanţă rezonabilă de Bishops Pargeter, notată cu PH, era cârciuma Bishop’s Arms.

— Crezi că sunt acolo? întrebă Reacher.

Jackson răspunse:

— Dacă s-au oprit întâi în Fenchurch St Mary şi apoi au pornit spre Bishops Pargeter, e singurul loc pe lângă care ar fi putut să treacă. Dar mai aproape de Norwich sunt multe altele.

— Eu cred că au rămas în preajmă, spuse Reacher.

— Atunci ar trebui să fie la Bishop’s Arms, răspunse Jackson.

Opt kilometri, gândi Reacher. *Pe jos, trei ore dus-întors. Mă pot întoarce până la miezul nopţii.*

— Am plecat în recunoaştere, anunţă el.

Trecu prin debara şi luă două încărcătoare de rezervă pentru armă. În bucătărie găsi poşeta lui Pauling, de unde

pescui lanterna ei. Împături harta şi o băgă în buzunar. Apoi se adunară cu toţii la uşa din faţă, pentru a se decide asupra unei parole. Nu voia să fie împuşcat la întoarcere. Jackson sugeră *Canaries,* care era porecla echipei de fotbal din Norwich, datorită dungii galbene de pe echipament.

— Sunt buni de ceva? întrebă Reacher.

— Au fost, spuse Jackson. Acum douăzeci şi ceva de ani erau grozavi.

Şi eu la fel, gândi Reacher.

Porni către nord, prin spatele casei. Apoi coti spre vest, menţinând o direcţie paralelă cu drumul. Pe cer mai rămăsese puţină lumină de amurg. Nori zdrenţuiţi şi stele palide dincolo de ei. Pământul era moale şi greu sub tălpi. Îşi ducea arma de pat, cu mâna stângă, gata s-o ridice în poziţie de tragere oricând ar fi fost nevoie.

Hotarul Grange Farm îl reprezenta un şanţ de scurgere, lat de trei metri şi adânc de aproape doi, cu fundul mâlos. Reacher trebui să alunece până jos, să se lupte cu noroiul, apoi să urce pe malul opus.

Aproape de jumătatea distanţei îl cuprinse oboseala. Şi era în întârziere. Schimbând direcţia, se apropie de drum. Găsi potecă de tractor care traversa câmpurile fermei vecine. Mări puţin viteza. Urmă şleaurile de roţi până când acestea cotiră abrupt spre nord. Apoi o luă din nou peste câmp.

Cu cinci minute înainte de ora unsprezece zări firma luminată a hanului. Evită drumul, pentru eventualitatea că Lane ar fi instalat spioni, şi ajunse în spatele clădirii, la vreo patru sute de metri de ea. Se vedeau pătrate mici de lumină fluorescentă. Ferestre de baie sau de bucătărie, îşi spuse.

Porni spre sud, direct către ele.

Reacher înconjură clădirea în sensul acelor de ceasornic, departe de lumina care se revărsa dinspre la ferestre.

Încăperile mici din spate erau în mod clar toalete. Dădu colţul şi constată că zidul de est al clădirii nu avea ferestre.

După următorul colţ, aruncă o privire în barul public, la est de uşa de intrare. Îi zări pe aceiaşi patru fermieri pe care-i văzuse cu două seri înainte. Şi acelaşi barman.

Îşi continuă drumul.

În parcare tronau patru maşini. Niciuna dintre ele nu era nouă. Niciuna dintre ele nu era genul pe care l-ar fi oferit o firmă de închirieri din Park Lane.

Dincolo de intrare văzu alte trei ferestre, care dădeau în celălalt bar.

Cu două seri înainte, acesta fusese gol. Nu şi acum. O singură masă era ocupată. De trei bărbaţi: Groom, Burke şi Kowalski. Pe masă, în faţa lor, zăceau resturile cinei. Şi trei pahare pe jumătate goale. Încăperea era caldă, luminoasă şi primitoare.

Reacher îşi continuă drumul.

După următorul colţ era o singură fereastră, pe zidul vestic, şi prin ea Reacher văzu în bar dintr-un alt unghi. Se întoarse cei câţiva paşi până în faţa clădirii. Invizibil de la orice fereastră. Se lăsă în genunchi şi, foarte atent, îşi culcă arma pe pământ, exact sub fereastra dinspre vest. Nimeni n-ar fi dat de armă, decât dacă s-a fi împiedicat de ea. Apoi porni spre sud, făcând un ocol prin parcare, în drum spre uşa principală. Apăsă pe clanţă şi intră în hol. În faţă se vedea recepţia. La dreapta îl auzea pe proprietar, trebăluind în barul public.

Apucă iute registrul şi îl deschise. Cu două seri în urmă, *J. & L. Bayswater.* În seara următoare, alţi trei oaspeţi: *C. Groom, A. Burke şi L. Kowalski.* La „tipul vehiculului” apărea o Toyota Land Cruiser.

În parcare nu se afla nicio Toyota Land Cruiser.

Unde erau Lane, Gregory, Perez şi Addison?

Frunzări registrul şi constată că Bishop’s Arms nu avea decât trei camere de oaspeţi. Deci, presupunând că Groom, Burke şi Kowalski luaseră fiecare câte o cameră, pentru ceilalţi nu mai rămăsese loc la han. Se duseseră altundeva.

Reacher intră în barul public. Gazda ridică privirea spre el, iar cei patru fermieri îl salutară din cap.

Reacher îl întrebă pe barman:

— Ieri au venit şapte tipi. Trei dintre ei sunt aici. Unde i-ai trimis pe ceilalţi patru?

— I-am trimis la Maston Manor.

— Unde-i asta?

— În partea ailaltă de Bishops Pargeter. La vreo zece kilometri de aici.

Unul dintre fermieri se întoarse pe jumătate şi comentă:

— E foarte frumos. Mult mai elegant decât aici. Bag seama că au tras la sorţi şi ăia care au pierdut au rămas la noi.

Prietenii lui râseră. Umor de bar, acelaşi peste tot în lume.

— Mulţumesc, spuse Reacher.

Ieşi în hol. Se opri în dreptul celuilalt bar. Puse mâna pe clanţă. Trase aer în piept, apoi deschise uşa.

Carter Groom stătea cu faţa spre intrare. Îşi ridică privirea. Kowalski şi Burke se răsuciră pe scaune şi se holbară la el. Reacher intră în încăpere şi închise încet uşa în urma sa.

— Da’ ai ceva tupeu! exclamă Groom.

Reacher se îndreptă către şemineu. Lovi cu vârful pantofilor în piatra vetrei, ca să-şi scuture noroiul de pe tălpi. Luă din cui un vătrai greu de fontă şi îl folosi ca să râcâie noroiul întărit pe tocuri. Apoi atârnă vătraiul la loc. Cei trei aşteptau.

— Situaţia s-a schimbat, începu Reacher.

Se apropie de fereastra dinspre apus. Trase scaunul cel mai apropiat şi se aşează, la un metru şi un geam de sticlă distanţă de arma sa.

— Cum adică s-a schimbat? se miră Burke.

— N-a fost nicio răpire, răspunse Reacher. A fost o înscenare. Kate şi Taylor s-au îndrăgostit unul de altul şi au

fugit. Asta-i tot. Sigur, au luat-o pe Jade cu ei. Dar a fost nevoie să procedeze aşa încât lucrurile să pară altceva, pentru că Lane devine un psihopat periculos când e vorba de căsniciile lui. Printre altele...

— Kate e în viaţă? întrebă Groom. Unde?

— Undeva în State, bănuiesc.

— Atunci Taylor ce caută aici?

— Vrea o confruntare cu Lane pe teren propriu.

— Păi, o să aibă parte de una pe cinste!

Reacher clătină din cap.

— E o idee proastă. Se află la o fermă, înconjurată de şanţuri prea adânci ca să treci de ele cu maşina. Aşa că le-aţi trece cu piciorul. Apoi, are cu el opt din amicii lui de la SAS, iar cumnatu-său, care a fost într-un fel de Beretele Verzi de-ale englezilor, a adus şi el şase dintre camarazii lui. Au instalat mine pe o rază de o sută de metri şi au mitraliere la fiecare fereastră. Plus dispozitive de ochire în infraroşu şi lansatoare de grenade.

— N-au cum să le folosească. Suntem în Anglia.

— E pregătit să le folosească. Crede-mă. Dar n-o să fie nevoie. Pentru că patru dintre tipii din SAS sunt ţintaşi de elită. Sunt echipaţi cu PSG1. Arme superprecise Heckler & Koch. Te seceră de la trei sute de metri. Stop joc!

În cameră se lăsă tăcerea. Kowalski luă o gură din băutură. Apoi Burke făcu la fel. Apoi şi Groom. Kowalski era stângaci, Burke şi Groom, dreptaci. Reacher completă:

— Aşadar, cel mai bun lucru pe care puteţi să-l faceţi e să renunţaţi.

Burke spuse:

— Nu putem să plecăm pur şi simplu.

— În Africa aţi putut, replică Reacher. I-aţi lăsat baltă pe Hobart şi Knight, ca să salvaţi echipa. Acum ar trebui să-l lăsaţi pe Lane baltă, ca să vă salvaţi pe voi înşivă.

Groom întrebă:

— Eşti de partea lui Taylor?

Reacher încuviinţă din cap:

— Şi mă descurc bine cu arma.

— Au furat toţi banii ăia, comentă Burke.

— Pensie de întreţinere. Pentru că a cerut pensie a fost ucisă Anne. Iar Kate a aflat totul.

— Aia chiar a fost răpire.

Reacher scutură din cap.

— Knight a omorât-o. La comanda lui Lane, fiindcă Anne voia să divorţeze. De asta l-aţi abandonat pe Knight în Africa. Lane îşi acoperea urmele. L-a sacrificat şi pe Hobart, pentru că s-a întâmplat să fie în acelaşi post de observaţie.

— Minciuni!

— L-am găsit pe Hobart. Knight i-a povestit totul. În timp ce li se tăiau mâinile şi picioarele.

Tăcere.

Burke se uită la Groom. Groom la Burke. Amândoi la Kowalski. O lungă pauză.

— OK, acceptă Burke. Bănuiesc că putem să stăm pe margine de data asta.

— Înţeleaptă decizie, aprobă Reacher.

Se ridică şi porni spre uşă. Se opri lângă cămin. Întrebă:

— Unde-s Lane şi ceilalţi?

Linişte. Apoi Groom spuse:

— Nu era destul loc aici. S-au dus la Norwich. La un hotel de acolo.

— Şi când porneşte atacul? întrebă Reacher.

Altă pauză.

— La răsărit, poimâine.

— Ce a cumpărat?

— Semiautomate. MP5K, câte una pentru fiecare, plus două de rezervă. Muniţie, vedere în infraroşu, lanterne – de toate.

— Aveţi de gând să-l sunaţi imediat ce ies pe uşă?

— Nu, răspunse Burke. Nu e genul de om pe care să-l suni pentru veşti dintr-astea.

— OK, spuse Reacher.

Apoi făcu un pas rapid spre stânga şi smulse vătraiul din cui. Se răsuci, învârti vătraiul în aer şi-l lovi pe Carter Groom peste antebraţul drept. Osul i se sparse ca porţelanul. Groom deschise gura, dar, înainte să emită vreun sunet, Reacher îi rupsese braţul stâng lui Kowalski cu o lovitură de rever. *Kowalski era stângaci. Burke şi Groom erau dreptaci.* Reacher îl împinse cu şoldul pe Kowalski, ca să-l dea la o parte din drum, şi îl lovi pe Burke peste pumnul drept, sfărâmându-i oasele mâinii. După care se întoarse şi puse vătraiul la loc, în cuiul de lângă cămin.

— Voiam doar să mă asigur, spuse el. Nu m-aţi convins complet cu răspunsurile voastre. Mai ales ăla despre hotelul unde s-a cazat Lane.

Apoi ieşi din încăpere şi închise uşa încet în urma lui. Era exact unsprezece şi jumătate noaptea, după ceasul din capul său.

Exact la unsprezece şi treizeci şi doi, Edward Lane închise portbagajul Toyotei, după ce pusese înăuntru nouă arme semiautomate Heckler & Koch, şaizeci de încărcătoare Parabellum de 9 mm a câte treizeci de gloanţe fiecare, şapte dispozitive de vedere în infraroşu, zece lanterne, şase role de bandă adezivă şi doi colaci de frânghie. Apoi Gregory porni motorul. Pe bancheta din spate şedeau Perez şi Addison, tăcuţi şi gânditori. Lane se aşeză pe locul din faţă şi Gregory demară către vest. Doctrina standard a Forţelor Speciale recomanda asalturile în zori, dar mai cerea şi introducerea unei mici echipe de supraveghere, cu puţin timp înainte de atac.

Exact la unsprezece şi treizeci şi trei, după ceasul de pe noptiera sa, Jade se trezi. Rămase o vreme în pat, în capul oaselor. Apoi coborî tălpile pe podea. Traversă camera şi trase perdeaua. Afară era întuneric. Şi pe întuneric avea voie să iasă afară. Aşa spusese Taylor. Avea voie să dea o

raită prin hambare, să caute animalele care ştia sigur că există acolo.

Reacher îşi recuperă arma la unsprezece şi treizeci şi patru şi porni înapoi luând-o pe drum, pentru că astfel avea să ajungă mai repede, în vreo şaptezeci şi cinci de minute. Era obosit, dar mulţumit. Scosese din funcţiune trei degete care puteau apăsa pe trăgaci, reducând forţele inamice la cincizeci şi şapte la sută din capacitatea iniţială.

Continuă să meargă. Singur în întuneric. Invincibil.

După ce străbătuse aleea care ducea la Grange Farm şi văzuse casa, întunecată şi tăcută, senzaţia de bine îi dispăru. Spuse parola de cinci-şase ori. La început, cu voce scăzută, apoi mai tare.

Canaries, canaries, canaries.

Nu primi niciun răspuns.

Capitolul 12

Reacher ridică arma în poziţie de tragere. *La ce bun să ai o armă dacă nu e pregătită s-o foloseşti imediat?* Rămase absolut nemişcat. Ascultă atent. Nu auzi nimic.

Lane, îşi spuse.

Nu se miră. Surprinderea era numai pentru amatori, iar Reacher era profesionist. Se îndepărtă de casă, micşorând riscul de a deveni ţintă şi îmbunătăţindu-şi unghiul de tragere. Ferestrele erau toate întunecate. Numai la bucătărie se vedea o lumină slabă, roşiatică. Rămăşiţele focului. Uşa de la intrare era închisă. În apropiere se vedea conturul Mini Cooper-ului. Aplecat în faţă, ca şi cum ar fi îngenuncheat.

Se apropie de maşină, se ghemui lângă bara din faţă şi pipăi roţile. Fâşii de cauciuc sfâşiat. Se mută în partea cealaltă. Aceeaşi situaţie.

O maşină cu tracţiune pe faţă, complet pe butuci.

Se apropie de uşa principală. Era închisă, dar nu încuiată. Apăsă pe clanţa. Împinse uşa principală. Ridică arma. Casa era cufundată în întuneric. Părea goală. Cercetă bucătăria. Arăta exact aşa cum o lăsase, doar că nu se afla nimeni acolo.

Aprinse lanterna şi o trecu în mâna stângă, alături de patul armei. O folosi ca să verifice toate încăperile de la parter. Toate goale.

Se strecură în sus, pe scări. Prima cameră în care intră era în mod clar a lui Jade. În pat dormise cineva. Dar nu se vedea nici urmă de copil.

Următoarea cameră era a familiei Jackson. O masă de toaletă plină cu cosmetice. Fotografii înrămate ale unei fetiţe necunoscute. Melody, îşi spuse Reacher. Un catalog cu tipuri de excavatoare pe una din noptiere. Lectura de seară a lui Jackson.

Nici urmă de Jackson.

A treia odaie era a lui Kate şi Taylor. Un pat dublu, vechi, o noptieră de nuc. Fără decoraţiuni, ca o cameră de oaspeţi. Fotografia fusese rezemată de perete, pe o comodă. Kate şi Jade, împreună. Fotografia originală. Fără ramă.

Continuă. Apoi se opri, la jumătatea holului de la etaj.

Pentru că pe podea văzu sânge.

O dâră fină, de vreo treizeci de centimetri lungime, ca o urmă de vopsea. Sugerând o mişcare rapidă. Reacher adulmecă. Se simţea un vag miros de praf de puşcă. Lumină holul cu lanterna şi zări, la capătul opus, uşa deschisă a unei băi. Pe peretele din fund, o placă de faianţă spartă, la nivelul pieptului.

Cel puţin un rănit, socoti Reacher, în timp ce cobora scările şi ieşea din nou în întuneric.

Înconjură casa în sensul acelor de ceasornic. În depărtare se profilau hambarele, întunecate şi tăcute. Bătrânul Land Rover era pe jante, aşa cum se şi aşteptase. Patru cauciucuri tăiate. Trecu pe lângă el şi se opri lângă zidul dinspre sud. Stinse lanterna şi scrută întunericul.

Ce se întâmplase?

Avea încredere în Pauling, pentru că o cunoştea, şi avea încredere în Taylor şi în Jackson, chiar dacă nu-i cunoştea prea bine. Trei profesionişti. Obosiţi, dar funcţionali. O abordare lungă şi periculoasă, din punctul de vedere al intruşilor. Ar fi trebuit să vadă patru cadavre şi o maşină închiriată distrusă.

Atunci de ce vedea altceva?

Atenţie distrasă, îşi dădu seama. Ca şi mai devreme, răspunsul era ascuns în desenele lui Jade. Animale în hambar. *Nu doarme prea bine,* spusese Kate. Reacher şi-o imagină pe copilă trezindu-se, probabil pe la miezul nopţii, ieşind din casă la adăpostul întunericului, patru adulţi repezindu-se s-o caute, panică, o căutare febrilă, urmăritori nevăzuţi atacând. Taylor şi Jackson şi Pauling ezitând să

tragă, de teamă că s-ar putea nimeri între ei, sau că le-ar doborî pe Jade sau pe Kate.

Lane recunoscându-şi fiica vitregă.

Şi soţia.

Reacher fu scuturat de un spasm violent şi necontrolabil. Aprinse lanterna, îi coborî raza pentru a-şi lumina drumul şi porni pe alee. După prima curbă o luă la fugă. Încotro, nu ştia.

Perez îşi duse la ochi dispozitivul de vedere în infraroşu şi anunţă:

— OK, Reacher a plecat.

Edward Lane dădu din cap. Întorcându-se către Perez, îi comandă:

— Găseşte un telefon. Sună la Bishop’s Arms. Spune-le celorlalţi să vină încoace, acum!

— Dar maşina e la noi, îi aminti spuse Perez.

— Să vină pe jos!

Jackson spuse:

— Reacher o să se întoarcă, ştii asta.

Era singurul care putea vorbi. Singurul fără bandă adezivă la gură, căci avea faţa zdrobită, acolo unde îl lovise Lane.

Lane răspunse:

— Ştiu că o să se întoarcă. În cel mai rău caz, merge pe jos zece kilometri, nu găseşte nimic şi se întoarce aici. O să-i ia patru ore. Până atunci veţi fi morţi. O să poată să vadă cum moare copilul, apoi doamna Pauling, după care îl omor şi pe el. Încet.

— Eşti nebun! îi strigă Jackson.

— Sunt furios, răspunse Lane. Şi cred că am tot dreptul să fiu.

Perez ieşi.

Reacher luă în fugă a doua curbă a aleii. Apoi încetini puţin. După care se opri de-a binelea.

Stinse lanterna. Rămase nemişcat şi se concentră asupra amintirii a ceea ce văzuse.

În noroi se distingeau urme de cauciucuri. Trei rânduri.

Mai întâi, vechiul Land Rover al lui Tony Jackson.

Apoi, roţile Mini Cooper-ului.

Al treilea rând de urme aparţinea unui vehicul mare, greu, cu roţi noi şi pneuri cu relieful intact. Genul de pneuri pe care le-ar avea o Toyota Land Cruiser închiriată.

Un singur rând de urme. Nu două, dus-întors.

Lane se află încă pe domeniul fermei.

Lane îl lovi din nou pe Jackson cu lanterna, iar acesta îşi pierdu cunoştinţa.

Lane se apropie de Kate. Ochi în ochi. Aprinse lanterna şi i-o ţinu sub bărbie, cu raza în sus, transformându-i faţa superbă într-o mască grotescă.

— Până când moartea ne va despărţi, spuse el. E o declaraţie pe care am luat-o în serios.

Kate întoarse capul. Lane o prinse de bărbie cu mâna liberă şi îi smuci capul înapoi către el.

— Renunţând la oricine altcineva, continuă el. Şi pe asta am luat-o în serios. Îmi pare aşa de rău că tu n-ai făcut-o...

Kate închise ochii.

Reacher continuă să meargă spre capătul aleii, trecu podeţul şi urmă drumul spre răsărit, îndepărtându-se de fermă, cu lanterna aprinsă. Hotărâse să le arate că are de gând să plece. Să le arate o siluetă spectrală pierzându-se în ceaţă.

Înaintă vreo două sute de metri spre est, apoi stinse lanterna. Coti la nouăzeci de grade şi porni spre nord, peste drum, lunecând pe panta şanţului de la marginea domeniului. Se căţără pe partea cealaltă, ţinând arma în sus, deasupra capului. Apoi o luă la fugă, direct spre nord.

Două minute mai târziu avansase deja vreo patru sute de metri. Se opri să-şi tragă răsuflarea. Fixă selectorul armei

pe poziţia foc-cu-foc. Apoi sprijini patul armei pe umăr şi porni înainte. Către hambare.

Reacher, înarmat şi periculos. Întorcându-se.

Edward Lane se afla în continuare faţă în faţă cu Kate. Spuse:

— Bănuiesc că te culci cu el de ani de zile.

Kate nu răspunse.

— Sper că aţi folosit prezervative. Cine ştie ce boli poţi să iei de la un tip ca el.

Apoi zâmbi. O nouă idee. Ca o glumă.

— Sau să rămâi gravidă...

Ceva în privirea ei îngrozită.

— Eşti gravidă, spuse Lane. Eşti gravidă, nu? Îmi dau seama!

Puse palma pe pântecele ei, şi Kate se smuci înapoi, lovindu-se de stâlpul de care era legată.

— Dumnezeule, e de necrezut! O să mori având în burtă copilul altui bărbat.

Apoi se răsuci pe călcâie. Se opri o clipă. Se întoarse.

— Nu pot să permit aşa ceva, o anunţă el. N-ar fi corect. Trebuie să-ţi facem întâi un avort.

Kate închise ochii.

— Oricum o să mori, spuse Lane, precum cel mai rezonabil bărbat din lume.

Reacher înţelese că sunt cu toţii într-un hambar. Unde în altă parte ar fi putut ascunde maşina? Ştia că sunt cinci hambare.

Începu cu cel mai apropiat, sperând să aibă noroc. Dar nu avu. Lipi urechea de crăpătura dintre două scânduri şi ascultă atent. Nu auzi nimic înăuntru. Lipi un ochi de crăpătură, dar nu văzu nimic. Doar întunericul.

Se duse la al doilea hambar, cu speranţa reînnoită. Însă al doilea hambar era la fel de întunecat şi de tăcut ca

primul. Se deplasă prin întuneric către cele trei hambare grupate în jurul curţii. Se opri împietrit.

Fiindcă sesizase cu un colţ al ochiului lumină şi mişcare în casă. La fereastra bucătăriei.

Lane se întoarse către Gregory şi spuse:

— Avem nevoie de o masă de operaţie. Găseşte ceva plat. Şi aprinde farurile maşinii. Trebuie să văd ce fac.

Reacher se mişcă rapid şi fără zgomot către intrarea din spate a casei. Aşteptă. Prin uşă auzea o voce. Cu un vag accent hispanic. Perez, la telefon. Reacher răsuci arma în mână. O apucă de partea dinaintea patului.

Apoi aşteptă.

Peste două minute, Perez ieşi din casă şi se întoarse să închidă uşa în urma sa. Reacher lovi. Cătarea armei zdrobi tâmpla lui Perez. Muri înainte să atingă pământul.

Lane se răsuci către Addison şi-i ordonă:

— Du-te să vezi ce dracu’ face Perez. Ar fi trebuit să se întoarcă de-acum.

— Reacher e afară, spuse Jackson. De-aia nu s-a întors Perez.

Lane zâmbi.

— Şi ce ar trebui să fac? Să ies şi să cercetez? Nici pomeneală. Pentru că exact acum Reacher trece pe lângă biserica din Bishops Pargeter.

Reacher era ghemuit lângă uşa bucătăriei, alegând dintre lucrurile pe care le avusese Perez la el. Un MP5K cu un încărcător cu treizeci de gloanţe. O lanternă, acum spartă. Două cuţite de bucătărie, unul zimţat, altul cu lama dreaptă.

Reacher băgă un cuţit în pantof. Ridică arma semiautomată şi o atârnă pe umărul stâng.

Apoi se întoarse către hambare.

Reacher, singur în întuneric. Luând-o de la capăt.

Reacher ieşi în curtea cu pământ bătătorit, cea mărginită de hambare pe laturile de nord, est şi sud. Toate trei aveau uşi glisante înalte, acoperişuri de şindrilă şi pereţi din scânduri, lucind stins în lumina lunii.

Nu putea să-şi dea seama care dintre ele era ocupat.

Rămase nemişcat. Nord sau est, îşi spuse. Ar fi fost mai uşor pentru şoferul maşinii. Traversă curtea, încet şi liniştit. Ajunse la colţul din stânga al hambarului dinspre nord. Îl înconjură, în sensul acelor de ceasornic.

Ajunse la colţul din dreapta-faţă. Se strecură de-a lungul peretelui şi puse urechea lângă îmbinarea uşii. Nu auzi nimic. Nu văzu nicio rază de lumină.

Nu e ăsta, îşi spuse.

Se întoarse şi privi spre răsărit. *Ăla trebuie să fie,* gândi el. Porni într-acolo. Se afla la cinci metri când uşa se deschise. O dâră lată de lumină albastră se revărsă afară. Toyota era parcată înăuntru, cu farurile aprinse. Addison ieşi din hambar. Pe umăr îi atârna arma. Se opri să tragă uşa după el. O închise aproape complet, aprinse o lanternă şi o luă către casă.

Reacher inspiră aer adânc şi porni în urma lui Addison, pe nesimţite.

Apoi cele două siluete se contopiră în întuneric. Se opriră. Lanterna căzu în ţărână. Addison se împletici şi căzu, cu gâtul despicat de cuţitul ascuns în pantoful lui Reacher.

Când Addison nu mai mişca, Reacher era deja departe. Cu o puşcă automată şi două semiautomate. Îşi continuă drumul spre casă. Se opri mai întâi la etaj, în dormitor. Apoi se opri în bucătărie, cercetând vatra şi biroul. După care ieşi în curte.

Făcu un popas lângă hambarul de la răsărit. Aruncă arma G36. Trăgea numai câte unul sau câte trei gloanţe, şi trăgea prea încet. Aşa că o lăsă jos şi scoase încărcătorul

din MP5-ul lui Perez. Mai rămăseseră nouă gloanţe. Aşadar, Perez fusese desemnat trăgător. Ceea ce însemna că încărcătorul lui Addison era încă plin. Chiar era. Îl puse în arma lui Perez. Un încărcător pe care-l ştia plin, într-o armă care ştia că funcţionează. O mişcare de bun-simţ pentru cineva care intenţiona să supravieţuiască următoarelor cinci minute. Inspiră. Expiră.

E timpul să-nceapă spectacolul.

Se aşează pe pământ, cu spatele la uşa întredeschisă. Adună lucrurile pe care le adusese din casă. O ramură de frasin, de vreo jumătate de metru lungime, groasă cât un braţ de copil. Trei elastice. O oglindă portabilă.

Legă toarta oglinzii de ramura de frasin, cu ajutorul elasticelor. Apoi se lungi pe burtă şi întinse încet ramura prin deschizătura uşii. Cu mâna stângă. Suci creanga până când văzu o reflexie perfectă a scenei dinăuntru.

Oglinda îi arăta un hambar solid şi pătrat, cu căpriori verticali, care susţineau culmea acoperişului şi ranforsau grinzile. Doisprezece stâlpi. De cinci dintre ei erau legaţi oameni. De la stânga la dreapta, Reacher îi văzu pe Taylor, apoi pe Jackson, Pauling, Kate şi Jade. Aveau braţele la spate şi încheieturile legate după stâlpi. Şi gleznele le fuseseră legate. Aveau bandă adezivă pe gură. Toţi, cu excepţia lui Jackson. Dar gura lui era o rană sângerândă. Şi nu se ţinea pe picioare.

Taylor fusese rănit. Cămaşa îi era îmbibată de sânge, în regiunea antebraţului drept. Pauling părea în regulă. Kate era albă ca foaia de hârtie şi avea ochii închişi. Jade atârna pe stâlp cu capul în piept, probabil leşinată.

Toyota fusese băgată în hambar cu spatele şi întoarsă în aşa fel încât să se lipească de zidul din spate, pe partea stângă. Farurile străluceau, cu faza lungă aprinsă.

Gregory se lupta cu o tăblie mare, plată. O uşă, probabil. O căra spre mijlocul hambarului.

Lane se afla în picioare, în centru, cu mâna dreaptă încleştată pe mânerul pistolului MP5, cu stânga pe ţeavă.

Ţinea degetul pe trăgaci. Era cu faţa spre uşă. *La limita nebuniei,* apreciaseră unii şi alţii. *A depăşit de mult limita aia,* îşi spuse Reacher.

Gregory aduse tăblia în partea din faţă a hambarului şi Reacher îl auzi întrebând:

— Unde vrei să pun asta?

Lane răspunse:

— Avem nevoie de capre.

Lane îi trase un şut în coaste lui Jackson şi-l întrebă:

— Aveţi nişte capre aici?

Jackson murmură:

— În celălalt hambar.

Lane spuse:

— Îi trimit pe Addison şi Perez după ele când se întorc.

— Nu se mai întorc, replică Jackson. Reacher e afară şi le-a venit de hac.

— Mă enervezi, se răsti Lane.

Însă Reacher îl văzu privind către uşă. Şi înţelese ce încerca Jackson să facă. Încerca să-l determine pe Lane să-şi concentreze atenţia în afara hambarului. Încerca să câştige timp.

Apoi Reacher îl auzi pe Lane apropiindu-se de uşa hambarului şi strigând:

— Reacher, eşti acolo?

Reacher aşteptă. Lane urlă iar:

— Reacher, eşti acolo? Ascultă! În zece secunde îl împuşc pe Jackson. În coapsă. O să sângereze prin artera femurală până la moarte.

Reacher aşteptă.

— Zece, răcni Lane. Nouă. Opt.

Vocea i se auzi mai înfundat, pe măsură ce se întorcea către centrul hambarului. Apoi Lane se apropie din nou şi strigă:

— Şapte. Şase. Cinci.

Gregory înţepenise în loc, ţinând tăblia vertical în faţă.

— Patru, urlă Lane.

Reacher se gândi să rişte şi să-l sacrifice pe Jackson. Un ostatic din cinci ucis în acţiune nu ar fi fost exagerat. Primise o medalie pentru un rezultat mai slab de-atât.

— Trei, strigă Lane.

Dar lui Reacher îi plăcea Jackson, şi mai trebuia să se gândească şi la Susan şi Melody. Susan, sora cea credincioasă. Melody, copilul nevinovat. Mai trebuia să se gândească şi la visul lui Kate Lane: o familie mai mare, cu care să lucreze la fermă.

— Doi, strigă Lane.

Reacher lăsă din mână oglinda, întinse braţul drept ca un înotător şi se prinse cu degetele de muchia uşii. Se târî pe spate, rapid, trăgând şi uşa după el. O deschise larg, însă rămase ascuns vederii.

Apoi aşteptă.

În hambar, nicio mişcare. Ştia că ochii lui Lane sunt aţintiţi asupra vidului negru de afară. Ştia că urechile lui se chinuie să prindă vreun sunet în adâncul tăcerii. Cea mai veche dintre temerile atavice ale omului. *Acolo e ceva.*

Reacher auzi un bufnet atunci când Gregory scăpă tăblia. Apoi, o cursă disperată. Din punctul de vedere al lui Lane, uşa se deschisese de la dreapta la stânga, acţionată de o entitate nevăzută. Prin urmare, acea entitate se afla acum afară, în partea stângă. Reacher se ridică, se întoarse şi o luă la fugă în sens invers acelor de ceasornic, în jurul hambarului. Nouăzeci de metri şi patru cotiri în vreo treizeci de secunde. Un atlet ar fi făcut-o în zece secunde, la Olimpiadă, însă n-ar fi avut nevoie ca la linia de sosire să fie suficient de temperat încât să tragă precis cu o armă semiautomată.

Acum se afla tot afară, dar în partea dreaptă.

Linişte în hambar. Nicio mişcare. Reacher îşi propti ferm picioarele în pământ, se sprijini cu umărul stâng de zid, ţinând cotul pe lângă corp, încheietura mâinii răsucită şi degetele pe suportul anterior al armei. Arătătorul mâinii drepte apăsase deja trăgaciul pe porţiunea de cursă liberă.

Cu ochiul stâng închis, Reacher aliniase deja, cu dreptul, ambele cătări ale armei. Aşteptă. Auzi paşi uşori pe podeaua de beton a hambarului, la puţin peste un metru în faţa lui şi spre stânga. Văzu o umbră traversând fâşia de lumină. Văzu ceafa lui Lane, doar câţiva centimetri, iţindu-se în afară. Omul privea spre stânga, în întuneric. Reacher voia să tragă paralel cu hambarul, nu perpendicular, către interior, ceea ce ar fi însemnat să pună ostaticii în pericol. Trebuia să-l lase pe Lane să vină spre el.

Şi Lane veni. Se întinse în afară, spre stânga. Încă puţin. Exact în cătarea armei lui Reacher. Mai întâi, partea dreaptă a capului. Apoi, o bucată mai mare. Apoi, în cătare intră întreaga ceafă. Fix în centru.

O fracţiune de secundă se gândi să-l strige pe Lane. Să-l facă să se întoarcă cu faţa. Să-i spună de ce avea să moară.

Apoi se gândi la o luptă. Între doi bărbaţi. Ca un ceremonial. Poate ar fi fost mai cinstit.

Apoi se gândi la Hobart şi apăsă pe trăgaci.

Un fel de bâzâit surd, ca o maşină de cusut funcţionând sau o motocicletă la mare distanţă. Se auzi apoi limpede bufnitura unui trup lovind betonul, zgomot înăbuşit doar de îmbrăcăminte.

Sper că Jade n-a văzut asta, gândi Reacher.

Apoi se instala în cadrul uşii. Gregory privea spre stânga, dar împuşcăturile care-l omorâseră pe Lane veniseră de la dreapta.

— Împuşcă-l! spuse Jackson.

Reacher nu mişcă.

— Împuşcă-l! repetă Jackson. Nu mă obliga să-ţi spun pentru ce era tăblia aia de masă!

Reacher riscă o privire către Taylor. Taylor dădu din cap afirmativ. Reacher privi spre Pauling. Şi ea dădu din cap, încuviinţând. Aşa că Reacher trase trei gloanţe în pieptul lui Gregory.

Curăţenia îi ţinu ocupaţi restul nopţii şi cea mai mare parte a zilei următoare. Deşi erau cu toţii obosiţi de moarte, prin consens nu merseră să doarmă. Cu excepţia lui Jade. Kate o duse la culcare şi rămase să-i vegheze somnul. Copilul leşinase foarte devreme, la început, pierduse cea mai mare parte a ceea ce se petrecuse, şi părea să nu fi înţeles restul. Reacher îşi spuse că, dacă în zilele următoare aveau să se manifeste efecte negative, fetiţa se va elibera de ele mulţumită creioanelor colorate şi hârtiei.

Kate arăta de parcă ar fi călătorit pe jos până în iad şi înapoi. Privise clipe îndelungi cadavrul lui Lane. Se convinsese că nu avea să se petreacă vreo răsturnare de situaţie de tip hollywoodian, iar Lane să se ridice, reîntors la viaţă. Era mort cu desăvârşire, complet şi definitiv. Şi îl văzuse murind. Genul de certitudine care ajută. Se îndepărtă de cadavru cu pas ceva mai uşor.

Tricepsul lui Taylor era sfâşiat în totalitate. Reacher pansă rana cât putu de bine. Dar avea nevoie şi de un medic. Hotărârâră să mai aştepte câteva zile. Era mai bine să nu se facă legătura între vizita doctorului şi haosul nopţii aceleia.

Jackson se simţea bine, cu excepţia sprâncenelor jumulite, a unor vânătăi, a buzei sparte şi a câtorva dinţi lipsă. De cel puţin şase ori trecuse prin incidente mai grave când era în armată, îi linişti el.

Pauling nu se putea plânge. Reacher îi tăiase legăturile, iar ea îşi smulsese singură banda adezivă de pe gură, apoi îl sărutase apăsat. Părea să fi avut absolută încredere în faptul că el avea să apară şi să găsească o cale de scăpare. Reacher nu-şi dădea seama exact dacă femeia spunea adevărul sau voia doar să-l flateze. În orice caz, nu-i povesti cât de aproape fusese de a porni după potcoave de cai morţi. Nu menţionă ce mare noroc avuseseră că o privire aruncată întâmplător pe alee declanşase o sinapsă aleatorie în creierul său.

Reacher percheziţionă Toyota şi găsi geanta de piele a lui Lane. Cea pe care o văzuse la Hilton, în Park Lane. Cele opt sute de mii de dolari erau acolo neatinse. Îi dădu lui Pauling geanta în păstrare. Apoi se aşeză pe podea, rezemat de stâlpul de care fusese legată Kate, la doi metri de cadavrul lui Gregory. Era calm. Încă o noapte de muncă obişnuită din lunga şi violenta sa viaţă. Nimic nou. Altcineva poate ar fi agonizat căutând explicaţii; el îşi consumă energia căutând cel mai bun loc pentru a se descotorosi de cadavre.

În cele din urmă, le ascunseră pe un teren de zece acri, în colţul de nord-vest al fermei. Jackson porni excavatorul şi începu imediat lucrul la o groapă uriaşă, care trebuia să aibă nouă metri lungime, trei metri lăţime şi trei metri adâncime, pentru că hotărâseră să îngroape şi maşinile.

Taylor era rănit, aşa că fu scutit de munca grea. În schimb, se apucă să cerceteze locul, în căutarea oricăror dovezi care ar fi putut fi găsite de alţii. Pauling spălă sângele de pe holul de la etaj şi înlocui placa de faianţă spartă. Reacher stivui cadavrele în Toyota.

Soarele răsărise de mai multe ore când terminară de săpat groapa. Jackson construise la un capăt o rampă netedă, iar Reacher lăsă Toyota să alunece pe ea, zdrobindu-se de peretele de pământ. Jackson porni cu excavatorul spre casă şi împinse Mini-ul până la groapă, unde îi dădu drumul pe pantă. Taylor aruncă acolo şi restul lucrurilor. Apoi Jackson începu să astupe groapa.

Reacher se opri să privească. Cerul era albastru-deschis, iar soarele lumina apos. Sus pe cer cutreierau nori subţiri, şi bătea un vânt slab, călduţ. Îl urmări pe Jackson lucrând până când pământul ajunse la acoperişul maşinilor, apoi plecă încet către casă.

Peste exact douăsprezece luni, câmpul era înverzit de semănăturile de toamnă. Tony şi Susan Jackson, împreună cu Graham şi Kate Taylor lucrau terenul de alături. În casă, verişoarele de nouă ani, bune prietene, Melody Jackson şi

Jade Taylor, aveau grijă de frăţiorul lui Jade, un băieţel de cinci luni, pe nume Jack.

La aproape cinci mii de kilometri vest de Grange Farm, Lauren Pauling se afla în apartamentul ei din Barrow Street, bându-şi cafeaua şi citind *New York Times.* Trecuse cu vederea un articol care relata despre moartea a trei contractori militari, proaspăt ajunşi în Irak. Numele lor erau Burke, Groom şi Kowalski. Muriseră cu două zile în urmă, când o mină explodase sub vehiculul lor, într-o suburbie a Bagdadului. Dar remarcă un articol din secţiunea metropolitană, în care se anunţa că, în clădirea Dakota, consiliul de administraţie hotărâse preluarea unui apartament, după douăsprezece luni de neplată a întreţinerii. La descinderea în casă fuseseră găsite mai bine de nouă milioane de dolari într-o debara încuiată.

La aproape zece mii de kilometri vest de Grange Farm, Patti Joseph dormea adânc într-o locuinţă de pe malul oceanului, în Seattle, Washington. De zece luni avea un nou serviciu, de editor al unei reviste. Perseverenţa şi atenţia pentru detalii o făceau să fie foarte apreciată în branşă. Se vedea cu un ziarist local. Era fericită.

Departe de Seattle, departe de New York, departe de Bishops Pargeter, în Birmingham, Alabama, Dee Marie Graziano se trezi devreme şi se duse la sala de gimnastică a spitalului, să-l vadă pe fratele ei mergând cu noile sale proteze metalice.

Nimeni nu ştia unde e Jack Reacher. Plecase de la Grange Farm la două ore după ce motorul excavatorului amuţise, iar de atunci nu se mai auzise nimic despre el.